

· V cizí kůži ·

Skoro
pohádka pro
skoro
dospělé

Scén je hodně - a i po vytrídění a krácení bude třeba, aby všechno (kromě scén nosných, které vyžadují rozvláčný a propracovaný průběh) tedy aby všechno bylo podáváno rychle, útržkovitě, klipově - jen zhuštěn výběr důležitých okamžiků! (včetně většiny dialogů, které budou plynout jako by šlo o dokument, překotně a s prolínáním hlasů - tedy s výjimkou těch několika scén, které pro důležitý obsah nebo emotivní působivost budou divadelnější)

Na ulicích vždy uvidíme „obyčejné“ lidi - kteří nás nebudou zajímat, ale divák v nich uvidí různé postavy, jaké vidá v životě a přijdou mu normální - aby potom poznal (na jiných), že mnozí na pohled vypadají jinak než se doopravdy chovají. Takže .. tu kdosi kouká z okna .. tam někdo telefonuje (zaskočeně, napjatě, dychtivě, radostně, nenávistně...) .. jinde někdo cosi nakládá či vykládá z auta .. tam jdou velmi mladí manželé a nesou na ramenou koberec a obě se tváří šťastně, že si „něco“ pořídily; tam kdosi čeká na rohu a nenávistně se šklebí .. tam jiný pyšně až opovržlivě shlíží na okolní svět .. tam se dvojice beze slova „dohaduje“ a čemsi, ani sami nevědí čem přesně .. tu někdo slastně pokuřuje a s rozkoší shlíží na svět kolem .. někdo uklízí na balkóně .. tam jde zase matka s dospívající dcerou, tři kroky od sebe, normálně, tak chodí vždycky - i kolem je všechno jako vždycky, tam stojí kolo a na zemi se povaluje listí ze stromů, kolem projede auto a vítr zvirá prach a prádlo, visící opodál - prostě útržky ze života obyčejných lidí, kteří diváka jen letmo, na chvíličku mohou upoutat.

Kamera si takových náhodných kolemjdoucích všimá pořád, kdykoliv jsme a budeme mezi lidmi - ale jen se kolem nich mihne a věnuje se hlavním postavám! Tihle prostě jen dělají něco, co občas dělá každý, a vypadají úplně normálně, jako každý jiný .. ale u některých (u těch, co jsou pojmenováni) se ukáže, že jsou jiní než vypadají. **Takže některé z těch důležitých postav (většina) nedodrží jednotu svého chování; právě naopak se jednou chovají tak - a jindy přesně opačně!!!**

A tihle „pojmenování“ nás budou zajímat. Ale abychom hned poznali, že to není jen zapomenutelná pohyblivá kulisa (a umožnili divákovi se v nich snadno a přirozeně zorientovat), budou otevřeně „ocejchováni“ - budou něčím natolik nápadní, že každý hned pozná (aniž by si to musel uvědomit), že to není zanedbatelná figura. Takže ten bude mít například v uchu velkou náušnici, jiný věčně kšiltovku na hlavě, ten bude pořád jen v červeném tričku, toho hned poznáme podle nápadných vousů, ten zaujme nezvyklým účesem nebo barvou vlasů - nebo obojím, ten bude nosit vždycky jednu bundu s nápisem (nebo víc oděvů - ale všechny s tím nápisem), ten bude chodit shrbený a věčně s rukama v kapsách, ten se pořád nápadně šklebí, ten má v ruce pořád mobil a hraje si s ním .. prostě každý od prvního setkání jasně rozpoznatelný (neboť ta jeho charakteristická „vlastnost“ bude představena hned při prvním setkání a s patřičným důrazem, aby si ho divák v té přehrášce postav zapamatoval).

A v této fázi dává scénář ještě volnost v přidělování takových vzhledových „vlastností“.

1. pekelná jeskyně

[TITULKY] *Ohnivá bublající bažina v rozlehlé jeskyni (jeskyně má vpředu místo skály stěnu ze samých klecí, v nich jsou zavřeni lidé a klece se pomaloučku sunou dolů do ohnivé bažiny); v detailech vidíme, jak to tam vře, jak se nad plameny vznášá opar a dým .. a ke konci postřehneme i jakési stíny pod kypící hladinou, z nichž v některém poznáme trpící lidskou tvář (viz. peklo, u žhavého jezera)*

2. náměstí; zastrčená ulička

[TITULKY] *Je podzim. Náměstí s výlohami plnými zboží, kolem projede krásné auto - ale my odbočíme do postranní uličky s nerovnou dlažbou a počmáranými stěnami (skoro jako do jiného světa), kde stojí krám s použitým zbožím, nazvaný: Partiový boutique, a k tomu dodatečně připsáno: zastavárna*

3. vetešnictví

[TITULKY] *Uvnitř prodavač (Vetešník) přináší náruč plnou „novinek,“ odloží je na pult (autorádia, mobilní telefony apod.) a potom zařazuje do nabídky a pohledem hodnotí, jak to vypadá...*

...z kapsy tahá štos předem napsaných cenovek, aby je rozdělil - jen tak, od oka, některé nerozhodně prohazuje ... a přitom mimoděk vytáhne z kapsy hřebec, aby „přičísnu“ sebe a nato i pěřové boa, jež tam rovněž čeká na kupce...

...jde kolem litinového věšáku, kde visí (mimo jiné) černá kozlí kůže, urovná ji a pospíchá k vycpané lišce a nasazuje jí zub, který pořád nějak padá...

...avšak my se vrátíme ke kozlí kůži a prohlédneme si ji lépe, tudíž vidíme, že v ní zůstala lebka, ze které trčí růžky, v otvorech po očích má zasazeny rudě se lesknoucí kamínky, mezi chlupy jsou desítky drobných olovených kuliček a na jedné zadní noze má kopýtko...

4. středoškolská třída

Jsme ve třetím ročníku střední školy. Pedagog v důchodovém věku sedí za katedrou, hledí do svého sešitu a třídy si nevšimá, přemýšlí. Studenti jsou zčásti duchem nepřítomní (ovšem rozhodně myslí na něco jiného než učitel) a zčásti vnímají, kde jsou - ovšem jen proto, aby se „tomu všemu tam“ vysmívali.

Nápadně je předveden především Felix, nevrlý morous s vážným a tvrdým výrazem v obličejí, který se tváří pořád zlostně až nenávislně, což mu škodí - jinak by mohl být sympaták, kdyby se usmíval. A zapamatovatelní budou ještě: Hávič: ten se snaží všemi prostředky všem zalíbit a zavděčit, jak poznáme později), potom Podlas, který je jakousi třídní autoritou, a letmo se zastavíme i u Habláka, třídního otloukánka, který už svou fyziognomií vyvolává u dětí a mládeže chuť si do něj praštit, který vyhlíží ustrašeně a nepřítomně, barví si propiskou kůži na okrajích nehtů. Ostatní jsou „kulisy“.

Nyní tedy je napjaté ticho; učitel hledě do svého bloku vymýšlí, jak s těmi zmetky vyřídit jakýsi prohrěšek, studenti zase čekají, co udělá (tedy někteří; někteří ani nevědí a nechť jí vědět, oč jde).

UČITEL: Už jste dospělí. Skoro! -**zdůrazní**- Já ale se s váma snažím tak jednat, jako s dospělými. Jako byste už byli. Dospělí. Že máte trošku rozum už, i když dospělí de fakto nejste... -rozkládá; jeden z žáků, co očividně nevnímají, zbystrí - ta věta mu zní zajímavě, tak se obrátí na souseda a ptá se, co je; jedna ruka (Hávič) se zvedne, ale pedagog nechce reagovat a pokračuje- Ale vidím bohužel, že .. se snažím zbytečně. Že jste furt malí smradi. ...bych řekl, kdybych mohl. Ale nesmím, tak to neřeknu.

UČITEL: No co potřebuješ? -**zeptá se tedy Háviče, který se hlásí důrazně a vytrvale, a on se klátivě postaví; je vidět, že si to vychutnává, snaží se na sebe upozornit, protože si přijde nedoceněný a moc by chtěl to změnit.**

HÁVIČ: No že tomu, tady, Felixovi už bylo vosumnáct. -**odříká (zaváháním u jména dává najevo, že Felix je tam nový). Nikdo nechápe, proč to řekl, a on se nemá k vysvětlení, zatím se jen pyšně rozhlíží .. a my se podíváme (spolu s celou třídou) na Felixe, který kouká nerudně (jak jinak); není mu příjemné, že se o něm mluví.**

UČITEL: No a co?

HÁVIČ: No asi že už je úplně dospělej! -**vysvětlí**- Jste říkal, že jsme skoro dospělý. A von je přece normálně dospělej, úplně. -**říká, učitel na něj zírá a ostatní také, a on zakolísá**- Tak ... jestli jako byste to ... nám neměli spíš říkat pravdu. Jako učitel. Ve škole. Aspoň. Ne? -**obrací se na třídu pro souhlas.**

UČITEL: Ty si ze mě děláš srandul?

HÁVIČ: ...bych si nedovolil.

DRUHÝ SPOLUŽÁK: Mně už taky bylo osumnáct.

PODLAS: Kecáš!

DRUHÝ SPOLUŽÁK: No tuty! Byste mně měli vykat!

PODLAS: Zapomeň! -řekne a obrátí se na učitele- Vyká se jenom jako nějakým těm váženým jako vosobám, že jo? -řekne a pokračuje opět ke spolužákovi, i když se dívá jinam- A né takový trubce.

TŘETÍ SPOLUŽÁK: Hlavně se vyká akorát, když se musí. Jako povinnost. Že jo? -obráti se také na učitele, okamžik počká- Třeba ve škole... -dopoví a třída se rozesměje.

HÁVIČ nese nelibě, že „body“ sbírají jiní, když na jeho první poznámku zůstala třída zticha, přitom on jediný stojí (pořád). A učitel zírá a pak se obrátí na něj, pomíjejíc (raději) všechny ostatní.

UČITEL: Tak mě poslouchej, já ti něco řeknu, ty angrešte zvadlej! Jestli vy jste naše budoucnost, tak to bych teda já rád umřel co nejdřív! -vytkne mu klidně, ale důrazně...

...a pokračuje v nadávání (už se nemusí před těmi zmetky ohýbat a mít strach z následků) .. ale my neslyšíme, neboť se díváme zvenčí skrz okno - a přitom praskne sklo a prasklina se rozšiřuje do okna...

...a po chvíli se vrátíme do třídy a posloucháme závěr jeho řeči.

UČITEL: Jenomže místo, abysme nad tím se rozumně .. probrali to spolu... -přizvedne svůj sešit, kde je zapsáno cosi o jejich posledním prohrěšku- ...tak ze sebe děláte blbce!

HÁVIČ: Neděláme.

PODLAS: My ne!

FELIX: Ale podle mě von řek jenom pravdu. Ne??? To se nesmí? -ozve se nenadále .. a všichni (skoro) se po něm ohlédnou, protože on jinak vůbec nemluví- Tak .. jste po něm měl hodit židli, rovnou, ne? Škola hrou přece .. ne? -doplní „legraci,“ ale zlostně (jak jinak).

UČITEL: To nemá cenu. -prohodí potom a obrátí se k tabuli- Vemte si sešity, budeme pokračovat. -řekne místo odpovědi, a spíš sám k sobě dodá- Teda já budu pokračovat. Vy si třeba okusujte nehty. Na nohách, klidně .. pro mě za mě. Prasata! -ucedí polohlasem dotčeně, zatímco my se díváme do tváře Felixovi, který pokračuje, rovněž polohlasem.

FELIX: Ale jo, však jasně. -říká, ale na rozdíl od Háviče se vůbec nerozhlíží kolem; je mu úplně jedno, jestli vzbudil pozornost a jakou- Nejdůležitější je přece čmárat do sešitů! Na hovno... Vy nezačínáte nás, my zas nezačínáme vás .. ale hlavně, že si rozumíme. -říká, a my hledíme do jeho znechucené tváře.

5. ulice na okraji městečka

(ohlédnutí do nedávné minulosti) Je léto a Felix jde po cestě, samozřejmě přísně zachmuřený, s dlouho neholeným strništěm na tvářích a pohledem ostrým jako břitva - a tu spatří u potůčku opodál skupinku dětí s luky, jak se nad čímsi sklánějí. Přejde blíž a zahledí se tam, ale někdo si jej všimne a rázem všichni dělají, jako by nic nedělali .. což Felixe upoutá .. oni víc znejistí .. on vykročí za nimi .. a oni se dávají na útěk...

...jen jedna dívenka (tak šest sedm let) tam zůstala stát a když se Felix blíží, hned mu hlásí:

DÍVENKA: Oni stříleli do žáby tady. Z luku, takovými šípama ostrými. Tady, pod'te se podívat, vám to ukážu. Tady... -ukazuje; Felix kouká dolů na zem, sehne se, vytáhne „z něčeho“ (nemusíme to vidět) šíp a zvedne ho, abychom se (pro lepší představu) podívali na hrot s ostrým hřebíkem, a zhnuseně kroutí hlavou.

FELIX: Proč??? -hledí na ni nechápavě, zděšeně - a nedokáže si srovnat v hlavě, jak je to možné.

DÍVENKA: To ale já ne. Já jsem se jenom dívala..!

FELIX: Kdybyste je aspoň chtěli sníst, ale takhle..? -kroutí hlavou.

6. před školou

(současnost) U bočního vchodu do školy, který vypadá jako vstup do kotelny, ale vede k šatnám pro studenty, stojí Hávič s jiným klukem, postávají a pokuřují. Po zemi se válí suché listí.

JINÝ KLUK: Geront? -udiveně.

HÁVIČ: Jo! Zas chtěl nějaký to rozumný řešení svoje hledat, tak jsme ho trošku to, rozhodili. Von je to fakt blázen!

JINÝ KLUK: Není. Von není magor. Akorát by něco řešil furt. Rozumně... -doplní ironicky, se smíchem.

HÁVIČ: Jasně. Von není magor, úplně... -zkouší souhlasit a přitom si uchovat tvář, a ze školního vchodu právě vyšel mračící se Felix, tak jej osloví; rozjařeně, leč nejistě- Co?! Dobře jsme ho vykostili, Geronta... Co?

FELIX: Ty seš taky magor. -řekne s nechápavým opovržením, a oni zírají- Dělat si prdel ze starýho dědka. To je pocit, vid', skvělejš! Nechápu, fakt ne...

JINÝ KLUK: S nim je prdel, když je vytočený, s Gerontem...

FELIX: Ty máš taky vykostěnej meloun! -odvrátí se- To je jak u nás, tady. Taky stejný dementi! -zadrmolí ještě a odchází .. a ti dva za ním zírají .. ale Hávič kupodivu obdivně, jemu to imponuje.

JINÝ KLUK: Kde u nich?

HÁVIČ: Von byl v děcáku. -řekne .. a kouká za ním bezmála uhranutě .. a po chvíli vyráží za ním.

7. ulice nedaleko školy

Zanedlouho jej skoro doběhne, ale najednou neví, jak a zda vůbec jej má oslovit .. ale pomůže mu náhoda, neboť Felix jde kolem zelení prorostlého plotu - a leknutím vyskočí, až mu taška vypadne z ruky, neboť za plotem se rozštěkal pes (podvraták, nic velkého, ale ohromně zákeřný, který jakoby si s lidmi hrál - čeká, až jsou nejbliž, a teprve pak štěká a doráží na plot); a když se Felix sbírá, už k němu rozesmátý Hávič vyrazí...

...po chvíli už oba dva psa společně zlobí; jsou schovaní každý na jedné straně (pes utichne) a pak se jeden pomalu blíží a pes, když jej uvidí, se rozštěká - ale on hned couvne, pes jej nevidí a štěkat přestane .. a nato se mu ukáže druhý z druhé strany (vypadá to stupidně, ale protože to má ty velké děti ukázat jako malé, tak myslím, že by to mohlo být zábavné, nebo aspoň smysluplné, na chvíli).

8. široká městská ulice

Trojice postpubertálních floutků (také do těch asi osmnácti let), oblečených sice nijak exkluzivně, ale jinak vzhledem i chováním mládeži imponujících (veselí a sebevědomí), si nazouvá kolečkové brusle. První floutek je „vůdce smečky,“ prudký, agresivní, všem a všemu se vysmívající; druhý je mlčenlivý a je na něm vidět, že pořád přemýšlí (ale občas se také zasměje); třetí je jednoduchý, ale o to sebevědomější a aktivnější.

9. ulice nedaleko školy

Hávič s Felixem jdou k náměstí. Oba pořád rozjaření psem, jen Felixova rozvernost je zvláštní; směje se nakysle, neuměle, i při smíchu je nerudný, pořád se mračí - jenom už nějak přátelštěji a družněji.

Když jdou městem, vidíme především plné výlohy zboží (různého, třeba i stánkových šmejdů, ale krásně pestrých), elektroniky, samozřejmě mobilů, oděvů, banka by tam mohla být, nebo stavební spořitelna a její dokonalá reklamní rodinka, a vůbec je všude kolem spousta reklam a poutačů a plných výloh, ze kterých by měl jít na diváka chtě nechtě konzumní amok .. a na všechna tato lákadla a ukázky se budeme dívat celou jejich cestu městem.

Kolem projede luxusní auto a v něm sedí spořádaně vyhlížející Darebák (ještě ho poznáme). Oni se za ním ohlédnou .. a vzápětí taxík přiveze do ulice, kam auta vůbec nesmějí, Podvodníka (ještě ho poznáme) s mladou dívkou, a Taxikář (ještě ho uvidíme) úslužně vyběhne ven a tahá jim tašku, což oni vůbec nevnímají, neboť Podvodník vytáhnul mobil a demonstrativně ji při vystupování fotí a ona také „dělá pózy.“

Hávič vytáhne cigarety, vezme si a nabízí Felixovi, který na Podvodníka nevráživě kouká.

HÁVIČ: Dáš si?

FELIX: Nekuřím. -odmítne a Hávič se tomu zasměje, ale nezapálí si, i když chtěl; a Felix doplňuje- Je to drahý jak prase, smrdí to, jedovatý to je, máš z toho žlutý zuby...

HÁVIČ: Nemám.

FELIX: Tak se podívej doma do zrcadla. -odpálí jej. A Hávič se pak zadívá na cigaretu s nechutí...

...ale nesl ji ještě dlouho, než ji příležitostně odcvrkne obloukem pryč - a my ještě vidíme, jak se za letu promění v hřebík a ten se zabodne do dřeva (plotu?).

(Tyhle nereálné „úlety“ mají připravovat půdu pro pozdější „pohádkové“ výjevy, aby byly stravitelnější.)

10. náměstí

Před náměstím postává starý pán (Vypravěč), který má ve strnulé tváři jiskrné a živé oči; na sobě dlouhý tmavý plášť a na hlavě černý klobouk, takže vypadá nezvykle, když se tak rozhlíží kolem. Kolemjdoucí ho míjejí, jako by tam nebyl - oni jej totiž nevidí. Ani Felix s Hávičem jej nevidí, jen kolem projdou a pokračují dál.

HÁVIČ: Ty pytle, deset let v děcáku! Tý vole... To máš blbý.

FELIX: To už je dávno. A ty to máš taky blbý! Každý to má blbý.

HÁVIČ: A jaký to tam bylo?

FELIX: Blbý. -řekne- Takže normální. -uchechtne se vzápětí.

HÁVIČ: To jste tam měli zamřížovaný vokna, jo?

FELIX: Jenom někde.

HÁVIČ: To bych nemoh.

FELIX: Ale moh...

11. široká městská ulice

(pár vteřin) Trojice floutků se na bruslích řítí ulicí. Dravě, závodí spolu a na chodce neberou ohled, spíš je úmyslně ohrožují - a když do někoho narazí nebo jim někdo musí uskočit z cesty, velmi je to pobaví. A když sami spadnou, hned vstávají a jede se dál - a mělo by to celé působit strhujícím, přitažlivým dojmem.

12. město

Díváme se (chvíli) na modrou oblohu nad městem - a v jednom místě, skoro přesně nad vilou se zahradou (kam se podíváme na konci) je černý mrak z něhož prší. A přitom dál nasloucháme těm dvěma, kteří vystoupili z linkového autobusu kousek za městem.

HLAS FELIXE: Sem ty prachy dostal teď, po rodičích. K narozeninám vlastně, osumnáctejm...

HLAS HÁVIČE: A já blbej mobil, sem dostal.

HLAS FELIXE: Zas máš rodiče.

HLAS HÁVIČE: To mně nedošlo. Že to je výhra... Soráč. ... Ale bejvák sám pro sebe..!

HLAS FELIXE: Bejvák..! Malej byt, poloprázdnej.

HLAS HÁVIČE: Nechceš to čendžnout? ... Vyměním dva blbý rodiče za jeden byt. Malej, klidně. ... Ten mobil bych ti přidal taky. -směje se.

13. jiná ulice

Rozdováděná trojice na kolečkových bruslích se valí ulicí, když tu první floutek prudce zabrzdí u bezdomovce, který se přehrabuje v popelnici. Ostatní se přidávají...

...trojice aboustoupla bezdomovce a útočí na něj slovně se salvami smíchu (on je z toho rozpačitý a hledá, kam se ukrýt). Kolem jsou lidé a jen se dívají, pokud vůbec svoje okolí vnímají .. a vidíme, že je tam i Vypravěč, který na ně velmi pozorně a kriticky hledí (ale taky jen hledí).

TŘETÍ FLOUTEK: Co tam hledáš? To je moje popelnice!

DRUHÝ FLOUTEK: Tak nebuď sketa. -obráť se na něj- Vem ho do podnájmu!

TŘETÍ FLOUTEK: Na tady máš, kup si chleba. -sáhne demonstrativně do kapsy a hodí mu desetikorunu. Bezdomovec se hned shýbá, ale prvnímu se to nelíbí.

PRVNÍ FLOUTEK: Nerozmazluj ho! By to utratil...

TŘETÍ FLOUTEK: Jasně. Zloděj! Tady myši vokrádá vo žrádlo. Hajzl! -přiskočí a bankovku mu vytrhne. Bezdomovec se snaží odejít.

PRVNÍ FLOUTEK: Kampak?! -popadne jej za límec.

TŘETÍ FLOUTEK: Jsme snad nedomluvili! -rád by bezdomovci něco udělal, jenže neví, co.

Druhého to ale moc nebaví; podívá se na hodinky a brzdí je.

DRUHÝ FLOUTEK: Co? Si našel práci, tak ho nechte makat .. do popelnice. -zasměje se- Já jedu. -vyrazí a ostatní chvíličku váhají, co udělat.

14. u parkoviště na sídlišti

Felix s Hávičem sedí na vyvýšené mezi u velkého parkoviště mimo centrum. Felix se rozhlíží trochu mrzutě, jako by sám sobě vyčítal, že sem chodil, a jako by mínil odejít. (Mluví energicky a provokativně - na rozdíl od budoucích obrazů vzpomínkových, kde je pořád jen zasmušilý, zakřiknutý.)

FELIX: Jsem měl jít dom. -přemítá, ale mluví sám k sobě- Ale co doma? Na četu (chatu) samej idiot, na ajsíkjů (ICQ) taky, a stejně je neznám... -krčí rameny a rozhlíží se kolem (abychom viděli, kde jsou) a skončí u Háviče, zprvu opovržlivě, ale pak se usměje (i když úsměv opravdu moc neumí, je to spíš ironický škleb .. ale v jeho nitru je to úsměv)- Ty seš docela pako, vypadáš. Víš to? -prohodí přátelsky.

HÁVIČ: Jasně.

FELIX: Nic ve zlým, pohoda. Bych sem nelez taky, jinak...

HÁVIČ: Ty seš taky dobrý pako. -přebírá slova i téma, a zní to, jako by říkal: To se mi na tobě líbí.

FELIX: Jo. -přítaká si- Všichni sou pako. -dodá a rozhlédne se .. a vidí přijíždět floutky na kolečkových bruslích a zamračí se. Druhý drží v ruce dámskou kabelku...

...floutci se o hodně přiblížili a už je vidět, že směřují k místu, kde sedí ti dva - a Felix najednou vytřeští oči, jako by ho něco (neuvěřitelného) napadlo - totiž, že právě na ně (zřejmě) čekají.

FELIX: To jsou voni? -ptá se, a Hávič přikývne, vstává a jde jim vstříc (Felix zůstává sedět).

Floutci zastaví a zahlížejí na Felixe, a on na ně ještě hůř. Oni jsou se sebou spokojení a ve svém prostředí, takže jeho přítomnost berou jako druho- až třetířadou, kdežto pro něj jsou oni a jejich vzhled a chování velkým rozčarováním. Takže oni na něj zahlédnou tu zkoumavě, tu zvědavě, tu odmítavě, kdežto on je znovu zamračený (jako pořád), kouká mrzutě a opovržlivě, neboť na nich vidí jen to, co nemá rád (jako na každém).

HÁVIČ: Brusle, jo? A co já??? -spustí rozverně, v domnění, že ve Felixovi přivedl objev, trumf.

TŘETÍ FLOUTEK: Ty nemáš brusle? Tak to máš blbý.

DRUHÝ FLOUTEK: Co to je? -utrousí k Felixovi, zatímco vybírá z kabelky to zajímavé, strká to do batůžku a kabelku pak odhodí.

HÁVIČ: Od nás ze školy. Felix. Se sem přistěhoval, nedávno. -říká chlubitě, pořád v témže domnění.

TŘETÍ FLOUTEK: No a co?

HÁVIČ: On byl v děcáku. A má svůj byt! A žádný rodiče! Se mu zabili. V autě. A nebyl normálně nikdo, aby se postaral vo něj. Von byl malej ještě. Akorát teta, jenomže ta nechtěla. -vychrlí, jako by je tím měl ohromit, ale pak se obrátí na Felixe- Nevadí, když to řeknu?

DRUHÝ FLOUTEK: Teta má rozum.

FELIX: Vadí. -odtuší ironicky.

PRVNÍ FLOUTEK: Hů iz it? (Who is it?) To mě zajímá... -pokouší se o angličtinu (často, neuměle).

TŘETÍ FLOUTEK: Mě to nezajímá.

HÁVIČ: Tam to je v pohodě. Ani mříže tam nejsou všude, že jo..? -vzve Felixe k přitakání, ovšem Felix se diví, co to mele, tak se vrátí k floutkům (na nichž už vidíme, že ho berou jaksi .. s velkou rezervou)- A normálně má ten byt svůj! Si koupil. Za prachy, co mu zůstaly, po .. tom, po .. těch... -váhá, jak to povědět citlivě, a zahledí se znovu na Felixe, aby mu napověděl, ale ten mlčí .. a na znechuceném detailu jeho tváře skončíme...

15. Felixův byt

(odhlédnutí) Ve Felixově malém bytě je skříň (velmi stará), rozestlaná postel (stará), u okna stůl (zánovní) a na něm špinavý talíř a nějaké triko, na zemi leží další součásti oděvu, ale také televize, mikrovlnka a hudební věž (nové, krabice od toho tam někde ještě jsou), a otevřený notebook na posteli, k němuž vede šňůra od internetu .. v polodetailu postupně nacházíme jednak nepořádek, potom vetčnost a neudržovanost vybavení, ale také (možná především) drobnosti, jež Felixe charakterizují: na papíru na zdi velkými písmeny nápis: Lidi jsou svině!!! a pod tím drobněji: Tak se chovej jako člověk, ne jako lidi... povalují se tam noviny a časopisy a z nich vytrhané stránky; na stropním světle visí pirátská vlajka; vedle postele je dřevěný špalek (pařez) a z něj do všech stran trčí hřebíky (různě šikmými a pokrivenými) a kladivo; jinde je dřevěný orientální bůžek, jemuž z úst vyčnívá kaktus, a další kaktus je na stole; dál kříž s Ježíšem - který má brýle s tlustými skly, aby dobře viděl; na polici nad postelí stojí ve výsadní pozici ošoupaná plyšová hračka; na zdi je falešné dřevěné okénko (kdesi našel) simulující výhled na věžeňský dvorek - zvětšenou černobílou kopii obrázku z časopisu; u skříňě stojí drátěné pletivo stočené do roury - a v ní je zastrčená hokejka a deštník; a dalekohled pověšený na okenním madle, jenž je zřejmě často používán...

Obraz po chvíli doprovází opět jejich hlasy, jež zprvu zní harmonicky - dokud harmonii nezařízne Felix.

HLAS HÁVIČE: Máš boží brusle. Si koupím taky takový.

HLAS PRVNÍHO FLOUTKA: Stály pět litrů!

HLAS DRUHÉHO FLOUTKA: A to se vyplatí!? -žertovně ironicky.

HLAS FELIXE: Hovno! Akorát polovinu... -skočí jim do do řeči - a hned se obrazem vrátíme k nim...

16. u parkoviště na sídlišti

Felix sbíhá dolů z meze právě teď, když se začíná (provokativně) dohadovat.

FELIX: ...platíš za značku. -koulí očima, jací jsou troubové- Ty samý bys měl za litr, bez značky. Ale vy si budete kupovat třeba drátěný slipy, když bude v televizi na ně .. pořádná mrcha makat. Kozama.

Všichni zírají, co to mele, ale Felix je na takové pohledy zvyklý a vůbec mu nevadí.

PRVNÍ FLOUTEK: Cos to přived? -zeptá se Háviče, který náhle neví, jak se tvářit, a dělá, že Felixe nezná.

FELIX: Když na ně bude skvělá reklama, tak je budete nosit, i kdyby se vám tam vejce do těch drátů skřípaly.

Hlavně správnou značku! -zašklebí se- Jak idioti.

A oni koukají na sebe, ale už spíš pobaveně, co je to za směšnou figurku, která jim takhle nadává, a Hávič už vypadá, že by Felixe nejradši sám zaškrtil.

TŘETÍ FLOUTEK: Hávič má nového kamaráda. Přišel nám ho ukázat... -ironizuje.

PRVNÍ FLOUTEK: Asi je na nás zvědavěj...

TŘETÍ FLOUTEK: Asi jak trávíme ten, volnej čas, ne..?

DRUHÝ FLOUTEK: No ale fakt. Třeba ten Chorvat, Olpran Bikeš, ten je skvělejš.

FELIX: Na vás??? Na vás dlabu. Si radši budu doma vokusovat nehty. Na nohách... -ušklíbne se, že na ně zvědavý rozhodně není, a jako by hodlal odejít, a Hávič se ho „demonstrativně“ zřídá.

17. chodba dětského domova

(vzdálená minulost; pod obrazem jde předchozí dialog) Felix jako malý spolu s dalšími „různobarevnými“ chlapci, kteří ač různí vzrůstem, vzhledem, barvou a všelijak jinak, mají vesměs společné grázlovské škleby. Běží chodbou (dva se srazí a začnou se surově prát, ale za chvíli toho nechají a jakoby nic jdou dál za ostatními), malý Felix se však oddělí a zůstane ve velké, studeně působící chodbě, stát u okna a dívá se smutně, velmi smutně ven, na cestu, kde chodí „volní“ lidé (nejlépe i s pobíhajícími dětmi)...

HLAS TŘETÍHO FLOUTKA: Jakej Bikeš?

HLAS DRUHÉHO FLOUTKA: Olpran. Dělá kola. Ale píše se to bez háčku: Bikes. Olpran bikes. Von první kolo prej udělal z vodovodních trubek, když sem přišel. S padesáti dolarama. Chorvatskejma. Než zbohatnul. Někde ukrad, ty trubky! A zbohatnul právě na značce! Von má pravdu. -míni Felixe- Dneska se po něm v Praze jmenuje ulice, kde von bydlí, třída Olprana Bikeše. Si to najdi v telefonním seznamu.

HLAS PRVNÍHO FLOUTKA: Kecáš.

HLAS TŘETÍHO FLOUTKA: Nekecá. Já jsem ho viděl, to kolo.

18. ulice jiného města

(ještě vzdálenější minulost; chvíli bez dialogu) Vidíme zezadu chlapce (Felixe) o něco málo mladšího než v předchozí vzpomínce, jak jde a drží se rodičů za ruce (z rodičů vidíme jen ty ruce) .. a on k nim na chvíli spokojeně vzhledne, jedna ruka se uvolní a pohladí jej .. a on popoběhne, aby se v závěsu zhoupnul...

19. chodba dětského domova

(opět ta předchozí minulost) Od Felixe smutně vyhlížejícího z okna ven se ještě podíváme na ostatní, mezi nimiž koluje zapálená cigareta, a jeden z nich přiběhne k Felixovi, aby se také podíval ven, ale nic tam nevidí, tak se jen usměje do kamery (a my uvidíme jeho shnilé žluté křivé zuby) .. když vzápětí se na chodbě objeví vychovatel, cigareta letí na zem a je zašlápnuta, na procházejícího vychovatele se majitel boty usměje .. a sotva přejde, už rozšlápnutý nedopalek sbírá a zkoumá, jestli by se nedal ještě použít...

20. přístupová cesta k parkovišti; parkoviště

(současnost) Zprvu není poznat, že jsme znovu kousek od onoho parkoviště, zprvu jen vidíme „opticky zajímavou“ dívku, jež kamsi jde. A protože je opravdu zajímavá (fyzickými „vlastnostmi“, a vlasy má velmi krásné), sneseme chvíli se na ni jen tak dívat a nevědět, kdo to je a kam jde...

...jde za těmi kluky, kteří jí hledí vstříc - vesměs obdivně, nejvíc unešený je ale Felix, který už stojí stranou (byl na odchodu), ale teď zastavil a kouká...

...Dívka dojde k prvnímu floutkovi a vítají se polibkem (on ji pohladí po zadku), což ostatní (neradí) kvitují - ale Felix vůbec nechápe, jak se to mohlo stát .. ale obrací se, nenápadný krok zpátky udělá...

21. u parkoviště na sídlišti

Skupinka prochází parkovištěm, jdou jinam. Vpředu jsou floutci na bruslích, za nimi Hávič, Dívka a Felix, který se rozhodl jim (vlastně jí) dělat společnost. Floutci se právě oddělí, a jak se vzdalují, ohlížejí se tu a tam po Felixovi, jestli na ně kouká a jak se tváří a co tomu říká - a co tomu bude říkat??? Hávič jim nestačí, ale snaží se, a vidí, že se před Felixem chtějí vytáhnout, a vítá to - jako by chtěl znovu zúročit, že jej přivedl. Dívka jde klidně pomalu vzadu, a Felix by se s ní rád bavil, kouká po ní, ale současně pohledem hned uhýbá a mlčí, jako by tam nebyl (což je trapné - a tedy směšné), a ona to vnímá, ale dělá, že ne...

...došli na jiné parkoviště; kluci vpředu se rozptýlili mezi auta; některým (autům) se docvakne pootevřené okénko, když kolem jdou, jinde zaklapnou pojistky ve dveřích, dalšímu se zatáhne teleskopická anténa, přiklopí se boční zrcátka a jinde sklopí otevřené zavírací reflektory .. ale nic to není platné, druhý floutek se u jednoho zastaví a zručně odemyká zámek, aby se dostal dovnitř, zatímco další vybírají „své“ vozidlo; počínají si suverénně, jde jim to ráz na ráz, otevřít (pár vteřin), vlézt dovnitř a vybrat věci a vymontovat rádio a vylézt ven a pokračovat dál (jen Hávič zápasí se zámkem, nejde mu to), a vrhají po sobě navzájem vzrušeně spiklenecké pohledy (a po Felixovi, který užuž dívce málem cosi řekl, ale ona se na něj podívá a zasměje se, takže nic neřekne); zdá se, že je těší takhle se předvést, že je to příjemně vzrušuje; a v jednom autě vidíme sedět Vypravěče .. a do toho auta první floutek nahlíží, Vypravěč mu kouká přímo do tváře, ale on jej nevnímá, nevidí...

...Felix neustále dívku sleduje, ale ona se dívá na kluky, tak se i on na ně podívá .. a vidí, že dělají cosi divného, zbystří a zaostří na ně ohromeně .. dojde mu, že auta skutečně vykrádají, v ústech mu začne bublat protest a hledá pro něj podporu u dívky, jenže vidí, že jí to snad, panebože, vůbec nevádí, což jej zaskočí a raní .. ale zavrhnout ji proto, takhle krásnou - to nedokáže...

...a kamera několikrát „mrkla“ i do okolí a viděli jsme, že z okna koukal chlap, co to tam ti kluci vyvádějí, ale koukal spíš zvědavě, a taky matka se dvěma dětmi šla docela blízko nich, ale vůbec se na ně nepodívala – vlastně ano, ale jen očima, duchem nikoli.

FELIX: Co to..? ... Co tam dělá? ... No voni snad kradou hele, tam! ... Vidíš to? Voni fakt lezou do těch aut. Cizích. Co..?! -ptá se důrazněji, když vidí, že Dívka se k odpovědi nemá.

DÍVKA: Nojo. -přikývne s úsměvem.

FELIX: Vy tady kradete? ... Takhle za bílýho .. ve dne???

DÍVKA: Já ne. -usměje se .. když tu se rozkvílí alarm u auta, ke kterému přešel Hávič, a kradoucí se dávají na útěk, tedy floutci na „újezd“...

...floutci na bruslích jsou velký kus napřed, za nimi pospíchá Hávič. Dívka jde klidně .. a když jde pomalu ona, jde tak i Felix .. byt' jemu dalo velkou práci se ovládnout a jít „klidně“.

FELIX: Ale oni tam kradli .. cizí věci, v těch autech! To přece .. nemůžou... -kroutí hlavou a rozhlíží se, kdy se odněkud vyřítí policejní vozy nebo houf lidí, aby je všechny zadrželi.

DÍVKA: Tys nikdy nic neukradl? -zeptá se, a Felixe ta otázka poněkud zchladí a ztratí ten spravedlivě rozhořčený výraz a svádí vnitřní boj upřímnosti s postojem mravokárce.

22. ulice blíž městu

Skupinka se právě znovu spojila a jdou směrem do centra. Floutci mají pořád brusle a jsou vzrušení, bylo to pro ně hlavně dobrodružství a teď' si vychutnávají nával adrenalinu; smějí se a dýchají zhluboka a pyšně se rozhlížejí - pyšně před Felixem, který sám sebe nechápe, proč tam je, ale dívčina přitažlivost je silnější.

HÁVIČ: Jsem myslel, že mě zradí svěrač, jak to houkat začlo. -chytí se vzadu za kalhoty- Ale dobrý, jsem čistej. -směje se.

TŘETÍ FLOUTEK: Hele! -tahá, co tam „našel“ (digitální fotoaparát)- Někej magor mi to tam nechal.

PRVNÍ FLOUTEK: Já akorát rádio. Ale docela gút (good), žádněj šunt, žádněj socka... -ukazuje svůj úlovek.

FELIX: To nemáte strach?

DRUHÝ FLOUTEK: Máme.

PRVNÍ FLOUTEK: Z tebe, ne? -směje se a přitáhne dívku k sobě.

DÍVKA: On nekrade. -směje se také, a Felix nechápe, jak se k němu může tisknout, ale „odpouští jí“.

TŘETÍ FLOUTEK: Kdo krade?! To je sport, chápeš?! Adrenalin!

HÁVIČ: Já myslel, že se tam poseru.

23. cesta k náměstí

Stále jdou městem a sledujeme je z odstupu (blíží se k náměstí), ale právě teď' vidíme spíš především dvojici „zvěstovatelů pravdy“, kteří stojí u cesty s časopisy v ruce a usmívají se na kolemjdoucí, aby odchytili obět' ochotnou jim naslouchat .. avšak tu se k nim vrhne jakýsi chlapík (říkejme mu třeba Hyster), který na ně nenávislně hleděl; vytrhne jim časopisy z ruky a odhodí je a začne jim spílat .. ale to už dál nesledujeme, jen toto zahájení .. a přitom stále nasloucháme hovoru naší mládeže.

HLAS FELIXE: Uvědomujete si, že ty věci si někdo musel koupit? Že to třeba potřeboval, nebo na to dlouho šetřil, možná, nebo...

HLAS DRUHÉHO FLOUTKA: Nebo to taky ukrad... Třeba. Co víš?

HLAS FELIXE: Třeba. Nikdo není dokonalej. Leda snad já... -zasměje se, ale hned dodá- To byl fór. ... Taky si někdy nevyčistím zuby večer... -naváže na to opět se smíchem, a všichni se mu chechtají .. jen Dívka na něj hledí víc zaujatě než posměšně .. a on její pohledy vnímá.

24. vetešnictví

V krámku z prvního obrazu je starší manželský pár a prodavač se snaží jim věnovat, aby neodešli s prázdnou.

VETEŠNÍK: Nádhera, vid' te. -vemlouvá se jim, stojícím před starým oprýskaným zrcadlem.

Oni krčí rameny; nevědí, jestli to je hezké nebo ne .. a pak se otevřou dveře a vejde naše skupina.

TŘETÍ FLOUTEK: Dobrej.

PRVNÍ FLOUTEK: Helou. -zdraví jako stálí hosté; třetí Dívka se na Vetešníka jen usměje a pokyne hlavou, i on kývne a dál se věnuje těm dvěma. Příchozí jdou přímo k pultu, na který klidně skládají, co přinesli.

DRUHÝ FLOUTEK: Zdravim. -vchází jako čtvrtý, další Hávič vstoupí bez pozdravu, neboť' mluví na něj.

HÁVIČ: Proč by nás měl napráskat?

DRUHÝ FLOUTEK: Co já vim.

HÁVIČ: Není magor!

DRUHÝ FLOUTEK: Co ty víš?!

...jsou už chvíli u pultu, když se otevřou dveře a vejde Felix. Všichni se na něj podívají, potom na sebe .. a nakonec na Háviče, vyčítavě, nechápavě, zlostně - jak kdo, a Hávič dělá, jako že to nevnímá. Ale Felix si jich nevnímá, jako by nepřišel za nimi, rozhlíží se krámem a vyhýbá se pohledu na ně; tedy na floutky a na Háviče se nedívá opravdu, ale na dívku pokoutně mrkne každou chvíli (a ona to ví, ona to registruje .. a je jí to příjemné).

ŽENA: Jéééé! -zaječí náhle, až se přitom zapotácí, a všichni se hned podívají, jak stojí u stojanu a zkoprněle zírání na kozlí kůži. A skupina u pultu se rozesměje, vlastně spíš rozřehtá, Felix je zapomenut.

ŽENA: Co to je?!

VETEŠNÍK: Nelíbí se vám? -zeptá se a švihne přitom zlostným okem po floutcích, kteří se nato poslušně maličko ztiší- Já ani nevím, kde se to tady vzalo. -vysvětluje, ale žena, uražená tím, jak se zesměšnila, už táhne manžela k východu.

Prodavač jde za nimi, ale kamera zůstává u kůže, protože se k ní blíží Felix, očividně rovněž uhranutý, ovšem kladně; a prodavač mluví k odcházejícím- Asi to někdo přinesl, tak jsem mu za to dal nějaký koruny, abych mu pomohl. Ale je to takovej hadr obvyčejnej, chlupatej. Klidně sáhnout si můžete... -umlouvá je marně, už cinkají otevírané dveře a žena z nich vystřelí ven.

MUŽ: Na shledanou.

VETEŠNÍK: Nazdar! -odsekne mrzutě, když dveře zabouchnou.

Felixovi se ta podivná kůže ale vůbec nezdá odporná, prohlíží si ji a už ji téměř hladí .. a prodavač si jej přeměří a oči se mu zalesknou, vidí, že ta věc a on by si mohli „rozumět“ (dobře ví, co prodává), ale zatím jej nechá být a jde k pultu, odkud společnost všechno pobaveně sledovala .. aby se dali do „výměny zboží za peníze“ .. jen Dívka nenápadně, zvědavě sleduje Felixe...

...který si kůži pozorně, téměř unešeně prohlíží, skoro ji zkoumá, co to má v chlupech za kuličky, proč v ní zůstala lebka s rudýma očima, i kopýtko si všimne...

...všichni odcházejí - a mezi dvěřmi se obrátí na Felixe, jeden po druhém, a zatváří se stejně jako když přišel, tedy první zlostně, druhý udiveně a třetí nechápavě, jen předposlední Hávič odchází, jako by tam žádný Felix nebyl .. ovšem Dívka, jdoucí jako poslední, jej osloví.

DÍVKA: Nejdeš s náma? -zeptá se .. a před ní jdoucí Hávič se hned vrací.

HÁVIČ: Nech ho bejt. Je to magor.

Jenže Felix jako by je ani nepostřehnul, jak je do kůže zabrán, takže odejdou ven .. ovšem sotva se otočí k Felixovi zády, ten už se za dívkou (posmutněle) ohlédne.

VETEŠNÍK: Zajímavá věcička, že? -ozve se Felixovi za zády, kam se přesunul. Ten se lekne, ale hned se rád dává do řeči o kůži.

FELIX: Mně se to hrozně líbí. -řekne. A prodavač spokojeně přikývne.

25. ulice před vetešnictím

Felix vychází z obchodu a kůži má přes rameno. Rozhlíží se, jako by hledal floutky a ostatní (aby se s kůží pochlubil), ale nevidí je nikde, tak jen pyšně a spokojeně vykročí.

VETEŠNÍKŮV HLAS (doznívá, co Felix před chvílí slyšel): Ženská tomu nemůže rozumět! Já bych to ani neprodával, taková věc se hned tak nevidí. Ale jsem to vystavil, tak holt musím. I když mně to třeba trhá srdce. Ale vám to poslouží. Vám to sedne. Vám bych to dal zadarmo .. kdybych musel.

26. chodba domu, kde Felix bydlí

Felix s novou „ozdobou“ přes rameno vstoupí do chodby a vidí starou sousedku skloněnou pod schody, jak se snaží odtud vydolovat papírovou krabici. Ale nejde jí to; krabice je moc velká a je v ní něco těžkého.

Felixovi se jí zželel a jde na pomoc .. když si udělal takovou radost.

FELIX: ...vám pomůžu. -řekne za jejími zády a skloní se, takže když se sousedka ohlédne (kdo to otravuje), má proti sobě chlupatou rohatou věc s rudými kameny v hlavě. Vytřeští zrak, vlasy se jí naježí, zuby zacvakají a povyskočí z dásní a ona s mocným zuchnutím spadne na zem.

Ovšem než stačí Felix promluvit, už začíná nadávat.

SOUSEDKA: Panebože to sem se... -bere se za srdce; málem by šok přiznala, ale to přece nemůže, tak zostří- ... měla jako polekat sem se, jo?! Tohle? Starou ženskou?! -hrabe se na nohy.

FELIX: Jsem vám chtěl...

SOUSEDKA: Ale di mi s tím někam! -rozohní se- Vono stačí koukat na vás! -vrací se k vykání, ale jedovatá je pořád- Sám jste kozel takovej. Nepříjemnej, protivnej pořád. -hartusí, a Felix se raději vytrácí po schodech nahoru, domů: sousekka kouká, kam jde a jakto, že odchází, a pak se opět rozcílí (ale my jdeme s Felixem, její hlas jen doléhá)- To svět nevidě! Zezadu takle! Co? Mladej člověk! Co si vůbec myslí?! Ale já to klidně každému řeknu, co si vo něm myslím já. Každýmu. Slyšíte! Přitom si ani tu blbou rohožku neumí narovnat pořádně, sám! -křičí, aby ji bylo všude dobře slyšet.

27. Felixův byt

Felix stojí doma u okna, přes rameno má přehozenou kozlí kůži a hladí ji a kouká z okna ven na ulici.

HLAS SOUSEDKY: Abych se polekala asi. To úúúřčitě! -doléhá sem z chodby, neboť ona zřejmě vyšla nahoru a ječí mu za dveřmi, ale Felix ji neposlouchá, on kouká oknem na protější dům (oprýskaný, s mnoha poškozenými až vytlučenými okny), kde z průchodu vyjede starý omlácený vrak bez SPZ, ale bouchne do popelnice a povalí jednu .. chvíli se nic neděje, ale pak z auta vystoupí čtyři chlapi (ne všichni snědě opálení) a potácivě (opile) jdou popelnici zvednout, a dohadují se přitom, kdo řídil a kdo měl řídit, a kdo má a nemá papíry, a tak podobně .. a Felix na ně kouká s opovržlivou nenávistí, a jeden z těch chlapů vztekle kopne do auta (to vidíme z blízka)...

28. chodba starého domu

A tentýž chlap, jen střízlivý a čistě oblečený, stojí o nějaký den později přede dveřmi starého domu a zvoní. Otevře mu důvěřivá stařenka, dveře však má pořád zaháknuté a mluví jen přes škvíru. Opatrně, ale přívětivě.

ZLODĚJ: Dobrej, zdravim, pani. Mám pro vás papír tady, co musí se podepsat kterej, aby pak pro vás levnej ten plyn bude, levnější.

STAŘENKA: Ale já plyn nemám.

ZLODĚJ: Tak elektrika, taky. Tady to máte všecko napsany... -strká papír ke dveřím- Všecko je tam. Nebojte, já nekrádu. Podepsat musíte jenom tady to...

STAŘENKA: A co to je?

ZLODĚJ: Spoustu peněz udělá vám to, našetří. Tisíc. Tisíce! Vic! Miljón, některym domacnostíem taky!

STAŘENKA: Jo? Když víte, já nevím, abych třeba nenaletěla.

ZLODĚJ: Nenaletíte! To je zaručeny. **Rekláma**, vite?! Perféktni. Však podivejte se tady. -cpe jí papír.

STAŘENKA: Ukažte. ... Fakt je to tam napsaný? Se zárukou?

ZLODĚJ: Jó. Tam je všecko napsány, záruka. To jsou ty, papíry .. dokumenty!

STAŘENKA: Když já bych neměla. On mi syn říkal, abych neotvírala cizím lidem...

ZLODĚJ: On vas pochválil! Takový prachy dobry vyděla vam to. Uvidíte! Však se podivejte. Záruka! Rekláma!

STAŘENKA: Tak dobře. -rozhodne se a otevírá- Ale synovi to neříkejte. On by se zlobil.

ZLODĚJ: V pohódě! Neřeknu nic mu. Dyk já nekrádu, ny! -vstupuje dovnitř.

29. středoškolská třída; ulice před školou

Jsmo ve stejné třídě jako na začátku, ale to hned nepoznáme; nejprve vidíme Felixe stát u onoho prasklého okna a dívat se ven .. a venku na ulici je prázdno, nejde tam ani noha, natož celý člověk, a také vidíme, že podzim o pár dnů, možná i víc pokročil...

30. byt ve starém domě

Stařenka se zlodějem vchází do pokoje - ona nese papír a nahlíží do něj, on se pozorně rozhlíží .. až uvidí brýle, přitocí se k nim a hned, bleskurychle je sbalí.

31. středoškolská třída

Felix u okna se prstem dotýká praskliny. Je ráno, spolužáci se teprve scházejí - a právě přišel Hávič, který zamíří rovnou k Felixovi (cestou odhodí tašku na své místo) .. mlčky se podívá ven, co tam Felix vidí .. a vidí, že nic, tak se na něj zkoumavě zadívá.

HÁVIČ: Chceš skočit? -zeptá se.

Felix zavrtí hlavou. Jako by to byla normální vážná otázka.

FELIX: Byste to museli uklízet... -žertuje, ale je (i) v tom smutek .. a tu teprve vidíme, jak se vzadu ve třídě „pořádá hon“ na spolužáka Habláka (který „si o to svým vzhledem koleduje“). Podlas ho chytí a drží, přihlížející otevřou skříňku a rovnají (vyhazují) z ní věci.

HÁVIČ: Jo. -zasměje se- To taky... Ale Jitka se na tebe ptala! -řekne; a Felix zbystří .. hned ví, o koho jde.

FELIX: Tamta? ...to je Jitka?

HÁVIČ: Jo. Přesně. Nebo ty znáš někou jinou??? -dívá se. A tu si Felix všimne rvačky vzadu (Hablák se úporně brání, ale mlčky, žádnou pomoc nehledá ani nečeká; spolužáci jej nacpou do skříň, zamknou ji a věci schovají,

aby nebyly vidět). Ale jen kouká, sice odmítavě, ale nezdá se, že by chtěl napadenému pomoci; a Hávič, který to předtím, jako všichni ostatní, sledoval pobaveně, když teď vidí Felixovo znechucení, začne se také tvářit pohoršeně.

FELIX: To jsou magoři.

HÁVIČ: Debilové.

FELIX: A na co se ptala?

HÁVIČ: Na tebe...

FELIX: A cos jí řek?

HÁVIČ: Nic? Že seš kámoš, asi.

FELIX: A co vona? -vyzvídá, a Hávič sleduje pobaveně, co se děje vzadu (někteří na skříň tukají, aby se Hablák ozval), ale když se obrací na Felixe, pobavený výraz ve tváři potlačí.

32. byt ve starém domě

Stařenka prochází bytem a hledá brýle. Na stolech, v tašce, v poličce a podobně, on chodí za ní a přitom naprosto neomaleně prohledává zásuvky a přihrádky, tašku a podobně, zatímco paní mluví.

STAŘENKA: Kdy jsem jenom ty brýle naposledy..? Včera jsem koukala na televizor. Ale .. to je hrozný. Já už si nic nepamatuju. -směje se, a přitom se na něj tu a tam i podívá, a on třeba začne čistit madlo u zásuvky, nebo „jako“ odklízet nepořádek, nebo se na ni „upřímně“ usměje (s nějakou šperkovnicí v ruce), a ona bezelstně pokračuje v hledání- Ale kam jsem je mohla..? -vzdychá, ale on už našel peněženku.

ZLODĚJ: Si to něchte tady. -odloží papír- Si přečíst to můžete. Už musím spěchat. Moc kšefty mam. -mizí.

STAŘENKA: Ale počkejte, já je najdu... -zlobí se na sebe, jak je neschopná- Ani kafe jsem vám neudělala.

33. středoškolská třída

Začíná hodina. Žáci sedí na svých místech a třídní učitel (jiný než na začátku) vstává od katedry .. a zahledí se na prázdné místo.

TŘÍDNÍ UČITEL: Kde je Hablák? -zeptá se, a studenti nevědí, jak se tvářit a chovat, tak se chovají přirozeně - tedy někteří se uchechtávají, jiní klopí zrak, další se upřímně ohlížejí dozadu ke skřínce. A ti, kteří jej tam nacpali, honem přemýšlejí, jak z toho ven. A pedagog to sleduje a „důležitě“ čeká na odpověď.

PODLAS: Neení v té skříni? -ozve se jakoby nic, pak se zvedne a jde ke skřínce a mluví přitom na učitele- Von se chtěl vsadit, že se tam vleze, celej, že jo..? -dovolává se souhlasu, a spolužáci buď přikyvuji, usmívají se, nebo uhýbají pohledem; a on se postaví tak, aby učitel neviděl, že skříňku odemyká, a pak ji otevře- No jasně! Co tam děláš? Vylez. -prohodí a odchází do lavice.

Učitel jde nevěřičně k Hablákovi.

TŘÍDNÍ UČITEL: Co tam děláš?! -utrhne se na něj; je mu jasné, že to bylo jinak, ale nechce to řešit.

HABLÁK: Nic.

TŘÍDNÍ UČITEL: Ty lezeš do skříně jen tak?!

HABLÁK: Ne.

TŘÍDNÍ UČITEL: Tak cos tam dělal???

HABLÁK: Nic. -odchází do lavice, uhýbajíc pohledem před všemi .. ale oni se také vyhýbají střetnutí s jeho očima, takže to má snadné.

TŘÍDNÍ UČITEL: V hodině!

FELIX: Tam nevlez sám asi, ne? -ozve se; provinilci s pevnějšími nervy se po něm ani neohlédnou, někdo kouká překvapeně - v kladném i záporném smyslu, a kdosi má v očích i podporu, ale jen velmi opatrnou.

TŘÍDNÍ UČITEL: Co? -ptá se, protože se zeptat musí - ale dozvědět se nic nechce.

FELIX: Se ho zeptejte.

TŘÍDNÍ UČITEL: Tak co? -obrací se na postiženého.

HABLÁK: Nic! ...řikám!

TŘÍDNÍ UČITEL: Já nebudu tady nic vyšetřovat. -chápe se příležitosti věc ukončit- Po zvonění máte být všichni na svých místech. Včetně Habláka! Tím končím, tvá Máňa. -zakončí svým oblíbeným příslovím.

34. ulice nedaleko školy

Felix s Hávičem jdou spolu ze školy. Felix se opět nerudně mračí (pořád), ale Hávič se tváří vesele, skoro rozjařeně. Blíží se tam, kde číhá pes .. a před nimi jde žena; už je jí přes pětatřicet let a je sice upravená a pestře oblečená, ale zřetelně vyžilá, zezadu však vypadá pohledně, mladistvě - a vlasy má dlouhé, ale zničené chemií; je to Opilka, kterou ještě poznáme - matka dívky, což se ale dozvíme až úplně na konci).

HÁVIČ: Dobrá ploutev, ne? -prohodí znalecky.

FELIX: To jo. Nejenom ploutev...

HÁVIČ: Hm. Akorát má velkou prdel.

FELIX: Taky je stará už. *-zastává se jí-* Starý ženský maj všechny tlustou prdel.

...podíváme se za plot, skrz který je špatně vidět, na psa, který číhá na příležitost .. a příležitost se blíží (Opilka).

FELIX: Mně se docela líbí, jakou má prdel.

HÁVIČ: Ale jo, není hnusná. Škoda, že je tak stará. *-říká, a pes vystartuje a příšerně se rozštěká, takže ona leknutím (vůbec to nečekala) také skoro spadne-* Gerontofil nejsem! *-dodá, když ji vidí zpředu.*

...díváme se opět z ulice; kluci stojí a dívají se nezúčastněně, tedy jen se usmívají .. a pak jdou dál.

FELIX: Mně se náhodou líbí, když má ženská zadku plný kalhoty.

HÁVIČ: Jasně. Pak nevadí, když má špičatý kosti.

FELIX: Takovému zadku odpustím klidně i prdění. Akorát nemusím bejt u toho... *-odchází a Opilky už si nevšímají - ale my ano, my vidíme, jak se otírá a upravuje a urovnává, i zrcátko odkudsi vytáhne .. a pes na ni kouká, štěkne, ale ona nic .. a porost na plotě se najednou rozlézá a zakrývá psovi výhled, odděluje ho od světa, a on se smutně otočí a jde od plotu pryč, ještě se jednou ohlédne.*

HÁVIČ: Jitka! Ta má skvělou prdel. Tak akorát.

FELIX: Akorát na co? *-ptá se po chvíli, ale odpověď' nějak nepřichází.*

HÁVIČ: Na všechno. *-řekne pak, a oba chvíli ztichnou v zamyšlení, dívají se na Opilku.*

FELIX: Proč vona vůbec chodí s tím .. s tamtím .. debilem?

HÁVIČ: Protože je blbá. *-řekne, a jdou dál.*

...o kousek dál...

HÁVIČ: Všechny ženský myslej vagínou.

FELIX: Všechny ne. *-zavrtí hlavou-* Některý nemyslej vůbec. *-doplní žert, ale on se i při něm tváří vážně; Havič se však rozesměje.*

HÁVIČ: Ženská, to je stejně vynález! Hromada zbytečného masa kolem jedny malý díry.

FELIX: Jeden vychouš říkal u nás: Ženský nemít ten malej zázrak mezi nohmama, tak po nich ani pes neštěkne.

35. jiná ulice

Na chodníku vidíme starou poštáčku - a kousek před ní vychází z domu draze, leč velmi nevkusně ustrojená paní, která se chystá nasednout do auta.

POŠTÁČKA: Haló, paní Soudkyně..! *-houkne hlasitě a paní se otočí, ale tváří se strašně, opovržlivě, otráveně a znechuceně-* To jsem ráda, že vás vidím. *-pospíchá za ní a vytahuje balíček-* To je vaše. Já to nosím sebou, abych vám to mohla dát. Abyste nemusela na poštu... *-říká, zatímco paní vezme balíček, papír na podpis jí skoro vytrhne z ruky, opře o střechu auta a udělá energický klikyhák, vrátí to a vrazí si nehet do pusy a cosi tam čistí, ještě si pak odplivne na zem (poštáčka na to zírá, ale ona ji ignoruje; je pro ni vzduch), potom balíček hodí na zadní sedadlo, nasedne, nastartuje a vyrazí (za celou dobu nepromluvila).*

Po druhém chodníku jdou ti dva - a když Felix postřehne paní u auta, škubne to s ním, zastaví se a nerudně si ji prohlíží .. ale Havič pořád zaníceně vykládá; zastaví také, ale automaticky, nezajímá se, proč.

HÁVIČ: Stejně to nechápu, že na ženských je nejhezčí zrovna zadek. Voči, úsměv - hovno! Krásná prdel, to je něco! *-zasní se-* Pro mě. To ani kozy mě tak nezajímaj. Ale ta prdel jo, ta je .. fakt jo, fakt se mi líbí. Strašně. Ale proč? To nechápu... Obyčejná prdel... *-kroučí hlavou, ale už si všimnul, že ho Felix neposlouchá, a podívá se tam, kam se dívá on (paní nešikovně, ale prudce odjíždí, a poštáčka odchází).*

FELIX: To je mrcha. *-zakroučí hlavou, a Havič jen krčí rameny a tváří se, že to minulé téma teda bylo lepší.*

HÁVIČ: Prdel teda moc krásnou neměla... *-zasměje se, ale Felix je stále vážný, tak dodá-* Kdo to byl?

FELIX: Soudkyně. *-řekne znechuceně. A je na něm vidět, že má hnusnou náladu. Bez naděje na zlepšení.*

HÁVIČ: No jo. *-směje se-* Co chceš po soudcech?! A s takovou prdelí, hnusnou, eště...

36. ulice - cesta k Felixovu bydlišti

Vidíme Felixe, jak se od Haviče odděluje. Havič naznačuje, aby šel s ním (jsou kus daleko), ale Felix odmítá a jde svou cestou .. a Havič za ním ještě chvíli kouká, než mávne rukou a jde jinam...

...Felix, mračící se tak, že mu i hrozivě vyhlížející pes uhne z cesty, jde ulicí - a vidí jen nepříjemné věci (děvče stojící uprostřed cesty, zírá na displej mobilu a zasažena neštěstím pláče; naježeného kocoura přeběhnuvšího chodník; řidiče, vztekle troubícího na babyčku belhající se přes přechod, když už naskočila

autům zelená; převrácenou a rozsypanou a ještě k tomu celou rezavou a děravou; vztekajícího se asi pětiletého caparta, který hází na zem svou čepici a šlape po ní, a znovu, a matka si jej nevšímá a kouká do výlohy, pak se otočí, vlepí mu pohled, sebere čepici a jdou; Balíka, se kterým se také ještě setkáme, a který teď vyšel ze dveří a dva kroky nato se zastaví, brunátný vztekem, který v něm dál kypí, až vybuchne a on praští o zem aktovkou a ani ji hned nezvedá), ale ty hezké věci a spokojené lidi přehlídí, nevnímá...

37. ulice, kde Felix bydlí

Felix došel až skoro domů - a tu zahlédne dva umaštěné chlápky, jak na roztrápeném špagátu táhnou vzpírajícího se psa (skoro ještě štěně) z ulice do průchodu vedoucího mezi domy na dvorek. A Felix zbystří.

PRVNÍ LOVEC: Tak pod' k páníčkovi, pod'..!

DRUHÝ LOVEC: Chytej! Chyt' ho!

PRVNÍ LOVEC: Já tě podrbu za ouškem, no pod' sem. -naháněj psa a on zaběhne do průchodu mezi domy, kam se rozběhnou za ním .. a Felix je následuje...

...za chvíli se z průchodu Felix vrací zpátky na ulici - ale už se psem na tom špagátovém vodítku.

38. Felixův byt

Pes se v bytě zvědavě rozkoukává, ale Felix se opět mračí.

FELIX: Co s tebou? -shlíží na psa- Dal jsem za tebe sto sedmdesát šest korun! -zakrouť nad svou rozchazovačností hlavou, zatímco pes objevil kozlí kůži a z bezpečného odstupu ji sleduje, jako by čekal, kdy se na něj vrhne- Tak mi za to pomůžes? -pokračuje Felix, ale hned zase posmutní a zavrtí hlavou- Těžko, co? Leda bys někomu pochcal nohavici... -odvrátí se, a pes se na něj podívá s hlavou na stranu (takže sympaticky).

39. městský park

Čas opět pokročil, je hezký listopadový den a Dívka, o které už víme, že se jmenuje Jitka (ale ignorujeme to), je v parku na lavičce. Na klíně má kus papíru (opravdu doslova jen kus papíru), na který tužkou cosi maluje, zřejmě nějaké zátiší .. a tu zahlédne Felixe, který se psem dospěl opodál na trávník (učí jej aportovat - ale pes vůbec nechápe, co se po něm chce). A ona vstává a jde za nimi...

...Felix si jí také všimne; když ji pozná, tvář se mu rozjasní .. ovšem hned nato se zatváří odmítavě a pokračuje ve výcviku. Dívku tohle ovšem spíš rozveselí.

FELIX: Aport! -hodí klacek směrem od dívky a obrací se k ní zády, ale štěně kouká na dívku- Slyšíš?! Přines.

Aport!!! -zesílí hlas, ale štěně stojí .. a on se mrkne, jestli se ona dívá, a vidí, že se dívá, a zlobí se .. a když se podívá zpátky, vidí, že pes (štěně) už vyrazil za ní - což jej rozčílí ještě víc.

FELIX: Césare!!! K noze! Slyšíš?! -volá na něj; marně- Pocem!!! -rozkazuje, ale štěně nic- Cézare!!!

...Dívka se psem se blíží k Felixovi, který kouká jen na psa, vztekle.

DÍVKA: Někdo tě volá... -řídá se smíchem psovi- Co tady děláte, vy dva?

FELIX: Lovíme krysy. -ucedí; jako by naznačoval, že jednu právě ulovili. Ale dívce to nevadí.

DÍVKA: No copak, ty jeden? -skloní se ke psovi, který se jí otírá o nohy- Páníček je protivnej, vid' ... -usměje se postupně na oba- Ale on to nemyslí špatně. -mluví znovu na psa- On je jinak hodnej...

FELIX: Nejsem hodnej! -odsekne přísně, ale když se na ni teď konečně podívá, trošku zjihne - a raději hned pohledem uhne.

DÍVKA: Máme to s ním těžký, vid'. -zasměje se znovu na psa, a on se na ni podívá znovu, a už neuhne.

FELIX: Náhodou, krysa je prej hrozně čistotný zvíře... -poopravuje, zmírňuje svou hrubost.

DÍVKA: Já jsem se na tebe ptala.

FELIX: Jo. Jestli jsem normální. To už vím.

DÍVKA: A nejseš. To už vím taky.

FELIX: Jsem! Normální je nekouřit. A já nekouřím.

DÍVKA: Já jo. -řekne, a hned se ptá- Tobě to vadí?

FELIX: Ne. Proč by? Kradeš, tak co bys nemohla kouřit...? -zašklebí se, a ona se usměje, pobavená jeho řečí.

DÍVKA: Ale já nejsem normální.

FELIX: Já vím. Kouříš. A kradeš. A kdoví, co všechno...

DÍVKA: Normální holka by se s tebou nebavila. -opraví jej.

FELIX: Proč??? -zbystří.

DÍVKA: Tak.

FELIX: A co ty tady děláš? -zeptá se, neboť o tom předchozím nechce mluvit; už na ni kouká otevřeně - to znamená vstřícněji.

HLAS DÍVKY: Ale ten tvůj čokl je boží, ten mě fakt bere.

HLAS FELIXE: Ty seš hezčí. I když .. u nás jednomu klukovi se líbily tlustý holky. Ale fakt tlustý! Takový slonice. Jak hroudy bláta. Fakt maso, vlastně sádlo, hnus...

HLAS DÍVKY: Zas hele to nepřeháněj..!

HLAS FELIXE: Ale jemu se líbily... Takže to zas není tak hrozná úchylka, když se ti líbím.

HLAS DÍVKY: Nelíbíš. -smích.

...naproti, v otlučeném domě září do noci pár oken, jinak je všude tma, nejvyšší slabý svit televize - ale tady z těch oken sálá i rámus a smích křik, který možná dobře neslyšíme, ale rozhodně „vidíme.“

HLAS DÍVKY: Ty nemáš lidi moc rád, vid'?

HLAS FELIXE: Jak který. ... U nás jeden kluk nebyl špatnej.

HLAS DÍVKY: Jeden jenom, jo???

HLAS FELIXE: Ale pak někam zmizel. Asi ho adoptovali.

HLAS DÍVKY: A tebe neadoptovali? Proč? Nikdo...

HLAS FELIXE: Já jsem nechtěl. To radši blbej děcák než nějaký cizí lidi. -opět přechod do reálu...

44. městský park

Opět velmi krátké ohlédnutí do parku, na ty dva, když spolu mluví .. a opět se rychle mění jejich výrazy, u dívky od hlubokého soucitu ke smíchu, a u Felixe do nostalgie k (přirozené) ironii.

FELIX: Jsem chtěl bejt s rodičema. Mámu s tátou jsem měl rád. Ty byli hodný... Ale to nešlo. Se zabili v autě. Ale jo, po nich mně bylo smutno. Ty sem měl rád.

DÍVKA: To máš blbý.

FELIX: Já vím.

DÍVKA: To je mně líto.

FELIX: Mně víc.

DÍVKA: Fakt.

FELIX: Ženskejm se nedá věřit...

DÍVKA: To je pravda.

FELIX: Se vyhejbalí vožralýmu klukovi - a jemu se nestalo nic! Ani za to prej nic nedostal, ani. A já - mě šoupli do děcáku!

DÍVKA: A fakt bys mi chrápal ukolébavku..? -zeptá se poté, co se na něj chvíli dívá.

45. Felixův byt

Felix se opět usmívá a odchází od okna a jde ke psovi, který je pořád unesen pohledem na kozlí kůži...

HLAS FELIXE: Ty taky všemu věříš. -zasměje se.

HLAS DÍVKY: Všem ne. -končí dialog z minulosti.

FELIX: Co myslíš, jsem vůl? -zeptá se psa- Nelíbí se ti? -shlédne pobaveně na kůži a pak zavrtí hlavou- Mně jo! -pohládí ji.

46. před zlatnictvím

Felix stojí před výlohou luxusně vyhlížejícího zlatnictví a nakukuje dovnitř, očima vybírá mezi překrásně vystavenými šperky, kterým vůbec nerozumí (a po pravdě se mu ani moc nelíbí).

47. ve zlatnictví

Felix je uvnitř a prohlíží si zlatý řetízek .. a podle výrazu je znát, že vybírá skutečně jen „od oka," když tak dva řetízky drží v ruce a porovnává je (ale vypadá to, že srovnává leda tak váhu) .. a za pultem stojí prodavačka a Darebák, kteří si Felixe vůbec nevšímají, Darebák ji o něčem důrazně poučuje...

...dovnitř vejde jakási paní ověšená masivními řetězy a prsteny a podobnými cetkami - a Felix na ni zahlíží a pak kouká na vybraný řetízek a váhá, jestli snad neměl být štedřejší .. a ti dva se spolu bavit přestanou, prodavačka se jí jde věnovat a Darebák mizí vzadu...

...kde jsou na stolku krabice plné zlatých šperků, propletených a pocuchaných a různě pokroucených, a u stolu sedí dva lidé, kteří „zlato" rozplétají a razí do nich ve strojovém rytmu, ráz na ráz, automaticky, svižně, nové krásné puncy.

48. ulice nedaleko školy

A ještě jednou se podíváme na zákeřného psa za plotem, nebo spíš před jeho plot, kudy jde chlap - a kus za ním jde nějaký pes-gladiátor. A pak se podíváme i na toho za plotem, který opět číhá .. a už vidí, že se blíží oběť,

tak čeká v pohotovosti na ten nejlepší okamžik, a když je chlap úplně nejbliž, rozječí se jeho štěkot jako siréna, ovšem pouze velmi krátce, protože ještě ani pořádně nezačne a chlap se ani nestačí leknout, bleskově vystartuje jeho pes-tank, jednou, dvakrát štěkne (ovšem velmi důrazně) a přilepí se na plot .. a ten ratáfák za plotem udělá salto nebo co a v mžiku se krčí na nejuvdálenější straně a za něco se tam schovává (třeba za nějakou tyčku nebo stromek, nebo za plechovku) a vyhlídí, kdy tohle nebezpečí pomine a on bude moci zase začít machrovat. (taková „bajka“ o lidské povaze)

49. frekventovaná ulice

Felix s Hávičem jdou opět spolu ulicí. Felix vede psa a je veselý - v rámci svých (in)dispozic. A mívají prvního lovce (z těch, od nichž Felix koupil psa), který vede na vodítku krásného podvratáka a vypadají tak spořádaně, že by nikoho ani ve snu nemohlo napadnout, že by mu mohl ublížit. A Felix si ho všimne a zatváří se překvapeně - jako by litoval, že toho psa má, když ho vlastně nezachránil...

...o kus dál stejná dvojice drží brožuru nadepsané: Probud' se, budík už zvonil! - Ještě pořád je nejvyšší čas. - Skoro každý má naději! a podobně. Vypadají unaveně (stojí tam už dlouho), ale střetům s očima kolemjdoucích se nevyhýbají; naopak. Jenže kolemjdoucí na ně pohlídí spíš útrpně, nechápavě nebo soucitně, nebo se pohledu na ně vyhnou. A je tu opět i Hyster a kouká na ty dva a úplně jím škube vztek, zatímco Felix s Hávičem právě přicházejí.

HYSTER: Na koho to tady hrajete?! V takovém počasí! - přiskočí k nim. Felixe to zaujme, zastaví se a zvažní: Háviče ten pohled naopak rozveselí .. ale znovu, když vidí Felixe, mění (přizpůsobuje) svůj výraz.

HYSTER: Se sami probud'te! - zahučí, ale oni jen trochu schovají časopisy a hledí na něj soucitně .. což ho ještě víc rozvzteklí- Dejte to sem, já si to přečtu. - vyškubne jim z rukou jeden časopis, pak i druhý .. a začne je trhat a sápe se po nich dál, ale oni couvají a uhýbají- Ukaž to sem! To si nesmím přečíst? Ty vaše kecy? Tak na co tady smrdíte? Jste normální? No nejste! Vy nejste normální. Jak debilové jste .. s těma vašema kecama. Nablblejma! Dej to sem! Mě to zajímá! - snaží se jim sešitky sebrat a šermuje rukama a sápe se jim po „názorných pomůckách“, a oni mlčí a uhýbají a tváří se trpitelně (prožívají si své mučednictví), a čekají, až ho to přejde .. a to už bychom se mohli podívat kolem, na lidi, kteří „tu scénku“ sledují asi jako by ji viděli v televizi (vidíme také, že tu stojí i Vypravěč, který se jen dívá kolem sebe - a nikdo jej nevidí, i když jsou těsně u něj .. dokonce bude muset jednou prudce uhnout, aby do něj kdosi nevrátil).

Jen Felixem to škube, že by měl zasáhnout .. vlastně ne jen jím, ještě ten opálený zloděj, který je tam se dvěma malými dětmi na procházce, to sleduje, jako by chtěl zasáhnout - ale nemůže, právě zdvihl ze země lízátko, ocumlal je a čisté vrátil dítěti, aby vzápětí druhé musel chytat, protože se rozběhlo pryč (dokonalý starostlivý otec), ale přitom sleduje Hysterovo počínání s nevolí...

...a my se podíváme na Hystera, jak doráží .. a vzápětí se přiblíží Felix, aby zasáhnul (k údivu Háviče i dalších přihlíže-jících, kteří se ohromně bavili).

FELIX: Vo co de? Nebo co vám udělali? - postaví se mu do cesty (psa drží Hávič), ovšem z druhé strany přikročil opálený zloděj s mladším dítětem v náručí.

ZLODĚJ: Nese hele! Dej jich pokoj! - utrhne se podobně na Hystera, a ti dva (Felix a Zloděj) se na sebe vzápětí podívají velmi nevraživě; oba dva - ale Felix víc.

HYSTER: Idiotil! - obrátí se pryč- Vypadá jak svatá dala neví komu! - prohodí k ženě, a pokračuje k muži- Ten se taky poved. - ironicky- Akorát nám záviděj, že jsme normální. Debilové! - dodá .. a tvář mu zkriví letmý škleb a (nebo) tik, načež si plivne do dlaně (doslova, ne jen náznakem) a rovná si účes a rozhlídí se po lidech tak pyšně, že o jeho (ne)normálnosti nikdo nepochybuje .. a ještě naznačí, jako by se na ně chtěl vrhnout, a zasměje se tomu svému žertíku, potom zakroučí hlavou a jde pryč.

ŽENA: Díky vám. Pán vám to stokrát oplatí... - děkuje Felixovi a hledá, čím by jej obdarovala.

FELIX: No radši ne. Že jestli bych měl dopadnout jak vy dva, tak to radši at' mi nic neovplácí.

ZLODĚJ: Co by mi platil?! Já nic nechcu, ny.

50. lavičky v centru města

Tři floutci s dívkou jsou na lavičce v odpočinkovém koutě v centru města, kde mají relaxovat důchodci a maminky s dětmi (je tam prolézačka nebo houpačka a podobně). Ovšem teď tu nejsou děti ani důchodci, jsou tu oni. Dívka sedí na lavičce, první floutek se o ni zády opírá a nohy má na sedátku, třetí floutek stojí a o lavičku se opírá jednou botou, druhý floutek je stranou a drží před okem palec a ukazovák kousek od sebe, a vzdaluje je a přibližuje k oku i k sobě navzájem, jako by něco takhle „opticky“ měřil, a třetí floutek na něj posměšně kouká. A nedaleko laviček vidíme zaparkovaný menší obytný karavan, na místě, kam rozhodně nepatří, ale kam se vejde a nijak (moc) nepřekáží .. a když se teď třetí floutek všimne, že přicházejí Felix s Hávičem, my uvidíme, že ke

karavanu přistoupil Pasák (jehož ještě uvidíme), který zabuší (energicky) na dveře, jež se po chvíli otevrou a on prudce vejde...

...Hávič s Felixem už jsou blízko; Hávič kouká nejistě; čeká, jak budou uvítání, aby se přizpůsobil, a už jim vstříc hledí až na druhého všichni z laviček; Dívka přátelsky, první floutek kysele, třetí floutek posměšně a zvědavě (s čím jdou), a druhý floutek teď kouká na karavan-minimaringotku, jejíž dveře se znovu otevrou a vypadne z nich chlap, podle výrazu ne zcela po své vůli, ale nevzpírá se.

TŘETÍ FLOUTEK: Felixí! Co je? Vyhodili tě z domova? Dětského... -chechtá se.

FELIX: Ahoj. -pozdraví rozpačitě; a zdraví se především s dívkou, která se na něj usměje.

DÍVKA: Čau.

HÁVIČ: Zas perli! -spustí za Felixe snaživě- Tam málem chtěl bitku. Kvůli těm úchylům tam u pasáže co stojej, co vypadaj šíleně hepi (happy) ... že by jim člověk podal pomocnou kopačku, aby se probrali...

HÁVIČ: Řekni to. -vyzve Felixe. Ale první floutek od začátku hleděl nevráživě, a teď už se nepokrytě naježí.

PRVNÍ FLOUTEK: Jasně. Nás pobav, ty chudáčku opuštěnej, odloženej, z polepšovny...

...další uvítání přeskočíme; první floutek už stojí a strká do Felixe.

PRVNÍ FLOUTEK: Přehánky, co?! -strčí do Felixe- Že by sis zapnul kalhoty a vypadnul vocad'?! Daunt hepi, bí veri (don't happy, be worry) Ti radím...

FELIX: Já si poradím sám. -opáčí přátelsky a hledá kolem oporu.. leč marně. S překvapením nachází i u Háviče odmítnutí, a druzí dva floutci jen zvědavě sledují, co se bude dít. A Dívka se vítá se psem, jenž Felixovi utekl, když do něj první floutek strčil.

TŘETÍ FLOUTEK: Riskuješ! -směje se na prvního floutka- Slyšels. Tam někoho zmlátil, před chvílkou.

HÁVIČ: Nikoho nezmlátil. Akorát komedii tam dělal, kašpar.

PRVNÍ FLOUTEK: Vypadni! Nebo dostaneš do držky! Fifty fifty (nesmysl, jen se mu to líbí, asi)

FELIX: Co děláš?! Ti hrabe!

...Felix s prvním floutkem už se perou. První floutek je silnější, ale Felix se brání překvapivě dobře a zkušeně, zatímco ostatní to sledují a o něčem přitom debatují; zaujatě, vážně, důležitě (o něčem, k čemu je rvačka jen inspirovala, ne přímo o ní) .. a z karavanu vychází Pasák, v ruce drží štos bankovek, ještě je spokojeně shlédne a strčí do kapsy a odchází .. a za ním z vylézá výstředně oblečené děvče, jež se ušklíbne, když vidí společnost na lavičkách, opře se o karavan a zapálí si.

PRVNÍ FLOUTEK: Kamán! (Come on!) Tak tě vyškolíme, oukej? (OK)

HÁVIČ: Co je? -a tak podobně se vine jejich „bitkový dialog“.

DÍVKA: Vy jste jak malí! Nechte toho. -ozve se ledabyly od psa...

...rvačka skončila a Felix se rozhlíží po ostatních; nerozumí, co se přihodilo; třetí floutek se usmívá, druhý pozoruje opodál jdoucí přitažlivou ženu a první se vrací k dívce, která vstává od psa.

DÍVKA: Co blbneš, Oldo?! -zlobí se na něj umírněně- Já myslela, že už seš v pohodě.

PRVNÍ FLOUTEK: Ty radši nemysli! Víš, že ti to nedělá dobře! -zasměje se a stane významně vedle ní.

HÁVIČ: Tos posral. -nakročí k Felixovi vyčítavě.

FELIX: Já?!

HÁVIČ: Seš vůl. Měls radši vypadnout. Seš magor! -říká, ale svědomí mu nějak křiví hubu.

FELIX: Tak dík. -ušklíbne se a jde si pro psa; Dívka se na něj nenápadně usměje, ale on to přejde a odchází.

PRVNÍ FLOUTEK: Sbohem. Říkáme my, co máme vychování. ... Co nás doma dobře vychovali. Ándsténd? Jú? (Understand? You?)

51. dům, kde Felix bydlí

Zamračený Felix vchází do domu a potkává protivnou sousedku, která .. tu asi jen tak postává a čeká, až někdo půjde kolem, aby se do něj pustila - což také hned činí.

SOUSEDKA: Zas tam štěkal! -štěkne, sotva ho uvidí.

FELIX: Kdo..?

SOUSEDKA: No kdo? Asi ten váš pes!!! -hučí, ale Felix neví, co odpovědět, tak pokračuje- Zavolám zelený, aby vám ho sebrali. Nebo Kubišovou!

FELIX: Hm. -pokrčí rameny a odchází.

SOUSEDKA: Demokracie. Bordel to je! -nadává- A dívejte se na mě! Aspoň, když s váma mluvím! Felix se zastaví o otočí - a tváří se přitom nepřítomně.

SOUSEDKA: Už jsem domluvila. -obrábí se.

52. městská ulice

Čas opět pokročil, kdesi dokonce vyrašil rampouch .. a jinde vidíme Pasáka, an sebevědomě kráčí ulicí - když jej míví spolužák; přejde, ale zarazí se, obrátí s kóuká na něj.

SPOLUŽÁK: Richarde! -zavolá, ale Pasák se se neobrábí; jenže on se za ním radostně rozběhne .. a zastaví ho- Počkej. Nazdar, Richarde! -osloví, a on se na něj dívá, jako by se rozhodoval, jestli ho nechá utratit nebo jen zmrskat- Seš Richard Kirnig, ne? -couvá před jeho výrazem (ale nepochybuje, že je to on).

PASÁK: No nazdar. -pozdraví posměšně- Koblka. -pojmenuje ho stejným tónem.

SPOLUŽÁK: No nazdar! -rozzáří se znovu, potěšen, že byl poznán- Já jsem tady hodinu, a .. tebe potkám!

PASÁK: To mám radost. -ironicky.

SPOLUŽÁK: A co děláš?

PASÁK: Spěchám.

SPOLUŽÁK: Aha. -radost ze setkání vyprchává- Tak já tě nebudu zdržovat. To jsem rád, že jsem tě viděl!

PASÁK: Já taky. ... Jsem rád, žeš mě viděl. -ušklíbne se znovu a jde dál.

SPOLUŽÁK: Tak čau. -prohodí; nerozumí tomu přijetí, ale Pasák se ani neobrábí, jde klidně a pomalu dál .. a my vidíme dívku, která je svižným krokem míví .. kamsi pospíchá.

53. ulice, kde Felix bydlí

Dívka přichází k domu, kde bydlí Felix, podívá se na číslo domu a na zvonky - ale jde dál, k dalšímu vchodu...

...přichází vedle - ale on je to tentýž vchod, kde bydlí Felix, a stejně si to tam prohlédne, než vejde.

54. chodba před Felixovým bytem

Dívka zvoní a Felix otevře - a kóuká na ni velmi překvapeně. (A dál je nejdřív našťvaný, ale líbí se mu; pak se mu líbí víc a je našťvaný míň, až si nakonec nerad uvědomí, že lidi jako je ona nemá a nechce mít rád.)

FELIX: Co tady děláš? -kóuká vyjeveně, a vyhlédne na chodbu, jako by hledal jejího floutka.

DÍVKA: Jsem sama. Neboj.

FELIX: Se nebojím. -naježí se a zamračí- Co chceš?

DÍVKA: Omluvit se jsem... -řekne vážně, ale nato se ukáže Felixův pes- ...vlastně na čoklíka podívat jsem se přišla! Nemůžu za to, že bydlíte spolu přece, ne..? -směje se a jde dál- Dovolíš, že jo... -řekne a jde za ním. (Ona je pořád samozřejmá a bezprostřední, veselá - jen tu a tam se zarazí a je najednou úplně jiná, opatrná a bojácná, citlivá a zranitelná, když se na něj dívá .. ale vždy jen chvíličku a rychle z toho stavu zase uteče.)

55. Felixův byt; pokoj

Dívka v pokoji drbe psa a rozhlíží se (psovi se to moc líbí). Je „trošku“ zaskočená tím, co vidí (nepořádek a zvláštní doplňky), ale negativní komentář spolkne. A Felix na ni kóuká nedůvěřivě, proč přišla, co chce a jestli se jí dá věřit - a i kdyby ano, tak jestli by takové potvoře (krásně sympatické) věřit chtěl.

DÍVKA: No copak? Netrápí tě páníček? Je hodnej? Ukaž se mi. No jó, to se ti líbí, vid'. -povídá si se psem, než se obrátí na Felixe- Máš to tady hezký. -řekne s neupřímnou, ale milou vstřícností, a on se teprve nato po svém bytě rozhlédne - a vidí, že se má za co stydět; ale nestydí se...

...Dívka dřepí na zemi a prohlíží si to tam už jinak, už si (skoro) zvykla; na Felixe kóuká trochu vyzývavě, jako by čekala, že ji něčím „okouzlí“, a přitom drbe slastně se tvářícího psa, který se u ní rozvaluje. A Felix sedí na posteli u kůže a nehtem „hladí“ její roh, a rudé oči v té kůži se opět zablýsknou a jejich rudá barva na okamžik zjasní a zesílí...

DÍVKA: Mrkni na něj, jaký má krásný ty, voči... -rozplývá se- Takový hezký, jako chytrý, fakt, hele...

FELIX: A .. máš ho ráda?

DÍVKA: Vždyť je to pes..! -zasměje se.

FELIX: Ale .. toho tvýho blba jsem myslel.

DÍVKA: To tě zajímá?? -zahledí se na Felixe překvapeně, ale on mlčí, kóuká na ni a čeká, až odpoví; a ona odpoví- Někdy se chová jako debil, já vím. Ale má mě rád. Von to tak nemyslí... -kóuká stranou.

FELIX: Hmm. Von je hodnej, von akorát nemyslí. Neměl bych se mu omluvit, třeba? -ironizuje.

DÍVKA: Né. -zavrtí rozhodně hlavou- To nemusíš. -řekne vážně- On je trošku pako. Trošku víc. Dost hodně. Ale učí se anglicky..!

FELIX: Tak co tady chceš? -zeptá se - a ona se na něj zadívá tak, že nemusí mluvit.

DÍVKA: Nic. -vstane vzápětí a jde k oknu.

...Dívka stojí u okna a dívá se ven, pes se jí lísá k nohám a Felix je na pohovce a při hovoru si prohlíží různé partie její postavy - ale pak okukování „zavrhne“ a raději (nelibě) sleduje, jak se k ní pes má .. a těká potom pohledem mezi její postavou a psem.

FELIX: Vidíš je? -zeptá se znechuceně.

DÍVKA: Koho?

FELIX: Tam, odnaproti... Já fakt nemám rád lidi. -zamračí se- Takový! -zakroučí hlavou, a pak se podívá na ni- Jako ty. Ty seš taky taková.

DÍVKA: Nelíbím se ti? -zvázní.

FELIX: Jo. -usměje se- Máš hezkou .. kalhoty. ... Připadáš si taky tlustá?

DÍVKA: Proč? -zarazí se, a shlédne na svou postavu.

FELIX: Tak moc hubená?

DÍVKA: Co ti je???

FELIX: Každá holka si přece myslí, že je buď to moc tlustá, nebo moc hubená, nebo moc blbá nebo moc chytrá, nebo moc hezká nebo moc... -povídá, ale ona mu jednak skočí do řeči, ale hlavně si teprve všimne, že na kaktusu visí řetízek, který jí koupil a chtěl dát - a dostane strach (nesmyslně), že by si ho mohla všimnout a domyslet si, že byl pro ni, tak nenápadně vstane a staví se tak, aby ho neviděla a aby jej mohl sebrat.

DÍVKA: A jakpak si připadaj kluci?

FELIX: Nadržžený. Když viděj hezký kalhoty... -ušklíbne se.

DÍVKA: Jo? -dívá se na něj.

FELIX: Ne. Mě kalhoty nevzrušujou. -směje se svému vtípu- Já mám rozum. Ale jemu se líbíš... -ukáže na psa.

DÍVKA: Nojo, nó, to víš, že jo, ty se mi taky líbíš... -mazlí se s ním- No krásně koukáš! A zbytečně nepřemejšlíš. O blbostech, jako někdo... -vzhlédne k Felixovi, který právě řetízek sebral a jde k oknu, a ona pak pořád kouká na ruku, v níž on drží řetízek, ale mlčí a on dělá, že nic nemá...

...Dívka stojí vedle postele a prohlíží si „pařez“ pobitý hřebíky, pes se k ní snaží vetřít.

FELIX: Mě to fakt rozčiluje. Fakt jo, hrozně! Lidi, jaký jsou. Já bych tak rád něco udělal s tím... -vyznává se, když se odvrátí od okna- Něco... -hledá ten pravý výraz.

DÍVKA: Můžeš si tady uklidit.

...Dívka opět dřepí u psa a Felix se opírá o okno a kouká na ni .. tedy na ně oba.

FELIX: Takžes přišla za tím psem?

DÍVKA: Jasně. Tobě se nelíbím, přece.

FELIX: Líbíš.

DÍVKA: Ale nemáš mě rád. -skoro jakoby si přála uslyšet „Mám.“ Ale Felix ukáže na psa.

FELIX: Tak si ho vem.

DÍVKA: Co?!

FELIX: Jo. Já si s ním stejně neumím hrát. Co se mnou? Já jsem .. zlej.

DÍVKA: Nejseš.

FELIX: Jsem.

DÍVKA: Nejseš!

FELIX: Jsem. Vem si ho a běž! -řekne zle.

DÍVKA: Táta by mě s ním vyhodil.

FELIX: Řekneš, žeš ho zachránila. Že bych ho jinak sežral.

DÍVKA: To bys neudělal.

FELIX: Udělal. A kus bych ti nechal. Máš radši stehno? ... On vlastně křídla nemá. Ale jestli chceš, tak to zkus - a příště ti to stehno přinesu -řekne .. a ona se na něj dívá...

...Felix stojí u okna a kouká ven, ale sotva se dole Dívka objeví, odstoupí od okna .. a Dívka vychází z domu se psem na šňůrce, ještě se obrátí a s úsměvem zamává .. jenže Felix tam není, tak zklamaně ruku svěsí a odchází .. a Felix už sedí u počítače...

56. soudní chodba

Před dveřmi do soudní síně tu lidé čekají na začátek přelíčení - když se dveře otevrou a vyletí z nich vzteklý muž a za ním podobně rozčilená žena (oba od pohledu duševně opoždění). A zavírá za nimi zapisovatelka.

57. soud, jednací síň

Zapísovateľka se vrací na své místo a hledí na soudkyni, kterou známe ze scény s poštáčkou, zaskočeně.

SOUDKYNĚ: Nelíbilo? -vyzvídá pobaveně, a zapísovateľka pokrčí rameny, tak pokračuje sama- Oni to přežijou. -zasměje se.

ZAPISOVATELKA: Ale to přece .. byste neměla. -chtěla říct: Nemůžete! Ale to si nedovolí.

SOUDKYNĚ: A proč ne? Můžu... -znovu se rozesměje- Jsem jenom čekala, kdy vybuchne! -kroutí pobaveně hlavou- Jak jsem říkala jim, že jako soud zvaží, jestli jim teda nezakáže úplně mezi lidi chodit, tak jsem se normálně fakt začala smát u toho, málem.

ZAPISOVATELKA: Vždyť to jsou chudáci... -říká soucitně, ale ne moc angažovaně: jen to na ni bylo už moc, jakkoli je zvyklá vidat hodně - a sedá si k monitoru, na němž mezitím naběhnul spořič: barevné rybičky; zalíbeně na ně kouká (zatímco Soudkyně mluví), cvrnkne prstem do obrazovky - a rybička v tom místě se lekne a prchne, a ona se směje a opakuje to, ani snad soudkyni neposlouchá.

SOUDKYNĚ: Chudáci prej..!? A nás někdo polituje?! Že na ně musíme čumět tady..! Nepolituje. Tebe to baví? Těžko. Ale musíme čumět na ty jejich tupý ksichty. ... Oni maj zlatej život! Vo co jim jde?! Tak si z nich aspoň můžu udělat prdel, no ne? -rozhořčí se, ale pak se v duchu vrací k tomu, co se tu odehrálo, přičemž se nahlas rozesměje a zapísovateľka se na ni podívá, ale ona je spokojená a sebejistá- Můžu. -dodá a skloní se ke spisu- Možná bych neměla, ale můžu. A kdo nemá rád prdel, ten ať mi písk políbí. -opět se směje.

58. u laviček ve městě

Už se objevuje vánoční výzdoba. Obytný karavan je tam stále a na jeho střeše sedí Vypravěč, jenž hlídá, pozoruje lidi. Na lavičce sedí ona výstředně oblečená a namalovaná ženská, která minule vylezla z karavanu...

...na hřišti u laviček přibíhá malé dítě a leze na koně nebo houpačku (nebo co to tam je), a k ženské přistoupí Balík, u něhož by každý očekával, že vzápětí odmítnut odkráčí (není moc ošklivý, ale je strojeně dotěrný); vzápětí přibíhá pro dítě matka a vleče je pryč, přestože jemu se vůbec nechce - a my se přiblížíme a poslechneme si je, přičemž sledujeme Balíka, který se postaví před ženštinu a prohodí s ní pár slov; mluví jaksi na půl huby, ale ne opovržlivě, a ona je studená a věcná, ale přitom se usmívá a cele se mu věnuje...

KLUČINA: A proč tam nesmím?

MATKA: Proto.

KLUČINA: Ale proč?

MATKA: Protože tam nemůžeš!

KLUČINA: Jak to?

MATKA: Protože .. je to tam ošklivý.

KLUČINA: Ale mně se to tam líbí!

MATKA: Ale mně ne.

KLUČINA: Tak ty běž jinam...

MATKA: Nebud' drzej... -usměje se.

KLUČINA: Nebudu. Já si tam budu hrát jenom. -odvětví samozřejmě, a to už jsou daleko a není je slyšet...

...Balík s ženštinou vstali a odcházejí ke karavanu, ale ne docela společně - Balík jde, jakoby s ní neměl nic společného, ale mluví spolu .. a právě přichází Dívka s prvním a třetím floutkem...

...ti dva došli ke karavanu, Balík čeká kousek stranou a tváří se nenápadně, zatímco ženština otevírá .. a třetí floutek si jich všimne a se smíchem na ně poukazuje; leč zajímají jen jeho - ovšem jeho zase zajímají tak hodně, že hned odchází se tam podívat ...

...Balík už „vběhnul“ dovnitř a Dívka zavírá dveře .. a nahoře vidíme, že Vypravěč se přestává zajímat o svět a střešním okénkem nahlíží dovnitř, zřetelně vidíme, že pobaveně usmívá (ale nikdo jej nevidí), ani třetí floutek, jenž karavan obchází a hledá, kudy by se podíval dovnitř, a přitom na Vypravěče chvíli kouká...

...ale najde jen malou škvírku v zatemněných oknech, kudy není nic vidět, tak se aspoň zaposlouchá s uchem u stěny .. a Vypravěč k němu pohoršeně shlédne, ale jen krátce a hned se vrací k pohledu dovnitř .. a opodál jdou dva policisté a jeden si třetího floutka všimne a upozorní svého kolegu, a oba se rozesmějí, i jakési žertovné komentáře k sobě navzájem pronesou .. ale to my už se přesuneme k lavičkám, kde první floutek sedí na prolézačce a na dívku zahlíží skoro nenávidně .. a i potom občas mrkneme na třetího floutka, který si všimnul policistů a provokuje .. ovšem policisté jako by ho neviděli, svědomitě pokračují v chůzi.

PRVNÍ FLOUTEK: Víš, že mě sereš? -ucedí a sundává si boty.

DÍVKA: Víím. -odpoví a kouká, co to dělá (je zima).

PRVNÍ FLOUTEK: Tak se na to vyser! -boty odložil, stahuje si ponožky a věší je na prolézačku, pečlivě, jako by zdobil vánoční stromek.

DÍVKA: Ty mě taky. A víc!

PRVNÍ FLOUTEK: Tak se vyser na mě! Fakov! (*fuck off*)

DÍVKA: Já na tebe seru... -*ušklíbne se*- Smrděj ti nohy.

PRVNÍ FLOUTEK: A co asi dělám! -*provětrává bosá chodidla máváním ve vzduchu, a pak je postaví na studenou zem, a baví jej to, na dívku se pak podívá veseleji*- Abych ti voněl. -*dodá; jenže ona se netváří mile, je nějak mimo a jen se ušklíbne, tak floutek pokračuje*- Dobrý, ne? -*tape bosými chodidly po zemi*- Jsem otužilý. Víc, než ten šit (*shit*), ten ústavní chovanec... -*řekne, a Dívka se na něj studeně podívá, tak on sebere ponožku, přivoní k ní a navléká ji*- Kripl! Šit!!! (*shit*) -*štěkne zhnuseně, a ona se na něj dívá, jak se vzteká - a hledí na něj pojednou zjihleji, přátelštěji .. a blíží se třetí floutek - ale dál poslouchat nebudeme.*

59. Felixův byt

Felix sedí u počítače, má otevřeno ICQ a v několika dalších oknech různé chatové a podobné místnosti, a právě teď je postupně znuděně prohlíží - zatímco sem zvenčí doléhá cinkání, zvonění a křik dětí...

...Felix vstává od počítače a jde k oknu .. a kamera odhlédne na kaktus, kde opět visí onen řetízek...

...na ulici vidíme Mikuláše s andělem a dvěma čerty, a kolem (v uctivé vzdálenosti) pobíhají děti, jež házejí bouchací kuličky - ale když čert naznačí, že by se proti nim mohl rozběhnout, mládež se stáhne .. a do toho se prolíná (po kouscích, detailech) jeho vzpomínka na dětský domov...

60. dětský domov

(minulost) V pokoji je houf dětí a mezi nimi se „strašidelně“ pohybují tři čerti, v odstupu pak stojí Mikuláš; některé děti z toho mají legraci, jiné se pošťuchují („předhazují“ navzájem čertům), někdo pláče, někdo má v očích hrůzu, a malý Felix (asi osmiletý) hledá, koho by se chytil, ke komu by se schoval .. ale tety se smějí a o něčem se baví (shlížejí na děti přívětivě, ale nezúčastněně) - a jedna z nich (již si zapamatujeme), se tváří velmi nepřívětivě a očima čerty povzbuzuje, aby byli ostřejší.

(Takže v letmých pohledech prostrídávat dění venku, kde se děti snaží dráždit čerty bouchacími kuličkami, sněhovými koulemi a hroudami a podobně, a čerti se na „haranty“ opravdu zlobí, honí je, házejí po nich, hrozí jim a tak dál - tedy prostrídávat tuhle „vzpomínku“ na dětský domov s dováděním venku a tím nosným, co právě dělá Felix doma.)

61. Felixův byt

Felix sedí u stolu a věší na dřevěnou domácky „ukutěnou“ šibenici panáčka, kterého zmačkal z papíru; prstem do něj cvrkná, ale nebaví jej to, je mrzutý a našťvaný na sebe i na celý svět...

...a Felix šibenici opustil, papírový panáček se na ní osaměle houpe a on bere z kaktusu zlatý řetízek a prohlíží si jej (smutně, rád by jej předal - ale to nejde, to ví)...

...světlo je zhasnuto a on leží na posteli a kouká na řetízek ve zdvižené ruce (přikrývka leží zmačkaná v nohách a kozlí kůže se válí vedle postele) .. pak ruku s řetízkiem spustí a myslí na svět - a ty myšlenky jsou pořád nenávistné, což vidíme ve výrazu jeho tváře.

62. obloha nad střechami

Venku na obloze jasně září měsíc nad střechami okolních domů, jeho světlo ještě skoro nevidíme, ale během několika okamžiků zabliká a zhasne jedna pouliční lampa venku, vzápětí i druhá .. takže teď už vidíme, jak měsíční světlo dopadá na domovní zed' a také na Felixovo okno (a samozřejmě slyšíme smích a výskání dětí)...

63. Felixův byt

(pořád velmi svižně, klipově) Okraj měsíčního světla v bytě postupuje a již téměř dosahuje k Felixovi, který dřívě na lůžku (řetízek má v ruce - a jestli to není moc stupidní, mohl by mu vyklouznout a spadnout na zem, když se Felix převalí a natáhne pro kůži, aby se jí přikryl)...

...měsíční světlo už je skoro na posteli...

...dotýká se kozlí kůže...

...je u „kozlího“ oka - a sotva do rudého skla vniknou první studené paprsky, obě oči se rozjasní víc než by odpovídalo vlivu světla, kůže se jaksi zavlní, poklidně Felixovo oddechování se na okamžik zastaví - a náhle se kůže zformuje podle Felixova těla, ohnivě rudé oči teď září v jeho hlavě a tváře i tělo má porostlé hustými chlupy (nemá šaty a celé tělo má teď pokryté volně „plandající“ kůží (volně plandající, aby to nebylo tak naturalistické) a mezi chlupy se pohupují tytéž olověné kuličky, co byly v „kozlí“ kůži, a pohledu pod pás se zatím cudně vyhýbáme); vlasy mu rozježené trčí do stran, na jedné noze má kopyto .. až jej spatříme v celé čertí kráse (vlastně necelé, neboť pořád cudně, bez rozkroku - takže asi ze strany).

A z ticha náhle povstaly zlověstně syčící jedovaté hlasy (nejprve Vypravěčův a postupně se přidávají další, kříží se a prolétají jeden přes druhý; vždy tak tři, čtyři najednou - a budeme je slyšet vždy, když vidíme čerta

Felixe: jen někdy se ztiší, aby nerušily hovor, nebo hudbu a podobně).

PRVNÍ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Tady je prrrro tebe parrádní příležitost vybít ze sebe všechny zlobu a nenávisť; tahle už nikam nezdrrrrhne a můžeš jí třeřeba zavrřrat do lebky drrrrát; ještě to chvílku sleduj, jak se belhá a vláčí za sebou křřřiklavé stopy svých mrrrrzkých špatností; a teprrrve pokud budeš chtít, uděláš párr krrrrátkých krrrrků a dáš jí tvrrrdou lekci; tu ze všech nejtvrrrdší, protože ona je a vždycky byla potvorra, kterrrá hrrrrůzotrrašně prrrromarrnila tolik rroků v křřřivdách a neprrrravostech, a ted' pořřád, co už má hnáty chrmmomé a sotva se belhá, pořřád je třeřskutě zlá a zákeřřná zrrrřda...

DRUHÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Tahle lidská kreatura je i peklu za trest, před tou by si i oheň štítivě odplivnul, že mu ji byl čert dlužen, na té není ani smítko dobra, od vlasů a očí až po nehty na nohách z ní tryská špatnost, i špína za jejími nehty je lepší než ona, i smrad u koňského zadku je příjemnější, pro tu si přijď a nemůžeš prohloupit...

TŘETÍ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Jen páár krokůů udělááš, jen jeden dlouhýý skok a skončííš - za krkem člověka, kteréému už dávno měli tím krkem zakroutit, a dobře ho znááš, jen se pojd' podíívát, koho tu nechááááá hníít, komu se vyhýýbááš; proč se mu vyhýýbááš, jenom pojd' blííí, nemůůžeš stáát, musííš ho zvednout a pak s ním praštííš o zem, až se mu údy rozskočíí do všech stran, slyšííš, tady ho máááš, pojd' blííí a stááhni ho z kůůže a natááhni na skřipec, at' kvííííí a stéénááá, jak zasloužííí...

ČTVRTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Pojd', slyšíššš, tady ten má za ssebou už tolik šššpatnosstí, že ssi dávno zasssoužil roztrhnout a sssplít, tak na co čekáššš, posspěššš ssi, jen chvíli se zdržíššš a bude zass o jedno provinění težššší, a užžššš ted' jeho černá duššše váží víc, nežžššš kolik člověk může unéssst, possspěššš ssi ho posslechnout, jak křičí a syčí sssamé lžži a žžžássty, jak je rozprossstírá všššude kolem ssebe a jako do ssítě se do nich zacuchává, jak užžššš z nich nesssvede vyprossstit...

PÁTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Těšíš se na to, už dávno toužíš toho zmetka přivázat do mraveniště a dívat se, jak si na něm mravenci pochutnávají, jak po kouscích okusují tu jeho sobeckou bezohlednost a zálibu v ponižování druhých; mravenci se přece živí mršinami - a co on je víc než mršina, která zapáchá a překáží; tak si pro něj pojd', popadni toho podvrat'áka a odnes pryč: zbav svět jeho jedovatého dechu a vezmi ho tam, kam patří .. tam, kam patříííí...

64. okno - ulice, kde Felix bydlí

Čert Felix rozpalenýma rudýma očima hledí ven z okna, ruce se mu chvějí a chlupy se ježí, až zlostně (nebo i radostně) dupne, rozrazí okno (tedy prudce otevře, ale nerozbije; jen nějaká tabulka by mohla prasknout) a postaví se do něj (pokud se tam nevejde, tak na vnější parapet, nebo se chytí okenic a vykloní) a zírá na protější dům...

...dole jde jedno z dětí, jež otravovaly přestrojené čerty; zarazí se a zírá nahoru do okna s čertem Felixem .. ale Felix tam takhle majestátně zůstane jen chvíli, než vykročí - a nejdřív jako by měl spadnout dolů, ale pak vystřelí kamsi vzhůru .. ale hned se stočí zpátky dolů, do města .. a dítě pořád vytřeštěně kouká, než zavrtí hlavou a pustí to z ní ven a jde dál .. ale to už vedle něj stojí Vypravěč a promluví do kamery.

VYPRAVĚČ: Dobře si vybral, záprdek! Kozlí kůže, co udělá člověka čertem - co víc by mohl chtít?! -říká spokojeně, ale nato se dotčeně zamračí- A nebyla kozlí! -utrhne se a zašklebí zlostně, a ještě důrazněji dodá- Ani tak nevypadala!!!

65. ulice v centru většího města

(opět za doprovodu vtíravých hlasů.) Čert Felix jde ulicí stále ve své naze chlupaté podobě (ale ted' už vidíme pole s nápisem CENZURA přes oblast, kde bychom jinak poznali, že je to chlapeček). Lidé jej ale vidí celého, prohlížejí si ho nevěřičně a většinou se pobaveně smějí (i když někteří v sobě dusí pocit strachu), on si jich ale nevšímá a jako uhranut, se zrakem skelně upnutým dopředu jde rovnou k hotelu...

HLAS VYPRAVĚČE: Byla to pravá čertovská kůže, originál, značková z pekla, žádná imitace ze stánku. -mluví zlobně- A najednou patřila jemu. Byla jeho - a on její. Už to nebyla cizí kůže, už byli jedno tělo a jeden duch.

66. hotel; chodba, toalety

Čert Felix jde vstupní chodbou obyčejného maloměstského hotelu (pořád jako smyslů zbavený): recepční na něj z konce chodby zírá a nějak neví, jestli se má smát nebo na něj křiknout a vyhodit jej - a zírá tam, kde my vidíme tabulku CENZURA, a na okamžik se jejich pohledy střetnou a čert Felix se zatváří pyšně a radostně, snad na ni i mrkne, a ona se také vlídně usměje - je to přece host; ale nedojde k ní (nebo ji mine) a zahne do chodby vedoucí na WC (a recepční se udiveně zasměje - a pokračuje ve své práci)...

...čert Felix vstoupil na toalety a prochází kolem zrcadel nad umyvadly - a v posledním se neoddráží jeho tvář (na rozdíl od předchozích), ale setmí se v něm a najednou se tam válí černý kouř a rudé záblesky...

...dotkne se zrcadla - ruka mu projde skrz, načež se na zrcadle objeví návštěv: PEKLO a pod tím: přímo za nosem, a ještě níž: podle smradu.

...z kabiny vylezl host a kouká, jak čert Felix mizí v zrcadle (hlasy utichnou)...

67. jeskyně

Čert Felix letí skalní chodbou, kde plápolají na stěně malé ohýnky (aby tam nebyla úplná tma), a před ním se složí z kamenů směrová šipka, která se po jeho průletu rozprskne a kameny se vrátí na svá místa.

68. hotel; toalety

Host přichází blíž a kouká do zrcadla, sahá na ně, pak silněji ... až tlačí ze všech sil...

69. vstup do pekla

Čert Felix dosáhnul cíle, je před vstupem do pekla - což je otvor ve skalní stěně o velikosti menších dveří, v němž hoří rudé plameny; ale nejen v něm, i skála hoří.

70. hotel; toalety

Host zrcadlo sundal - ale za ním nic není, pouze stěna - tak si je cpe pod bundu, aby si je aspoň odnesl.

71. vstup do pekla

Čert Felix čeká a opatrně na oheň sahá (už se spálil) - ale tu plameny změní barvu na zelenou, on do nich odvážně strčí ruku a vzápětí do nich vstoupí.

72. pokoj hezké vily

Hávič sedí doma v pokoji na zemi lepí si papírový model hradu Karlštejna. Už má hodně hotovo a teď pečlivě a opatrně umísťuje jakýsi titěrný dílek na své místo.

Kolem projde jeho otec (od pohledu seriózní a slušný člověk), a když už pokoj skoro opouští, věnuje synovi pohled .. ale ten pohled je znechucený a otrávený .. ale když už je úplně pryč, tak se ještě vrátí, protože musí cosi říct.

HÁVIČŮV OTEC: Co to je? -zašklebí se, a Hávič k němu vzhledne, ale neodpoví, protože ví, že otec vidí úplně něco jiného než on.

HÁVIČŮV OTEC: Nojo. A k Vánocím abys dostal bábovičky, ty... -prohodí zhnuseně- ...ses poved. -dodá, protože žádné vhodné oslovení (pokračování za "Ty...") jej nenapadlo, a (raději) odchází, a syn (Hávič) za ním ještě nešťastněji kouká, a pak se podívá na hrad, jako by nemohl pochopit, proč se mu to nelíbí .. a nato odhodí co měl v ruce, vstane a jde pryč.

73. pekelná jeskyně

A jsme v pekle. Felix má za zády hořící vstup a před sebou stísněně působící prostor beze stropu a stěn, jež nejsou - tedy mají neurčitý vzhled i umístění; jsou tmavé a rozmazané, rozostřené, nezřetelné, zahalené kouřem a u a tam protkané nitkou záblesku, a proměňují se a přemísťují podle potřeby - podle počtu přítomných čertů. Takže teď, když je tu jen čert Felix, vidíme opravdu jen prostůrek s rozplizlými okraji ztrácejícími se v šeru, kde asi nic není; „asi“ proto, že ve skutečnosti nic nevidíme .. vlastně na jedné straně opodál jedna stěna je (i když před chvílí tam snad ještě nebyla) - a v ní průzory, kterými se dá podívat skrz. Čert Felix se rozhlíží (nic nevidí), ale pak si všimne otvorů...

...nahlíží tam - a vidí rozlehlou bublající ohnivou bažinu, jejíž konce se ztrácejí v temnotě a dýmu; hned nato za sebou uslyší šramot, ohlédne se - a prostor je náhle o poznání větší, neboť přibyli dva čerti (vidíme je od pasu nahoru) a oba uhranutě hledí do míst, kde má tabulku CENZURA, a oba krouží hlavami.

PRVNÍ ČERT: Ten má dost. -praští do kolegy, kterému se to nelíbí, ale jen se zašklebí, a první pokračuje- Co blbneš? Čerti jsou přece bezpohlavní, ty meloune!

Čert Felix se podívá na sebe dolů a sáhne na onu tabulku a „smaže“ ji.

ČERT FELIX: Já sem to tam nedal. -skoro se omlouvá, ale čerti už poodešli a nevědí si jej .. a on jde za nimi .. a přibyli další dva čerti a jeskyně je opět větší, i když pořád působí stísněně, s žádným prostorem „navíc,“ a čert Felix se jim dívá tam, kde nic není, a hlavně se dívá na sebe, tamtéž, a tváří se zaskočeně.

Čerti jsou veselí a družní, ale tváří se přitom, nebo spíš „mezitím“ kysele a záštiplně. Jejich kůže je spíš oděvem než povrchem těla, tedy s plandavými místy a záhyby. A tváře mají různé znetvořené, od téměř lidských (jen s hrubší, žárem zarudlou kůží) až po příšery s rozpraskanými rty, vytahanými ušima, děrami místo očí, vředy, výrůstky a opuchlinami. A všichni mají na sobě nějakou ozdobu, železný řetěz na krku nebo na zápěstí, rezavou kovovou náušnici (obrovskou) nebo prsten, kroužek v nose (vlastně kruh), plechovku jako „rukáv“ apod. Nebaví se spolu - vlastně

ano, tedy nebaví se, ale občas něco řeknou, ale ten druhý vlastně nevnímá a toho prvního ani nezajímá nějaká odezva), i když spolu budou mluvit, tak se přitom na sebe nebudou dívat!

74. panelákový byt dívčiny rodičů; pokoj; koupelna

Dívka sedí ve skromně zařízeném a velmi málo uklizeném pokoji, který je přepažen jednou skříní, za níž má ona svůj pokoj, kde teď sedí na zemi a probírá se časopisy (Cosmopolitan, Marianne a podobně, tedy pro ženy); její kamarádka si v koupelně myje vlasy (jsou tam samy).

HLAS KAMARÁDKY: Tak se na něj vykašli!

DÍVKA: Když on za to nemůže.

HLAS KAMARÁDKY: Jak nemůže?! Je to blázen???

DÍVKA: Není. On se snaží.

HLAS KAMARÁDKY: Miluješ ho? -*ptá se, a Dívka mlčí, ale její výraz říká zcela jasně, že ne, a kamarádka pokračuje-* Tak nebud' blbá. Nemiluj ho! -*napovídá-* Stopni to! Si ho vymaž! Vyprdni se na něj!

75. moderní byt; ložnice

Darebák (zlatník a muž s růží) vytáhnul ze skříně čertovský převlek a mazlivě si ho prohlíží, když tu se otevrou dveře a vchází jeho syn (tak čtyři roky). Darebák se lekne; neví, co má hned udělat.

SYN: Co to je? -*vykulí oči.*

DAREBÁK: Běž! -*schovává převlek.*

SYN: To je čert? On chcípnu? Proč?

DAREBÁK: Protože nedostal nažrat. -*vyhrkne první nápad.*

SYN: Tys mu nedal? A proč???

DAREBÁK: Běž. - *hází převlek do skříně, zavře ji a strká syna pryč.*

76. panelákový byt dívčiny rodičů; pokoj

Dívka pořád sedí na zemi a z koupelny přichází její jen velmi málo hezká kamarádka s umytými, do ručníku zabalenými vlasy. (oproti očekávání bude opakem energické slečny, která může druhým radit)

KAMARÁDKA: To jsem zvědavá! -*vejde natěšeně do pokoje, nyčež si sundá ručník, v němž bylo ukryto cosi, čemu se dá říct vlasy, ale rozhodně ne hezké vlasy. A očekává chválu a obdiv, přestože vůbec není co chválit.*

DÍVKA: Dobrý... -*řekne vstřícně, leč mdle, takže kamarádka sklesne; ale je zvyklá, nezlomí ji to. Jen si prohlíží dívčiny vlasy (krásné), a pak si ty svoje prohrábne.*

KAMARÁDKA: Ale jsou teď mnohem hustší, pevnější, vid' ? Pomohl jim!

DÍVKA: Kdo?

KAMARÁDKA: No ten tvůj šampón! -*vyhrkne.*

DÍVKA: To není můj. To je mámy.

KAMARÁDKA: Aha. -*sklesne.*

DÍVKA: Já si meu hlavu tím mýdlem sprchovým.

KAMARÁDKA: Aha. -*sklesne ještě víc.*

77. pekelná jeskyně

Čertů už je tu víc, ale jen postávají a nic se neděje. A čert Felix stojí vedle těch dvou, s nimiž „mluvil," a sbližuje se s nimi, a uchváceně se rozhlíží.

ČERT FELIX: Co bude?

PRVNÍ ČERT: Chceš si šplhnout?

ČERT FELIX: Ne.

PRVNÍ ČERT: Až za tebou přijdou, řekni: Pozdravpámbu.

ČERT FELIX: Proč?

DRUHÝ ČERT: Tady se cení, když nejseš sračka.

ČERT FELIX: Jo..?

PRVNÍ ČERT: Ale ty seš sračka. -*prohodí a čert Felix už se chce ohradit, když vtom plameny zamžikají a rozhoří se jasněji, i dýmu na chvíli přibude - a když se rozptýlí, přibyli tam čtyři nejvyšší pekelní hodnostáři. Úplně vpředu je Lucifer, rozcuchaný a rozšklebený, z koutků úst se mu táhnou praskliny až skoro k uším, oči má rudé a zapadlé hluboko v hlavě, zlatý řetěz kolem krku a obrovské kroužky v uších; kousek za ním podlézavý Hudryfer se širokým potrhaným límcem kolem krku, obrovskými zkroucenými ušima, špičatým nosem s bradvaicí na konci a dlouhými křivými prsty; po Luciferově pravé ruce pak správce knihy hříchů, přihlouplý Blafer, nejmenší z nich, s pokrivenými nohama i rukama a navíc shrbený pod vahou knihy, s tváří rozpraskanou a celou porostlou srstí; a úplně vzadu aktivní a podlézavý Bubuffer, s očima vyboulenými jako malé balónky a*

obočím jako kartáče na boty, obrovskými zuby a skoro žádnými rty, tlustým břichem a hubenými rukama i nohama, s malým bičíkem v jedné ruce a větším zrcadlem v druhé - ale jejich vizáž, to nejsou karikatury, to jsou (skoro) normální lidské podoby, jen zdeformované, jak bylo popsáno.

Ostatní čerti ožívají, ale ti čtyři jdou hned přímo k Felixovi, který znejistí a hledá kolem podporu.

DRUHÝ ČERT: Já bych nepozdravil. Ať pozdraví von, ne...? -prohodí jen tak .. aby ho čert Felix slyšel.

A vrchní pekelníci dojdou k němu, tedy Lucifer se před ním zastaví a hledí na něj pronikavě (ostatní jsou za ním), takže čert Felix, který se předtím chtěl řídit podle toho, co slyšel naposledy, musí promluvit.

ČERT FELIX: Pozdravpámbu... -řekne, co mu první vytane v mysli - ale hned si uvědomí nevhodnost; jednak proto, že Luciferův výraz velmi ztuhne a zostří, a také proto, že ti dva se rozchechtají tak, že si jejich smích musíme na dlouho zapamatovat (ale vytratí se, aby nerušili; Lucifer i na ně kouká zle - je mu to jasné).

78. moderní byt; kuchyně

Hoch vyskočil a klekl si na na židli u stolu, kde sedí matka a zalíbeně si piluje dlouhé obrázkové nehty.

SYN: Táta zabil čerta. -volá.

ŽENA: Co? -vnímá jen na čtvrt ucha.

SYN: On mu nedal nažrat.

ŽENA: Co? -už se na něj podívá, a příští větu už bude i vnímat.

SYN: Má ho ve skříní. -říká: vstupuje Darebák a jde do ledničky, kterou otevře a dlouze tam kouká.

ŽENA: Koho? -zbystří.

SYN: Čerta! Jsem ti to říkal. On chcípnul. Mu nažrat nedal.

ŽENA: Pročs mu nedal nažrat? -ptá se vážně, protože jí všechno dochází pomalu, ale vzápětí už jí zapálí a promluví ostřeji- Ty chceš zas chodit?!

DAREBÁK: Je Mikuláš.

ŽENA: Aby mi sem pak zas chodili, že se jim z tebe malá posrala, jak minule!

SYN: Co???

ŽENA: Nic! Kde to je? -vyskočí na nohy, a pak se obrátí na syna (který ani nepostřehнул, že by se rodiče spolu bavili divně)- Kde to bylo?

SYN: Jo mami, pod! Ti ukážu. Vzbudíme ho. Aby nebyl chcíplej! -jdou spolu.

79. pekelná jeskyně

Lucifer stojí těsně před čertem Felixem a zírá mu dlouze do očí.

LUCIFER: Cos to řekl? -zeptá se nakonec.

FELIX: Nic. To byl fór. Já nezdravím. -odvěti, aby předvedl, že není sračka - a Lucifer si ho znovu jen mlčky prohlíží, hodně z blízka, a v jeho očích je vidět zlost, již cítí, ale zároveň je vidět povýšený a posměšný smích, tedy výsměch, a nic neřekne ani neudělá, jen po chvíli couvne - a z jeho výrazu tušíme, že už si čerta Felixe zařadil a že to zařazení není vůbec dobré, a čert Felix ještě špitne, jako by se ptal- Dobrá večer..?

80. moderní byt; kuchyně

Žena vytáhla převlek ze skříně a vrací se s ním do kuchyně; chlapec běhá kolem ní a doráží.

SYN: Ukaž! Polechtej ho.

ŽENA: Nic. Vyhodíme to do popelnice.

SYN: Proč? -podívá se, ale pak prudce odběhne do ledničky.

DAREBÁK: Proč?!

ŽENA: Ještě by nám sebral tátu... -zasměje se.

DAREBÁK: Proč?

ŽENA: Protože prdí nahlas. -zasměje se ještě víc, a převlek - A nezavírá ledničku! -dodá vyčítavě, ale směje se pořád; a Darebák se směje také.

SYN: Dej mu nažrat! -podává matce párek, který přinesl z ledničky- Ať se vzbudí!

DAREBÁK: Nech mě žít! -řekne pobaveně, vezme synovi z ruky párek a zakousne se do něj; on se na něj podívá vyčítavě, ale pak si jde pro jiný. A ženě se v tom zalíbilo a rozverně pokračuje:

ŽENA: A krade. A lže. A dělá mu radost, když se z něj strachy posere malý dítě!

DAREBÁK: Ty do mě úplně vidíš!

SYN: Já bychsem ho na Kroupovou pustil! -od ledničky.

ŽENA: A mlátí lidi. -dodá vážněji- I doma!

DAREBÁK: Doma ne! -ohradí se a oba na chvíli zvažní, ale syn se směje pořád, když jde s novým párkem.

ŽENA: Doma už ne... -couvne- Ale zlej seš! -řekne opět se smíchem, a Darebák pokrčí rameny.

SYN: To je kráva. Já bych ji zabil. Nažrat nesmí dostat, se. *-chechtá se.*

ŽENA: A hraješ automaty! A seš někdy jak magor! Na tom plese tenkrát... *-vyjmenovává, a všichni se smějí a syn s párkem v ruce obchází matku, aby se dostal k čertovi.*

DAREBÁK: To byla nešťastná náhoda. A co? Na nic nepřišli. Tak co? Jsem čistej. *-odloží párek a ukazuje ruce .. ale pak si je raději otře o kalhoty a ukáže znovu*

ŽENA: Nemá rád lidi, víš. *-dopoví k synovi-* Ale nás má rád. Někdy. Vid'. *-znovu na Darebáka.*

DAREBÁK: Jejich blbost! *-rozchechtá se úplně nejvíc.*

SYN: Já taky nemám rád. ... Kroupovou! *-vyhrkne syn a strká párek čertovi-* Na! Vemi si. Žer! Vole.

81. pekelná jeskyně

Lucifer už stojí v pozadí. K čertu Felixovi přistoupil Bubufer a prohlíží si olověné kuličky v jeho kožichu; a Blafer s Hudryferem si ho prohlížejí z povzdálí. A když mluví (čerti domácí), tak si jen hrají; mají jasno a otázky a komentáře jsou jen „dekorativní," trochu jej zkoušejí.

BUBUFER: Co to je?

BLAFER: To mě zajímá.

HUDRYFER: Vítám tě zpátky.

ČERT FELIX: Jak zpátky?! Já jsem čert teprve ode dneška.

BUBUFER: No a co?

BLAFER: Kdes byl tak dlouho?

ČERT FELIX: Jakto?? Dneska večer ještě jsem normálně byl doma. K večeri jsem měl... *-zamyslí se-* Rohlík.

Tvrdej. Ani jsem ho nedojed. Celej.

HUDRYFER: Mě to nezajímá...

LUCIFER: Peklo je věčné a čert na věky peklu propadá. I kdyby před chvílí žral šneky...

BLAFER: To znamená, že ten tvrdej rohlík už není tvůj. Ty seš náš.

BUBUFER: Peklo je tvoje rodina.

ČERT FELIX: Ale já vás fakt neznám.

BLAFER: Všude blbě, doma nejhůř. *-zachechtá se na závěr jejich překotné řeči.*

ČERT FELIX: No právě koukám, jakou tady máte pohodičku. *-rozohní se-* Na zemi bordel, samá svině a parchant všude jenom, ale tady je klídek... *-vynadá jim, ale oni to přejdou.*

LUCIFER: Kdo tě brzdí v rozletu? *-zeptá se-* Běž, a ukaž, co umíš... *-vyzve ho .. jenže on si to vysvětlí jinak a po krátkém zamyšlení pyšně plivne dlouhým obloukem ohnivou slinu.*

BLAFER: Na zemi! *-poučí jej, okouzlený situací, kdy ví víc než kdosi druhý. A čert Felix vytřeští oči:*

ČERT FELIX: Ale .. co mám...? *-zarazí se, oni však nevypadají, že by chtěli něco dodat, tak pokračuje-* Já .. jak bych...? Přece potřebuju pomoci .. nebo poradit, aspoň...

BUBUFER: Neptej se, co může peklo udělat pro tebe, ale ptej se, co ty můžeš udělat pro peklo... *-směje se.*

ČERT FELIX: Co blbnete?!? *-vzpírá se, ale Bubufer, který si už předtím pohrával s bičíkem, jím teď švihne ve vzduchu - a rána dopadne na čerta Felixe, přestože stojí mnohem dál, než by bičík dosáhnul.*

LUCIFER: Padej... *-řekne, a všichni se tváří skoro pobaveně, ale především nesmlouvavě.*

ČERT FELIX: Jáá! Nojo, však du...

82. dětský domov, pokoj

Dětský domov z Felixových vzpomínek je opravený a moderněji vybavený. Na pokoji sedí děti a mají kolem sebe plno sladkostí a ovoce - a oni si to skoro s opovržením prohlížejí a znuděně vyměňují, sem tam ruka sáhne po čemsi, nebo někdo odhodí zmačkaný papírek a ještě dožvýkává. Ale všichni mlčí, mluví jen jejich pohledy - ale i ty je dokážou rozesmát, takže se jeden (nebo dva) rozesmějí. A jeden chlapec vstane a pospíchá na chodbu.

83. dětský domov, chodba

Vychovatelka (ta nepřijemná z Felixových vzpomínek, jen starší) je nasupená, koutky úst pokleslé a svařštělé, v očích zlost, a vyjde po schodech na chodbu, kde ji předbíhá onen chlapec.

VYCHOVATELKA: Procházka! *-zaječí, a on se zarazí-* Co tady lítáš?!

PROCHÁZKA: Já jdu na záchod...

VYCHOVATELKA: Takhle?! Kde si myslíš, že seš?! *-ječí, šťastná, že má na koho. Chlapec na ni kouká jako na krávu, ale přitom nešťastně a rozpačitě přešlapuje nohama, a ona pokračuje-* Ječet a lítat po chodbách! Tady!!!

Doma by ses musel chovat slušně, ale tady ne, tady jste jak urvaný všichni! Smradi. *-nadává, a chlapec na to prudce změkne (že se jej musí každému zželeť) .. ale jí ne-* Vypadni. Stydět se za vás musím!

Stále je tedy mikulášská noc a čert Felix se vrátil na zem. Opět přes hospodskou toaletu, ale přes jinou, v pivnici. Zrcadlo je tam jediné, špinavé a umatlané nad ještě špinavějším umyvadlem za dveřmi. A když čert Felix vidí, jakou to bránou vstoupil na svět, znechuceně se otře, jako by měl strach, že se ušpinil. Pak tam vstoupí jeden z hostů a čert Felix polekaně uskočí .. ale ten muž jej ignoruje a jde přímo za svým cílem.

A vždy při pobytu čerta Felixe na zemi se střídají, proplétají a zasílují a zase zeslabují našeptávající hlasy, ty minulé i tyhle nové. Někdy otravují téměř nesnesitelně - když si má divák uvědomit jejich působení, a někdy jsou jen slabounké - když by rušily jiné, momentálně podstatnější děje. A někdy utichnou docela - třeba když se mluví, nebo když hraje hudba .. takže vlastně docela často budou zticha.

ŠESTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Já trrvááám na tom, že bys prromarnil výtečnou příříležitost se přřředvést, kdybys toho zákeřřného srrraba nechal jít; vrrrnhni se mu tvrrrdě přřřímó za krrk, zaklep s níím a vytřřřep z něho duši, prrrrotřřes ho pořřřááádně a roztrrrhej ho na kusy, kterrrým pak navrrrátííš zpáátky tvarr, aby ho mohl tisííckrrrááát rozdrrrásat a rrozszááápat, abys ho přřřikurrtoval kam patřří, kde se jeho přřříkrost rrozpustí v trrhavých křřřechích a utrpení, kterrrě u vydrrrrží zarřyté pod kúúúžíí, vytrrnhni mu jeho nezdrrrravýý jazyk, ze kterrrěho vyrrrostlo a trrrčíí stero drrrrobných prrrrohěškú i vrrražděných prrrrovinnění...

SEDMÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Lidské oko vidí jen povrch - a tím ona dokáže naprosto zmást a zakrýt, jaká je uvnitř příšera; kdyby tvář byla obrazem duše, musela by místo očí mít žluklá zapáchající vejce, místo vlasů slizké zelené chalupy, místo pusy díru do kanálu, z níž stoupá příšerný smrad, a na tvářích místo kůže rozměklou hnědou slupku ze shnilých jablek; pojď' a ukaž jí, že nikdo nemůže podvodem vítězit věčně; ukaž jí to hned a nečekej, až se do ní zakousne čas svým bolavým zubem, protože ten nespěchá a ujídá sílu a svěžest každému, jenže ona si zaslouží víc, protože všechno, čím byla obdarována, využila jen k týrání druhých a šlapání po nich; ona potřebuje ukázat, že za všechno se platí, a čím později, tím víc .. a bolestněji...

OSMÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: To není lááákáááníí, žáááádněéé váááábeníí do neznáááma, tohle moc dobře znáááš, tohle jsi častokááát potkááával, každýý den ti nabííídnul takovééé setkáááníí, jakééé se ti potom tisííckrrrááát vracelo a rozbíííjelo ti náááladu; jenom pojď' a zúúúčtj s ní, at' vrááátííš utrpeníí, kterééé jiníí dostááávali, přestože o nic nežááádali; ona se umííí vetřřííí, ale to poznáááš, jen se pojď' podííívat, jak vyčnívááá nad všechny špatnééé, jak se jejíí nejčernějšííí duše zatííím pořáááád všem chechtááá; pojď' a nasklááádej na ni takovááá utpenííí, která vyvááázííí všechno, číím ona dosud druhééé trááápila, tak jen pojď', at' slyšííí jejíí příííšernýýý smííích, at' poznáááš, jak je skrz nasrkrz prohníááá...

DEVÁTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Possslouchej, posssloucháš? Tenhle nesssklouznu na ssscestí, on sssám sse tam nasssměroval desssítakmi ssskutků, jaké nejde ssslovem popsssat, to musssíš ssspatřit na vlassstní oči, abys zajásssál - tenhle musssí ssskončit v peklených sssklepních; on ssse vzpírá všem pokusssům o pomoc, on žije v jissstotě, že je jenom sssám sssvým pánem a na všechny ssse sssmí zvysssoka vykašlat, tak ho pojď' vyvésssť z omylu, at' prosssí a at' se rozpussstí jeho ossslovssství, kterým jako ssslinami prssská na vše ve sssvém okolí; už dossstí špatnosstí vymysslel a ssspáchal, už dossst svých blízkých nakazil, už má sssvůj čas; už kdyby sse nassskrz obrátil, ssstejně ho ssstáhnou ssstovky ssstarých ssskutků, kterých ssse nesssmí zřít, které už mu zússsstanou navždycky...

DESÁTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Vedle toho chlapa je tchoř navoněným frajerem, hovado přátelským tvorečkem, pijavice heboučkým plyšákem, krupobití májovým deštíkem, saranče přítulným tvorečkem, zmije roztomilou žížalkou, tarantule ozdobnou pochoutkou na dortík, zemětřesení příjemnou houpačkou, žába slad'ouнкým cucavým bonbónkem, prostě všechno vadne vedle zrůdy, která i tu nejhorší špatnost udělá bez hnutí svědomí a s odporným šklebem, kterému říká úsměv; on nemá soucit ani rozum ani svědomí, nemá nic, co by mu bránilo chovat se zrůdně - a tak se zrůdně chová, protože mu v tom nic nebrání a protože jakkoliv je hloupý, má dost chytrosti, aby se za svou pitomost ukrýval a chránil se jí; všichni znají jeho zlotřilost, ale on se ani maskovat nemusí, protože ho nechávají být v domnění, že jim se nikdy do cesty nepostaví; ale s jídlem roste chuť a tak jim pomalu přerůstá přes hlavu a oni nevědí, jak ho přidusit a vypadat přitom stále jako dobráci; pojď' a vyřeš to, ty přece musíš rozmetat každého, kdo překročil míru...

JEDENÁCTÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Má to dvě rruce, dvě nohy, dvě oči, jeden noss a jednu pussu, i vlasúú to má dosst, i jmééno a adrresu a rrodnééé ččííísló, všššechno jako ččlověk - ale neníí to ččlověk, je to odporrná krrreaturrra, kterrrá se ččlověku jen podobááá; je to nepodařřřený zmetek, přřřesně takovýý, jacíí se rrodí drrrruhýým prrrro zlossst a na obtííí; je to odrrraz ččlověka ve střřřepch rrozbitéého zrrrcadla, s ostrrrými hrrranami a podobou k nepoznáááníí; je to střřřep z kalnééého a zrrrnitéého skla, přřřes kterrrý je vidět pouzze šššpínu a zmarr; je to hrrrouda bahna, úlomek zaschlééého trrrrusu, hrrromááádka z popelnicce a celá žžumpa, to všššechno a ješšště víccc se vešššlo do jedné obludy, kterrrá se ssstala ččlověkem jen

nedopatřeniím, jen prrrroto, že má dvě rrrruce, dvě nohy, dvě oččči, jeden nosss, ale to všššechno je pouze massska, za kterrou se sskrrrrývááá zossobněnáá ššpatnossst...

85. chodba v pivnici; pivnice

Čert Felix vstoupil na chodbu a chce jít ven .. ale upoutá jej ruch z sálu .. a ihned v něm uzraje nápad, že by se mohl předvést hned tady .. a nadme se hrdě, oči mu zaplanou, chlupy se naježí a i nějaká jiskra se objeví, a on už se vidí, jak s někým tvrdě zamete, a rozhodně vykročí ke vstupním dveřím...

...čert Felix vkročil do sálu a vztyčil se hned za dveřmi a zírání na přítomné, aby si vychutnal jejich hrůzu. A hospoda skutečně pozvolna utichá, jak se na něj postupně hosté zahledí, až je tam skoro úplné ticho, rušené jen chrápáním člověka s hlavou položenou na stole. A čert Felix si kratičký okamžik vychutnává ten pocit síly a moci .. než se jeden z hostů zvedne a začne se smíchem tleskat.

HOST: Dobrý! -zvolá, a vzápětí se rozesmějí další a další se připojí i s uznalým zatleskáním, což ale Felixe naprosto rozhodí a on vůbec neví, jak má zareagovat .. až ho napadne předvést své umění .. a plivne před sebe obloukem plamennou slinu .. což ale hosty ještě více pobaví, už ho berou jako komickou cirkusovou vložku a smějí se úplně otevřeně, už tleskají skoro všichni .. a vstávají, aby vzdali hold tomu triku i kostýmu, a je jich taková (psychická) přesila a vypadají tak nezviklatelní, že čert Felix chtě nechtě couvne.

JINÝ HOST: To je jak v americkém filmu... -prohodí kdosi blízko nás, když se tak podívá na sál plný stojících tleskajících lidí .. a čert Felix se prudce obrátí a odejde, aby ten trapas ještě víc neprotahoval.

86. ulice od pivnice

Čert Felix jde noční ulicí a mračí se, ale nejen jako Felix nebo čert Felix, tedy na druhé - on se teď víc mračí sám na sebe .. a mívá dva dobře namaskované čerty, kteří se čemusi smějí; a čert Felix jak je rozhozený, kouká na ně zmateně, popleteně .. čumí na ně „jako puk“.

PRVNÍ PŘESTROJENÝ ČERT: Jarča, vid', a takovýho blba má! -chechtá se (mluví o synovi nějaké známé, u které byli strašit)- Ten byl fakt jedlej, fakt jo!

DRUHÝ PŘESTROJENÝ ČERT: Jak zpíval ty vole, co?! Přitom už velké kluk! Jarča! -směje se také, a to už se s ním mívají a on na ně upřeně civí, což nemohou přehlédnout.

PRVNÍ PŘESTROJENÝ ČERT: Baf!!! -houkne, a on se opravdu lekne až uskočí .. a ti dva se rozesmějí.

87. ulice o kus dál

Čert Felix jde ulicí .. vlastně nejde, ale ulicí nenápadně probíhá a vyhýbá se lidem; právě zalezl do výklenku dveří, aby se schoval před kolemjdoucími .. kteří ale před těmi dveřmi zastavili a jeden se oddělí a jde tam také .. ale s čertem se nesrazí, jak bychom tušili .. a pak vidíme, že ten visí nahoře na stropě; takže tím objevil další svou novou schopnost - a má z toho radost.

88. ulice před domem, kde Felix bydlel

Ulicí šla postava .. a sotva se vytratí z obrazu, vynoří se čert Felix a přeběhne ke vchodu, kde bydlí, otevře a opatrně nakoukne dovnitř, jestli tam někdo náhodu není, a pak tichounce našlapujíc vkročí dovnitř.

89. chodba před bytem, kde Felix bydlel

Čert Felix stojí před dveřmi svého bytu .. ale nemůže se tam dostat, samozřejmě nemá klíče. Ale zůstat na chodbě taky nemůže, bojácně se ohlíží, aby jej nikdo neviděl (pořád cítí v zádech pohled protivné sousedky), a chvíli zkouší kliku oklamat a překonat, až nakonec pod tlakem nutnosti (kdesi dole bouchnou dveře) použije násilí, dveře bouchnutím vyrazí a bleskurychle vklouzne dovnitř.

90. panelákový s bytem divčiny rodičů; pokoj

Oknem se zvenku díváme do bytu, kde předtím byla Dívka s kamarádkou a kde teď je s prvním floutkem (nejsou v její části, obsadili hlavní místnost). Ona chodí po pokoji, tváří se mrzutě a uhýbá pohledem, zatímco floutek se tváří zkroušeně (ale není mu to vlastní; je málo přesvědčivý).

91. byt, kde Felix bydlel

Čert Felix už dveře tak nějak opravil (vteřinovým lepidlem a hřebíky z „pařezu," což vidíme), už je možné je zavřít, aniž by se samy otevřely. Ještě opatrně vykukne ven, a leknutím couvne (protože vidí sousedku), ještě jednou se přesvědčí, že za dveřmi opravdu straší (my už také), a pak raději od dveří odstoupí .. ale přitom sebere z hřebíků zlatý řetízek...

...stojí v koupelně a kouká na sebe do zrcadla, řetízek má pověšený na rohu .. a když se vidí, jeho výraz se proměňuje, znovu se cítí silnější, ostřejší a odhodlanější ..a dělá na sebe „ksichty“ a pak dlaní přejeje po zrcadle (otře ho) - a náhle **jen v odrazu** vypadá zase skoro(!) jako člověk (oblečený; „skoro“ člověk znamená, že mu zůstanou maličké rohy v rozčuchaných vlasech, jen takové „čudlíky,“ kůže v obličejí je trochu svrašťelější a obočí hustší a tmavší než dřív, má delší silné nehty a mírně odulé rty - ale na první pohled je to normální ošklivý člověk); ta proměna jej vyděsí - a řetízek mu přitom (v zrcadle) ze zmenšeného rohu sklouzne a spadne na zem, on se pokusí jej zachytit - a přitom zjistí, že ve skutečnosti se nezměnil, je pořád čertem a řetízek visí na rohu, jenom v odrazu je „skoročlověkem“ .. načež zkusí přejet dlaní před sebou - a stane se z něj skoročlověk ve skutečnosti (i v zrcadle) a řetízek teď spadne na zem doopravdy, ale on ho nechá být a v zrcadle se zkoumá v jedné i druhé podobě jako malý kluk, proměňuje se tam a zpátky sám i v zrcadle, pohybem ruky dolů se promění z čerta v člověka, nahoru zase z člověka v čerta.

92. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj

První floutek a Dívka jsou pořád v pokoji. Ona sedí na posteli, on na stolku (vratkém), a koukají na sebe.

DÍVKA: No fakt jo! -řekne mu důrazně. Ale jeho (zasmušilého) ta krátká věta rozjasní.

PRVNÍ FLOUTEK: Fak jo? -kouká, než dodá se smíchem a vztyčeným prostředníčkem- Fakov (Fuck off).

A kupodivu tím pobaví i dívku, která se také usměje. A on vstane a nápadně si sáhne do kapsy (něco tam má).

93. byt, kde Felix bydlel

Čert Felix stojí v pokoji a seznamuje se se svými novými dovednostmi (řetízek mu opět visí na rohu); zapne televizi pohybem ruky, pak přepíná programy stejným způsobem, nato otevře a zavře okno na dálku, jen tím, že sevře dlaň, jako by v ní držel kliku, a otočí jí a postrčí - a okno se otevře, a stáhne ji zpátky a otočí na druhou stranu - a okno se zavře .. a on se na něj zadívá a vzápětí k němu vykročí .. cestou se normálně rukou vypne televizi a postaví se k oknu a kouká ven skrze sklo, na protější dům, v němž září jasným světlem mnoho oken (a hluk opět neslyšíme, ale jasně ho cítíme), a vypadá rozčileně, že se tam brzy pustí .. nakloní se kupředu a řetízek mu sklouzne na oko, takže po něm hmátne, sundá si ho dívá se střídavě na protější dům i na řetízek.

94. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj

Opět se díváme zvenku oknem. Dívka něco říká, nic láskyplného, ale ani nenadává .. a první floutek se usmívá a přistupuje k ní s rukou v kapse .. ona zmlkne a čeká, on ruku z kapsy vytáhne a strčí jí hrdě před oči řetízek, který vypadá skoro úplně stejně jako ten Felixův, a ona .. kouká docela okouzleně..

...a jsme uvnitř, abychom si je poslechli; ona si prohlíží řetízek a on mluví, aniž se na ni přitom dívá; je si jistý, že uspěl.

PRVNÍ FLOUTEK: To víš, jednou jsem byl na táboře, na indiány sme si tam hráli jak nějaký gummy, a přezdívkou mi tam dali... -odmlčí se a tu krásnou přezdívkou vymyslí- Ten úplně nejlepší a skvělý borec, co vybírá skvělé dárky a je skvělý a všechny ženský ho milujou. Za to. -odřídá ji, aniž by se na ni podíval.

95. kino

Druhý a třetí floutek jsou v kině, ale sedí několik míst od sebe, přestože je kino poloprázdné, rozuměj skoro úplně prázdné. Třetí floutek drží v ruce mobil a zuřivě do něj mačká es-em-esku, zatímco druhý sleduje děj na plátně (běží nějaký poetický nebo romantický nebo umělecký film, nejlépe to všechno dohromady). Vtom mu ale zapípá přijatá zpráva a on honem sahá do kapsy a zprávu otevírá .. a zlostně hodí okem po třetím floutkovi (který na něj mává mobilem, že mu poslal zprávu) .. a pak si ji spolu ním přečteme: Sem rikal, ze to je kravina, du pryc. des taky?

...druhý floutek píše zprávu: Nerus! Divej se.

...druhéme floutkovi zavrčí mobil (zvuk už si vypnul a drží ho v ruce), a čte: Ty se divej, za tebou! hezka samicka sedi, posli ji sem, s tebou je nuda pro ni. A když to dočte, podívá se na třetího floutka, který bujně ukazuje kamsi za něj .. a někteří diváci kolem se tváří zle, vyrušeně.

96. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj; balkón

Čert Felix stojí v čertovské podobě na balkóně bytu, kde bydlí Dívka, a je šťastný, jak už je skoro dokonalý pekelník. Chce vstoupit .. ale tu našťvaně vidí, že uvnitř je i první floutek (leží na pohovce s hlavou v jejím klíně) .. ale vtom oba vstávají (on se zvedá nerad) a jdou na balkón..

...otevírají dveře a vstupují na balkón.

PRVNÍ FLOUTEK: Budu kouřit na balkón chodit, jak nákej mentál posranej. -zlíbí se, ale jen tak naoko.

DÍVKA: Radši nemluv! Když neumíš normálně...

PRVNÍ FLOUTEK: Máš mě ráda? -změní téma i výraz .. a to už jsou na balkóně .. a čert nikde; opřou se o zábradlí, zapalují si cigarety a hledí dolů i do stran, ale na čerta Felixe nikde nenarazí.

DÍVKA: To nevím. -zamračí se.

PRVNÍ FLOUTEK: Áj lāvju (I love you)

DÍVKA: Někdý seš fakt pogo!

PRVNÍ FLOUTEK: Co chceš?! Ájem (I am) hyperaktivní dyslektik a dysgrafik a dys .. tamto, s počítáním. S kalkulačkou. A s mluvením jsem taky nemocnej, tak vot (what) .. se divíš? -doplní česky, anglicky to nešlo. A někde tady vleze do obrazu hlava čerta Felixe, lezoucího po stěně nad balkónem jako pavouk; nahlíží dolů na ty dva, a přitom pak uhýbá obláčkům kouře .. ale zjišťuje, že mu to vlastně voní .. a ujišťuje se a díví..

DÍVKA: Kecáš!

PRVNÍ FLOUTEK: Kecám. Jés. (Yes) Ale k psychoušovi jsem fakt chodil. Fuckt. (vyslovuje, jak je napsáno)

DÍVKA: Já vim.

PRVNÍ FLOUTEK: Jo. Ty o mě víš všechno. ... A stejně mě máš ráda. To právě se mi líbí na tobě. Nejvíc. ... A kozy. Kozy taky máš fajn (fine). -rozesměje se .. a Dívka duchem kamsi odběhla, hledíc na město .. a čert Felix se skoro gymnasticky natahuje a lapá po kouři z jejich cigaret.

97. před kinem

Druhý a třetí floutek jdou od kina pryč. Film sice ještě neskončil, ale oni „byli vyhnáni,“ což třetí vítá, ale druhý nese nelibě. A aby ta scéna nebyla fádně reálná, budou se kolemjdoucí asi deset metrů před nimi „rozpouštět“ - a kousek za nimi se opět zhmotní; ale nebudeme je sledovat, budeme sledovat kluky a přitom, mimochodem, uvidíme i tohle .. a třetí postřehne jednu holku, která jde proti nim, pak se obrátí na druhého a vzápětí znovu na ni - ale ona už tam není; sice to nechápe, ale moc se tím nevzrušuje, jen se za chvíli (opět jen tak) ohlédne - a Dívka tam zase je .. a on jen zakroučí hlavou.

TŘETÍ FLOUTEK: Tak nás vyhodili, no a co?! ... Taková úchylárna! Měl bys mně poděkovat! Že sem tě zachránil. ... Takovej vopruz! Vo čem to bylo? Co? No víš to? Já teda ne. Ani t*uk. ... Ta ženská, to byl chlap? No né, počkej, řekni mi to? Ta z toho obchodu. ... Mě to zajímá! Když už jsem tam byl. Takovou dobu. Taková hovadina. Tobě se to líbilo? No né, řekni. -vykládá, zatímco druhý floutek mlčky o něčem přemýšlí.

DRUHÝ FLOUTEK: Já bych chtěl bejt taky blbej. -řekne ted' poté, co na něj chvíli kouká.

TŘETÍ FLOUTEK: Proč? Já ne. Blbec to má horší. Je blbej. Ty bys chtěl bejt blbej???

DRUHÝ FLOUTEK: Jo. Měl bych klid. Dával bych hloupý otázky...

TŘETÍ FLOUTEK: Jaký?

98. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj

Dívka sedí na pohovce a floutek jí znovu skládá hlavu do klína, ale vtom se jí zakousne do břicha a ona se se smíchem brání jeho následujícím harašením (je to jejich hra) .. a za balkónovými dveřmi stojí čert Felix a zkouší, zda jeho ruka neprojde sklem, a když to nejde, stejně se zkusí procpat sklem celý, takže do něj narazí a uvnitř to je slyšet, ale on si to neuvědomuje a dál se snaží .. ale ti dva už zaregistrovali, že se na balkóně cosi děje, a zírají tam (a také na sebe navzájem) .. a čert ted' už na jistotu přes sklo otočí klikou a otevře si (jenže floutek se zrovna díval na dívku, jako by se ptal, co to je za blba, takže to neviděl a nedošlo mu, že to není normální). Ovšem Dívka to viděla - a ted', když už je čert uvnitř, si jej prohlíží .. a dívá se (pochopitelně) tam, kde nic není (a mělo by).

ČERT FELIX: Ahoj. -zdraví dívku přátelsky, dokonce s jakýmsi „úsměvem,“ a floutka ignoruje.

PRVNÍ FLOUTEK: Vypadni! Kašpare.

ČERT FELIX: Proč já? Ty vypadni! A nemachruj tady.

PRVNÍ FLOUTEK: Se prober! Nebo tě proberu já..! -vstává, aby toho pobudu (má jej za převlečeného čerta) vyhodil - ale čert očividně vítá příležitost se s ním poměřit.

99. před luxusní restaurací

Druhý a třetí floutek stojí opřeni o zábradlí před luxusní restaurací a pokuřují. Kolem prochází Dívka z kina (chodí tam dost lidí) a třetí floutek, který vypadá, že vyhlíží společnost, ji osloví.

TŘETÍ FLOUTEK: Že ten film byl blbej?! -požádá ji o souhlas; jenže ona se na něj jen nechápavě podívá a jde dál, vůbec se jím nevzrušuje; což jeho nezaskočí, ale zamrzí- Díky za odpověď. -ucedí, a už vyhlíží jinou „obět“, zalíbilo se mu to, a tak se na jeho pokusy o seznámení podíváme velmi zhuštěně (druhý floutek pořád jen zamyšleně kouká, jen občas i na ty dívky) - a třetí to zkouší mile, vtipně i kousavě (a někdy se mu vážně podaří být milý i vtipný), jenže všechny dívky reagují odmítavě (pokud vůbec reagují; odpovědi jsou nejvýš jednoslabičné) a neberou jej vážně- Máte ráda umělecký filmy? ... Já ne. -doplní, když ona jen zakroučí hlavou;

ani ne jako odpověď, spíš jen pro sebe, nad ním- Slečno, víte, že jste krásná? ... A nemáte voheň? ... A krámy? - zkouší další, která se na něj rovnou dívá opovržlivě (proto ten vývoj)- Můžete nám s něčím pomoci? ... Tak dík. - osloví jiné dvě, jež na něj shlížejí pobaveně, ale přezíravě .. ale mluví jen na ty hezké, dobře oblečené a upravené; ostatní nechává být .. až teď vidíme, že jedna z těch ostatních (taková spíš z pivnice) si jeho pokusu všimne a vrátí se.

OMŠELÉ KOLEMJDOUNÍ DĚVČE: Já vám pomůžu chceš? -*usměje se vstřícně.*

TŘETÍ FLOUTEK: Ne. -*uchechtne se zase on opovržlivě .. a s tím je zatím pustíme.*

100. panelákový byt dívčiných rodičů; pokoj

První floutek leží na zemi, Dívka sedí na pohovce a čert Felix jej bere za nohu, zdvihá do výšky a houpe s ním, než jej znvou pustí na zem, a on už nařiká.

PRVNÍ FLOUTEK: Co děláš? Co dělá? Nech toho! Seš normální? Je normální? Vyhod' ho! -*obrací se na čerta i na dívku, která neví, co si má myslet, ale sleduje to zvědavě, a on se po pádu sebere- Hele, kámoši, jo? Dobře, seš silnější, uznávám. -nabízí mu ruku, ale jeho to začíná bavit .. když tu se Dívka ozve.*

DÍVKA: Ser na něj. Prosím... -*požádá úzkostlivě .. a čert se rázem zklidní a zahledí na dívku .. která zírá na něj .. doprostřed jeho těla, kde bývala cenzura a kde nic není, a snaží se pohledem uhýbat, ale pořád se tam vrací, natolik je jí divné, že tam nic nevidí .. a jemu se ten pohled vůbec nelíbí, uhýbá a natáčí se jinak.*

ČERT FELIX: Sleduj... -*pomůže si nakonec tím, že se promění pohybem ruky ve (skoro) člověka.*

PRVNÍ FLOUTEK: Jsem ti to říkal! -*utrhne se vyčítavě na dívku- Vidiš!!!*

DÍVKA: On za to nemůže. On je nemocnej. -*zastane se floutka, který se k ní nato připlíží a schoulí se u ní, a ona jej přijme a na Felixe kouká zlobně - zklamal ji; překvapil, ale jinak než chtěla. A to žena neodpouští!*

PRVNÍ FLOUTEK: Jo. Já mám diagnózu. -*postěžuje si .. a Felix kouká, jak se k sobě mají, vůbec se mu to nelíbí, je z toho úplně vykořeněný, zmatený, zaskočený .. a náhle se obrátí a odchází na balkón - a ti dva opět zírají, co se děje; floutek už se začíná vítězoslavně smát .. ale po pár krocích se Felix prudce obrátí.*

FELIX: Nenene! Já nikam nejdu, ty vypadni! -*utrhne se na floutka .. a ten vyskočí na nohy a rychle odchází, nejdřív k balkónu, ale pak se probere a obrátí ke dveřím.*

PRVNÍ FLOUTEK: Fakt můžu? -*ujistí se ještě; a čert nic nenamítá, tak honem jde .. a mezi dveřmi zvedne varovně obočí- Kdyby něco, tak .. seš mojell! -dodá .. a zmizí...*

101. před luxusní restaurací

Druhý a třetí floutek stále pokuřují před hospodou a druhý floutek pokračuje v „seznamování“.

TŘETÍ FLOUTEK: Nechcete s náma jít na pivo? ... Tak na rum? ... Tak nahoru na pokoj, na chvíli..? -*mluví na další dvě, z nichž ta bližší kouká očima a uhýbá pohledem, aby ji s nimi náhodou někdo nespojoval, a ta dál se jen uchechtne- Můžu vám něco pošeptat do kalhotek? -řekne jiným, která ho ale snad ani nezaznamenaly- Vy byste na to tělo měla mít normálně zbrojní pas! ... Mě normálně sexuálně obtěžujete! -směje se na další dvě (nebo jednu), které se zastavily a nahlízejí do okna podniku, a jedna se na něj podívá, ale opět jen tak přezíravě, skoro jako na věc .. ale z podniku právě vychází subtilní mladík zhruba stejně starý jako floutci (jehož později ještě uvidíme a budeme mu říkat Saab), který je výstavně oblečený i upravený - a ona Dívka se podívá i na něj; letmo, ale úplně jinak než na floutka.*

SAAB: Čau. -*prohodí samozřejmě a ona se začne hihňat (neznají se), obě se začnou huhňat, což jeho zaujme- Kam pudem? -zeptá se samozřejmě, a ony krčí rameny, jako by říkaly, že je jim to jedno, načej společně odcházejí .. a naši dva kluci to sledují (oba, i ten druhý - ale ten s pochopením, na rozdíl od třetího).*

102. panelákový byt dívčiných rodičů; pokoj

Felix kouká na dívku, která pořád sedí na pohovce a ráda by také zmizela, ale neodvažuje se, a ráda by se na něj nedívala, ale musí - a kdykoli se na něj podívá (pořád stejně nevrle), sklouzne pohledem opět k rozkroku, úplně mimoděk, samovolně, jako by musela přemýšlet o tom, co - a jestli vůbec něco - má v kalhotách.

FELIX: Poznáváš mě? Kdo jsem? -*snaží se předvést, vytáhnout.*

DÍVKA: Jak se ti to stalo? -*ušklíbne se.*

FELIX: Normál jsem čert. -*odvěti mrzutě- A jsem rád! -dodá; chtěl se chlubit a ne omlouvat; ale pak jej napadne, jak se vytáhnout- Hele, sleduj..! -plivne ohnivou slinu .. ovšem hned mu dojde, že nesmí dopadnout na zem, tak se bleskurychle vymrští, chytí ji do dlaně a zadusí tleskáním .. a nadme se pyšně- Dobrý, ne?*

DÍVKA: Prase. -*napomene ho .. a tu škvírou ve dveřích (zůstaly za floutkem pootevřené) vejde pes, který do té doby někde spal, a teď tam stojí a kouká .. a když jej uvidí Felix, hned se k němu hrne .. jenže pes před ním couvne .. což Felixe zaskočí ranní .. ale všimne si přitom, že drží v ruce řetízek.*

FELIX: Počkej! -*řekne a ruku, na níž jej má pořád namotaný, natáhne a jde jí vstříc.*

103. před panelákem

První floutek stojí před domem s mobilem u ucha a kouří. Kouká na hodinky a přitom mluví do telefonu.

PRVNÍ FLOUTEK: No takovej jeden gumák - a normál čert je ted'! S vocasem .. vlastně bez vocasul! -směje se- Ale hovno sjetej! Ani vožralej nejsem. ... No vypadal jak lama. Jak vyklepaná startka. -hledí nahoru do okna, a nato se rozesměje- Sem měl strach normálně. Fak dobrej žouk (joke) vole, fak úlet.

104. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj

Dívka drží v každé ruce jeden řetízek (oba vypadají stejně), ale neprohlíží si je, o něčem (jiném) přemýšlí, a pak Felixe celého sjede uraženým pohledem. Felix na ni koukal a hlavou se mu honily truchlivé myšlenky .. že měl koupit řetízek hezčí, dražší, nebo možná spíš hodinky; ale když se na něj ona podívá, tak uhne pohledem ke psovi (který popošel víc dovnitř a Felixe si nedůvěřivě prohlíží), a znovu natáhne ruku, aby psa pohladil, jenže ten se bojácně přikrčí, tak smutně zavrčí hlavou .. a už se dívá jen na něj, ne na dívku. (našeptávající hlasy nešeptají, ale skoro křičí)

105. před panelákem

První floutek pořád stojí před domem a telefonuje.

PRVNÍ FLOUTEK: No nejdu tam. Nejdu, seru na to! ... No to by mě nasrala teda, ty vole. ... Ale mně baterka za chvíli klekne. -podívá se ještě nahoru a vykročí- A na co? Tady budu čekat, né?! Hele, za chvíli sem daun. (down) Teda baterka, já sem v poho... -směje se- Tak čekej. Ale měls přijet... -přidá do kroku.

106. panelákový byt dívčinych rodičů; pokoj

Dívka sedí a vyčítavě mlčí. Felix se snaží k sobě přilákat psa (na dívku se schválně nedívá), ale nejde to, pes si drží uctivý odstup.

FELIX: Pocem... Aspoň ty na mě nebud' zlej.

DÍVKA: Ty seš zlej!

FELIX: Jo. -pokrčí rameny- Jsem asi blbej. Nebo vůl... -řekne, a kouká na (svůj) řetízek v její ruce, jako by jí ho chtěl sebrat, ale pak se opraví- Lidi jsou hnusnýne já! Já se na to akorát nemůžu dívat! Vid' ... -znovu přikročí ke psovi, který ale opět couvne.

DÍVKA: Se na ně vyser! -řekne, a pokračuje mírněji- Na. To si nech. Já si to nemůžu vzít. -vrací mu řetízek.

FELIX: A ten druhej můžeš, jo? -zeptá se zlobně, ale ona se jen usměje, zavrčí hlavou a podívá se na něj podobně, jako se dívala, tedy se zájmem .. ale jeho v tu chvíli cosi napadne- Víš co bys mohla? Postaráš se mně o byt! -rozjasní se (neboť si ji tím udrží nablízku (myslí), a současně má důvod ted' vypadnout), ale nejdřív jde k ní - ona se skoro lekne; také ji napadne, že jí chce dát klíč, a natáhne ruku - ale on jí sebere řetízek a couvne- Nechal jsem odemčeno, asi. Tak můžeš tam bydlet. Jestli chceš. Já... -promění se v čerta (pyšně, zatvrzele)- ... ho ted' nepotřebuju. -řekne, obrátí se a zmizí, jen obláček dýmu po něm zůstane.

DÍVKA: Kam spěcháš...? -špitne náhle jiná, už ne našťvaná; skloní se ke psovi a hladí jej- Jinak by se nám docela líbil, vid' -dodá po chvíli .. když vtom se čert Felix znovu objeví.

ČERT FELIX: Dobrý, né?! -vyhrkne a celý září, okouzlen nově poznanou schopností „vypařit se“. Dívka na něj však hledí zaraženě, zaskočeně, překvapeně - tak jen mávne rukou a opět zmizí. A ona mluví na psa.

DÍVKA: Ale docela zajímavěj byl. Ne? Co myslíš? Čert! Je von normální?!? -zakroučí hlavou- Co? Myslíš? Nemyslíš. Já taky ne. Já myslím, že to je k prdu, myslet.

107. před panelákem

Ulice je prázdná, nebo možná ne tak doslova prázdná, ale floutek už tam není. Ani čert Felix, nikdo.

HLAS DÍVKY: Co? On myslí. Moc. A právě to je k prdu. ... Chlap! Protože chlapi maj rozum jenom na blbosti...

Měla's ho kousnout! -zasměje se- Půjdem se tam podívat, k němu? Ne, vid'. ... Nebo jo. Ale až přileze, tak budem uražený. ... Umíš bejt uražená? Já jo. Já tě to naučím!

108. střecha v centru

Čert Felix leží na střeše, na jejím okraji, a dívá se dolů do prázdné noční ulice .. vlastně ted' se dívá na řetízek, který má v ruce, ale vzápětí jej hodí do okapu a nato už kouká dolů na noční město, a mrskne potom ocasem, až se v krytině udělají praskliny.

109. místnost úřadu

Bohatě úředně vyzdobená místnost (zasedačka nebo přímo kancelář starosty) s krbem a velkým stolem, kolem něhož sedí skupina mužů (Pasák, Darebák a další tři, z nichž dva tu jsou doma, tedy úředníci, resp. politici) a

debatují; nejvyšší úředník drží v ruce doutník, na stole jsou sklenky s alkoholem, všichni jsou veselí - a očividně si spolu velmi dobře rozumějí .. a my nenápadně mrkneme, jestli v krbu „někdo“ není - ale není.

110. chodba dětského domova

Je den a na chodbě dětského domova je uklízečka a dva malí kluci. Uklízečka uklízí a kluci hledí rozpačitě, neboť odkudsi je slyšet vzteklý jekot (není mu rozumět, ale slyšet je). Dokonce uklízečka, která jinak vše ignoruje, se na okamžik zarazí a zaposlouchá - ale zdrží se soudů, protože ví, že jí do toho nic není. Pak je chvíle ticho a vzápětí ze dveří vyletí naše známá vychovatelka, zabouchne, „oklepe se“ a nepřičetný výraz se jí změní v příčetný „úsměv“ - i v něm je však stejně (málo) příčetnosti jako v předešlém výrazu. VYCHOVATELKA: Dobrý den, paní Ševčíková. Dneska vám to ňák sluší. -pozdraví uklízečku družně- Nejste vy učesaná? -dodá po chvíli jedovatě už ne k překvapené uklízečce (má dlouhé suché, jakoby zcuchané vlasy, protáhlý obličej a na vychrtlé postavě plandavý vetčný oděv), a kluci se na sebe podívají a pak se začnou smát .. ale uklízečka si jich nevšímá, nic neřeší a jde pokračovat v práci.

111. kabinet (nebo co to vychovatelé v domovech pro sebe mají)

Vychovatelka vejde do svého kabinetu (nebo co to tam mají), zavře za sebou - a téměř vzápětí se dveře znovu otevrou a vstoupí čert Felix. Ona to ale nepostřehne, otevírá okno (ventilačku), zapaluje si cigaretu a pak z ní slastně potáhne a zírá nepřítomně kamsi ven.

Čert Felix se zatím proměnil v člověka, ale ona se neotáčí .. a on si není jistý, jestli má být čertem nebo člověkem, tak se promění zpátky .. ale pořád si není jistý, tak se znovu promění a je natolik zahloubaný do úvah, že ani nepostřehne, že Vychovatelka se obrátila a vidí ho (coby čerta).

VYCHOVATELKA: Kdo jste? -zaskřehotá a sehne se pro cigaretu, která jí vypadla z pusy.

ČERT FELIX: Jsem, který jsem! -pronese hlasem, který duní a skřípe zároveň.

VYCHOVATELKA: A co chcete?

ČERT FELIX: Přišel jsem sám - ale sám neodejdu!

VYCHOVATELKA: Nevím proč..? -odtuší .. a tady i ona sklouzne očima dolů, protože oči zaregistrovaly jeho bezpohlavnost, a tak trochu pobaveně vykulí oči...

...a velká změna - čert Felix stojí před vychovatelkou, která překotně (a podlézavě) mluví, ruce se jí třesou, hlas kolísá a ona se ustrašeně krčí.

ČERT FELIX: Vy je nenávidíte! -vykročí k ní a ona ustupuje - a čerta tohle, zdá se, baví.

VYCHOVATELKA: To není pravdou! Mám je ráda.

ČERT FELIX: Je to pravda. Nenávidíš je.

VYCHOVATELKA: Rozhodně ono to tak může třeba působit... -promlouvá „svým jazykem“, ale čert Felix se na ni zlostně zahledí a ona hned svůj projev změní- Von život taky se s něma nebude srát. ...si zvyknou, ne? To myslím dobře na ně.

ČERT FELIX: Nevěřím.

VYCHOVATELKA: Ne? A proč???

ČERT FELIX: Protože lžete.

VYCHOVATELKA: Lžu? Nelžu. Proč bych..? -odmítá, ale když se k ní čert znovu přiblíží, ustupuje slovně i fyzicky- Nojo, tak možná trošku jo, někdy, ale... -říká, ale čert už na ni skoro sahá a ona nemá kam dál couvnout- Nééé!!! Lhala jsem! Serou mě! Pijou mně krev, smradi. Ale s něma to fakt nejde jinak! Já bysem to chtěla, ale nejde to...

ČERT FELIX: Čeká tě peklo.

VYCHOVATELKA: Já už budu hodná! -škemrá, a čert na ni hledí, vyděšenou, rozklepanou, bezmocnou, a musí se nad tím, chtě nechtě, pousmát - ale aby svůj pocit zakryl, odvrátí se a poodstoupí, a ona pokračuje- Já ale je fakt mám ráda. -řekne, a čert Felix se na ni prudce obrátí, neboť to jej zasáhlo- Nééé! -prchá, vleze na židli a pak seskočí, otevře skříň a leze do ní, a přitom nařiká- Já za to nemůžu! Voni mě taky nesnášej. ... Já se přitom snažím! Ale oni mě zmlátili! Mlátili do mě .. kopali .. a já sem brečela .. já to s těma .. neumím jinak s něma. Já se FAKT snažím... -skuhrá pronikavým hlasem skrčená ve skříni, a zní to upřímně nešťastně a čert Felix na to kouká a hlavou se mu honí bolestivé vzpomínky, ale být k téhle trosce tvrdý nedokáže, a ona pokračuje- Já kdybych se rozkrájela na nudle, tak furt budu ta špatná. Na sladký nudle, stejně to nebudou to žrát. Nemaj mě rádi. Přitom ale se snažím furt, tak proč? Když já bysem ráda s nima .. se tak snažím... -nařiká ze skříně, a čert Felix se ušklíbne a mávne rukou...

...o něco později vychovatelka ze skříně opatrně nahlíží do místnosti - a nikoho nevidí...

...ještě později se tam prochází a pozorně zkoumá pohledem, prudce škubne hlavou, aby se podívala nečekaně .. a pak „začenicchá“ .. a jako by se jí ta „vůně“ líbila .. jako by najednou čerta postrádala.

112. městské zákoutí

„Opálený“ chlapík (ze sousedství) se ukryl stranou a prohlíží si obsah tašky, kterou ukradl. Nato se mu za zády objeví čert Felix a prudce jej otočí k sobě, odhodlán s ním hned zatočit. A zloděj hned tašku odhodí.

ZLODĚJ: Sem našel. Tam ležela. Asi zahodili... -okecává, jak je zvyklý, ale čert Felix po něm sáhne a z prstů mu srší jiskry- Pomóóoc! -zaječí vyděšeně a po nohavicích se mu (od rozkroku) rozleze mokrá skvrna. A čert Felix se při tom pohledu opět (proti své vůli) trochu zarazí.

ČERT FELIX: Neječ! -řekne a kouká na něj .. a to je jeho problém (pokaždé), že ty lidí vnímá a poslouchá.

ZLODĚJ: Jasny. Do mě každej kopnout muže klidně .. dyž takle vypadám, takle... -vzlykne, poukazujíc na svůj vzhled, a zavře oči; dělá, že tam není...

...čert Felix chytí zloděje pod krkem a pak couvá a táhne jej za košili za sebou.

ZLODĚJ: Kvůli jedny peněženky?! -kvílí, a čerta pozorně sleduje a hledá, na co bude slyšet- Děcka hlad maj doma, chapej! Musi jist. ... Vratim všecko hned! Ja nekrádu! ... A co mam dělat asi?! Co ty, bych zajímalo mě vidět, s kšichem mojím, jak bys byl. Jakej taky hodnej dobrej, nekrad. No řekni...

ČERT FELIX: Co? -zastaví se, a zloděj se chytí, jen tenhle argument hned poopraví, obrátí.

ZLODĚJ: No taky seš blbě vypadáš, takhle. -poukazuje na čertův vzhled- Všichni jenom za hajzla maj tě. No ny?! Pak dobrej bud', to nejde. No řekni, ne? A co myslíš, já to samý to mám, taky. Chudak sem nešťastnej mam vztek na všechny, chápeš. Rozumíš, ne?

ČERT FELIX: Ne! -pustí ho- Seš parchant! -bouchne do něj, až spadne na zem; ale pak kouká a pochybuje.

ZLODĚJ: Ale kvůli čeho asi?! To ne tak jenom, nemysli. Nic nový hele sem nedostal nikdy, taky. Aji k vánocem, po Ježiška toho, stary šmejdy všecko, po druhym dycky. Po ségry porád, nebo po druhu a tak. Mam těžky to, chápeš! Jako ty taky. Někdý ukradnul sem něco, maly. Ale mě to nebávi, nemysli. Já taky bysem dobrej rád byl, bohatěj, normální. Ale to zkus taky ted' sám ty! To udělej pro mě to dobrý ted' něco! Ja za to nemůžu, sem takovej, chápeš?! Ty taky seš - tak nebud', ny? To ukaž, zkus... -přemlouvá, a čert se jenom šklebí (ovšem spíš nad sebou, nad svým soucitem a neschopností, protože v těch nesmyslech, co na něj zloděj chrlil, si našel jakési zrnko „pravdy“, a to zrnko jej nutí dívat se na něj jinak.

ČERT FELIX: Já nejsem parchant. -řekne po krátkém zamyšlení, kdy i zloděj mlčel a napjatě čekal.

ZLODĚJ: Já to věděl, že nejste! Díky, moc děkuju vam. Všecko vratim, už neukradnu nic, a děckam prdel rozflákam, jak přinesou něco cizi, ukradnuty, slibuju... -rozjasní se a příkrčeně se k čertovi přibližuje a chce mu ruku políbit .. ale čert couvne .. a plivne na něj ohnivou slinu, která mu vypálí do oděvu díru, a zmizí...

...zloděj si dotčeně svléká sako a kouká na díru, nato sebere ukradenou tašku, kterou odhodil, a hrdě odchází; mokřý flek na kalhotách vůbec nevnímá.

113. pokoř luxusní vily

Čert Felix stojí před Podvodníkem, který je sice na pohled pyšný a sebevědomý, ale nyní je pokora a úlisnost sama, když před ním stojí čert a sahá po něm (jako by ho chtěl obejmout) - on prudce sklesne k zemi a jako potkan proklouzne, uteče vedle...

...kde stojí vedle starého houpacího koně, na něhož ukazuje (mluví, ted' už skoro plačtivě); čert se k němu znovu blíží a on si na koně bezradně sedá a houpe se, jako by tím cosi dokazoval, a čert nevěřícně zírá .. a pak jen zakroučí hlavou a odchází, protože takovou trosku prostě sebrat nemůže - a chlap najednou neví, co má dělat; jeho pozice mu přijde tak neuvěřitelná, že se houpe dál „jako by nic“.

114. interiér bytu Soudkyně

V pokoji za pracovním stolem sedí u počítače Soudkyně (naše známá) a ve tváři má výraz šelmy, která se chystá zakousnout oběť. V místnosti si hrají i dvě děti (chlapec a dívka, již jsme poznali na začátku u žab) o něčem se dohadují a (nebo) přetahují .. a Soudkyně se na ně podívá, vražedný výraz na okamžik vystřídá něha a ona vstane, aby jim něco přinesla...

...prochází halou, kde v tu chvíli bouchne krb, zvedne se oblak prachu a sazí a uprostřed stane s planoucíma očima čert Felix .. a ona zírá na nepořádek a znovu se jí vrací nenávistný škleb, při pohledu na čerta se však ovládne - ale vědomí, že nadávat nemůže, ji tak zničí, že si musí sednout do křesla a chytí se dlaní za čelo (migréna). Čert Felix na ni spustí (Půjdeš se mnou... Skončilo...), ale ona nevnímá - což jej rozlítí, vrhne se po ní a popadne ji .. ale hned se zarazí, neboť fyzické tělo se oddělilo a kácí se mrtvé k zemi, zatímco jemu v rukách zůstalo to samé, jen jaksi poloprůsvitné, ale vzpírá se to pořád vcelku živě. A čert Felix kouká udiveně

na mrtvolu, kterou by tu měl nechat .. a vtom se ve dveřích objeví ony dvě děti, proč babička nejde, a vidí čerta a babičku v jeho náručí i na zemi .. a on jasně cítí, že nemůže pokračovat, tak jen divoce mrská ocasem (a jak ten buší do země, zapalují se kolem malé plamínky) a pak ji pustí - a to, co držel, se vrátí do těla, které se hned zvedá a běží k dětem - a čert schlíple mizí v krbu.

115. střecha starého domu v centru

Čert Felix sedí na komíně a oblézá jej kouř, ale on to nevnímá a drží hlavu v dlaních, zmožen těžkými úvahami (a ted', jako občas i předtím a potom, je na něm vidět, jak ho hlasy, jichž se nemůže zbavit, otravují)

116. pasákův byt; dětský pokoj; chodba

Asi osmiletý chlapec je ve svém pokoji sám, má naplno puštěnou hudbu, sedí za psacím stolem nad otevřenou žákovskou a kouká na poznámku: Kouká provokativně a když mu nadávám, tak se ještě šklebí!

...Pasák (známý z dřívějška) přišel domů a v chodbě si odkládá - a přitom se mračí nad hlasitou hudbou, jež se line z dětského pokoje.

...Pasák vstoupil do dětského pokoje, aby zakročil proti tomu rámusu, a chlapec cosi píše tak zaujatě, že ani nepostřehne jeho příchod .. tak mu přes rameno nahlédne, co to dělá .. a vidí, jak do žákovské k poznámce na místo podpisu rodiče vepisuje: máma, a spokojeně si prohlíží, jak byl šikovný...

...Pasák vypne hudbu a sebere mu žákovskou; klučina sebou škubne, ale místo provinění cítí zlost.

PASÁK: Kdo to psal? -ptá se zvědavě, ne výhrůžně a kouká do žákovské - a skoro se přitom usmívá.

KLUČINA: Asi máma, ne... -zašklebí se ublíženě.

117. střecha jiného domu

Čert Felix se ted' snaží podívat dolů do komína, ale přes kouř to jde samozřejmě těžko .. a jeho napadne (dětský) žertík - pustí dolů ohnivou slinu a šklebí se pobaveně .. než se mu vzápětí, místo odpovědi vrátí oblak kouře a sazí, který jej zbaví rovnováhy a on se s nadáváním (Do prdele!) skutálí a spadne .. a my se blížíme, abychom se podívali, co se stalo a kde je (hloubku lez odhadnou z pohledu do okolí) .. ale když se podíváme přes okraj střechy dolů, nikde ho nevidíme, ani nikde kolem.

118. ulice v obytné čtvrti

Před bytovkou stojí taxík a v něm sedí Taxikář, známý z dřívějška, a Mladá paní, kterou už jsme s Taxikářem také viděli (když Felix šel domů a viděl je lidi šťastné). Mladá paní je ve velmi rozverném náladě, bosé nohy má položené na palubní desce (kvůli pohodlí) a laškovně s Taxikářem rozmlouvá.

119. pasákův byt; kuchyně

Klučina sedí na židli s hlavou položenou na stole, Pasák má před sebou jeho žákovskou, do které nahlíží a pobaveně se šklebí.

KLUČINA: Nojo, máma by asi napsala spíš Šolcová... -dochází mu.

PASÁK: Přesně. Úplně blbej teda nejseš...

KLUČINA: Myslíš, že bude ječet?

PASÁK: Uvidíme. -pokrčí rameny.

KLUČINA: Já vim, zatloukat, zatloukat, zatloukat! -řekne, a otce to potěší.

PASÁK: Ta učitelka je fakt taková kráva?

KLUČINA: Strašná...

PASÁK: Něco vymyslíme. -mrkne na syna, a ten sevře ruku v pěst a napřáhne ji k "pozdravu," který u otce odkoukal, a otec neztratí hlavu a udělá taky pěst - a kluk mu do ní vší silou praští (což oba dost zabolí).

120. peklo, za vchodem

Čert Felix prošel zeleným plamenem do pekla. Opět vstoupil do těsného prostoru, jehož skutečnou velikost ale nejde odhadnout a kde vidíme jediného čerta, jak hledí otvorem ve skále na plamennou bažinu v jeskyni za stěnou. A čert Felix jej hned osloví, jsa připraven učit se, učit se, učit se.

ČERT FELIX: Poradit bych asi potřeboval. -řekne, ale čert se odtáhne a odchází, ovšem čert Felix se nevzdává- Poradit! -volá za ním- Poradit je od slova .. poradit. Ne jít pryč. Kam jdeš?!

STOJÍCÍ ČERT: Peklo je vod slova peklo. -zachechtá se a odplivne si (ohnivá slina se odráží a skáče pryč); a čert Felix nejdřív na skákající slinu závistivě hledí, ale pak se vrátí k čertovi který už ale zmizel.

121. ulice v obytné čtvrti

Taxík je stále před domem. Ti dva uvnitř se rozloučí polibkem, mladá paní vystoupí a vbíhá vedle do vchodu.

122. chodba; byt

Mladá paní vybíhá po schodech, odemýká a vstupuje do bytu (pořád jaksi „zasněná“)..

...vejde do dětského pokoje, kde sedí na zemi její muž s malým (asi čtyřletým) chlapcem a staví spolu z kostek. Když žena přijde, podívá se na ni muž smutně (očím se vyhne) a chlapec vstává k matce.

MLADÁ PANÍ: Ahoj. -pozdraví muže a popadne syna do náruče- No ahóóó. Nebylo ti smutno, kočička? -vítá se s ním, zatímco muž zůstává sedět u kostek a kroutí hlavou (nad vším a hlavně nad sebou).

123. peklo

Čert Felix kouká do otvoru .. a kamera je blízko, takže vidíme dovnitř na ohnivě rudou bublající hmotu, a ti pozornější si možná stačí i všimnout, že se v té hořící bažině cosi (tváře) pohybuje .. když tu se ozve zvonění jako ve škole .. a odkudsi se tam shromáždí další čerti (prostor se zvětšuje) .. a čert Felix už se mezi ně vmísil a hledá spojence, ale nikdo jej nevnímá .. a pak se v dýmu zjeví čtveřice nejvyšších, Bubufer o krok předstoupí a švihne bičíkem - ozve se ostré prásknutí, které všechny čerty rozhýbe a rozkuráží.

BUBUFER: Šlus veget, pakáž vybrakovaná! Nesmrdíte tady pro parádu, prašivci! -zakřičí a znovu práskne bičíkem, a čerti čím dál hrozivěji prskají, podupávají a tleskají nebo křičí a rachotí řetězy a vším, co mají po ruce .. a čert Felix to sice tak úplně neprožívá, ale snaží se je napodobovat.

To vše spíš v detailech, aby to působilo sice směšně, ale zase ne trapně. A čert Felix se přidá, ovšem potom, jak čertů ubývá, je stále rozpačitéjší .. až nakonec, když tam zůstane sám, jen kouká a dupne, kvikne či mávne pěstičkou .. ale to až později.

LUCIFER: Máteť úkoly jděte a všechno čiňte bez zaváhání. My jsme světlo a nám patří svět, co šílený volá po našem řádu, co sám se odevzdává, krčíc se pod svými pány. Jděte a vomete jim palice! -osloví je, a nato dopředu přivrávorá na krřivých nohách Blafer a čte z knihy hříchů jména provinilců, jejichž čas nadešel.

BLAFER: Petra Ševčíková, kuchařka... -najde v knize (její každá strana je svisle rozdělena třeba na několik dílů a v každém je jakýmsi „švabachem“ napsáno, o koho jde, a pod tím další „arabský“ text a symboly hříchů (hieroglyfy, nesrozumitelné) - a když díl vytrhne, zůstane v knize ještě kus papíru - tedy Blafer přečetl jméno, vytrhnul jeden díl papíru z knihy hříchů a předal Luciferovi (utržený okraj ohořívá), který z čertů jednoho vybere (pohledem nebo gestem), natáhne ruku a čert přiskočí.

PRABUB: Prabub. -vyhrkne své jméno, popadne papír a mizí, zatímco na zbytek papíru se samo „hebrejsky“ (tedy nečitelně) čmárá jméno čerta a neuměle, ovšem velmi výstižně se přikreslí symbol jeho nápadného znaku, jako je náušnice, řetěz...

124. byt mladé paní; dětský pokoj

Mladá paní je v pokoji u chlapce a netrpělivě kouká na hodinky.

MLADÁ PANÍ: Už máš spát! -utrhne se na něj.

CHLAPEC: Nechod' nikam.

MLADÁ PANÍ: Musím.

CHLAPEC: Aspoň pohádku...

MLADÁ PANÍ: Já žádnou neumím.

CHLAPEC: To nevadí, řádkou.

MLADÁ PANÍ: Já nevím. -zamýšlí se honem a znovu kouká zlobně na hodinky- Byla jedna princezna ... a ta umřela. -vymyslí rychlý konec, a zasměje se tomu, že se až lekne (hýkavě, jedovatě).

CHLAPEC: Takovou né. Aby dobře skončila...

MLADÁ PANÍ: Nevybarvuji! -napomene syna, ale poopraví se- Ale byla zlá a neměla nikoho ráda, takže to bylo dobře.

CHLAPEC: Co?

MLADÁ PANÍ: Že umřela...

CHLAPEC: Hmm. A ... miminko je v břiše, než se narodí?

MLADÁ PANÍ: Jo. A už spi! -bere se k odchodu.

CHLAPEC: A ... co se stane, když si třeba prdne? -zeptá se vážně, a ona se musí zasmát.

MLADÁ PANÍ: Nic. Asi je prdlý pak. A konec! Spát! -zavírá nekompromisně dveře a zvedá k uchu mobil.

125. peklo

A v pekle pokračuje „bojové rozdělení“.

BLAFER: Oldřich Šolc, zedník... -pokračuje, a čerti berou od Lucifera lístky a hlásí svá jména: Fekal, Urinal, Dylynáš, Vagabub .. a všechno jen v náznacích, v rychlém sledu; čerti se hlásí, Lucifer vždy jednoho pověří, poté přijde na řadu další a další, a tak dál .. a čert Felix vyskakuje a těší se, až dostane svůj lístek.

BLAFER: Jiří Jakoubek, hlupák...

BLAFER: Dana Mazláková, soudkyně...

BLAFER: Pavel Matěna, učitel...

126. pasákův byt; obývací pokoj

V pokoji sedí u puštěné televize (akční film) Pasák, jeho žena (hezká, celá taková blond'atá) stojí ve dveřích se synovou žákovskou a mračí se, a Pasák vnímá (a odpovídá) jen malou částí myslí.

MANŽELKA: Měl dostat!

PASÁK: Proč?

MANŽELKA: Měl!

PASÁK: Proč?

MANŽELKA: Ty ho rozmazluješ!

PASÁK: Jak?

MANŽELKA: A mně se to nelíbí!

PASÁK: Co?

MANŽELKA: Že ho rozmazluješ, ti to říkám!

PASÁK: Tak co navrhuješ? -obráť se na ni.

MANŽELKA: Nevím.

PASÁK: Jasně. Nevím..! To je ale překvapení! -ironizuje přezíravě (zní to jako jeho oblíbená fráze).

127. byt mladé paní

Cinkne zvonek a Mladá paní, která cosi rovnala ve skříni, vyskočí a běží do ložnice k oknu .. zatímco její muž sedí u počítače a tváří se, jako by ničemu nerozuměl, především pak sám sobě .. a ona jinde vyhlédne z okna.

MLADÁ PANÍ: Hned jsem tam! -křikne dolů, kde stojí taxík, a už běží.

128. chodba

Mladá paní běží po schodech dolů ... když tu se jí v cestě zjeví čert a ona se ani nestačí leknout, ani slovo neřekne, jen se pokusí vyhnout - ale on ji obejme a letí pryč (zřejmě k nějakému zadnímu východu, kdyby někdo chtěl přemýšlet nad tím, kudy letěli), jen trocha dýmu tam zbude a její tělo padá a mlátí se o schody.

129. pasákův byt; obývací pokoj

Pasák a jeho žena jsou stále na svých místech, ale ženu už to nebaví.

MANŽELKA: Tak cos mu řekl? -zeptá se, ale už se obrací a odchází.

PASÁK: Nebud' zvědavá. Budeš brzo stará. -napomene ji a nalije si z termosky na stole horkou kávu, a mluví dál k sobě, pro pobavení- A starou já doma nechci. To si radši koupím psa. Nebo kočku. To spíš... -dodá s úsměvem - ale vtom se v místnosti zjeví pravý čert .. a Pasákovi leknutím šálek vypadne z ruky a opaří jej.

PASÁK: Jáááú! -zařve, vyskočí z křesla a šlehne po čertovi kárajícím pohledem; při pohledu na něj si však uvědomí svou pozici a výraz změní, dokonce o vstřícný úsměv se pokouší. A čert bezhlesně a bez výrazu stojí, jako by obět' nechával chvíli podusit ve vlastní šťávě.

PASÁK: My se asi neznáme... -blekotá- Vy jste..? Můžu hádat? -poněkud se osměluje- Nejdete náhodou za manželkou..? Já vás seznámím... -chystá se ženu zavolat - ale čert vystřelí proti němu a sebere ho, aniž by zpomalil; tedy sebere jeho „vybledlou“ podstatu; tělo se svalí k zemi - a čert zmizí; zbude jen slabý dým.

HLAS MANŽELKY: Možná bys měl do té školy zajít, ať mu takový poznámky nepišou. On pak musí dělat takový podvody. Chudák... -ozývá se z chodby její přibližující se hlas- Co to tady smrdí?! -naváže vyčítavě.

A to stačí, vidět, jak tam najde jeho zhroutené tělo, už nemusíme.

130. peklo

Prostor je opět malý a skoro prázdný, zmizeli všichni.

BLAFER: Dita Tlačíková, abstinující alkoholička... -pokračuje - ale vidí, že už není koho pověřit (čert Felix jako by tam nebyl - i když dosud by byl rád vidět, ale oni ho nevnímají) - ale Blafer už má papír natržený a ted' neví, co s ním; Lucifer se na něj podívá vyčítavě, ostatní dva spíš zlomyslně; on se snaží natržené místo uhladit a zamaskovat, ale pak to vzdá a knihu hříchů zaklapne tak, a v tu ránu drásavé zvuky pomínou, plameny se utlumí - a čtveřice hodnostářů zamíří k čertu Felixovi, který tam osaměl .. a je z toho nesvůj.

131. ulice před domem, kde bydlí mladá paní

Taxikář sedí v autě .. a ve vchodu je rušno, snázejí Mladou paní dolů, kdosi ji tam našel .. a on na to udiveně kouká .. a pak nastartuje a odjede, protože v tomhle případě tam nemá co dělat.

132. peklo

Pekelní hodnostáři stojí před čertem Felixem, který se zkouší tvářit, jako by tam nebyl, ale to nejde, když je sám, tak se na ně zkusí usmívat.

HUDRYFER: Bud' vítán, kdo nepřicházíš s prázdnou! -vítá Felixe- Tak co nám poví nový koště?

ČERT FELIX: Jasně, jsem vůl, nojo. -začne hned kajícně- Jenomže .. vono to není tak jednoduchý...

LUCIFER: Co je jednodušší nad cestu do pekla?

BLAFER: Cesta do hospody... -zachechtá se.

HUDRYFER: Všechny cesty vedou do pekla.

BLAFER: Skoro...

ČERT FELIX: Jsem přišel se s váma poradit právě.

HUDRYFER: Já ti poradím - porad' si sám!

BUBUFER: Dělej, co umíš, co chceš, kde chceš, komu chceš...

BLAFER: V pekle je nejdřív zábava, potom práce. -řekne přísně.

ČERT FELIX: Ale jak na ně .. poradit .. jenom bych potřeboval. Tvrdě!

BUBUFER: Mně vomejou!

HUDRYFER: Nestraš. -oklepe se odporem- Vomejou..!

LUCIFER: Vinných je jako hmyzu a peklu propadlých jako kobylek. Běž a sklízej úrodu!

ČERT FELIX: Ale já to fakt matlám furt nějak.

BLAFER: Rozhod' po zemi svoje ty, síťe, a pochytej to všechno, a nevinné učič vinnými a strhni je sem, za náma... -napodobí (s obtížemi) řeč Lucifera, ale s výsledkem je velmi spokojen.

BUBUFER: Na to ser. Vinných je dost.

LUCIFER: Jo! -přítaká spokojeně a vrátí se k čertu Felixovi- A ty běž a dívej se. Když uvidíš, řid' se světlem svého rozumu. A když tvoje oči zůstanou slepý, vrat' se - a světlo přijde za tebou.

BLAFER: Světlo přijde! -opakuje okouzleně- To by mně teda nezapálilo, to je boží... -řekne, ale hned se polekaně opraví- Teda vymakaný. Boží ne, to je blbost.

BUBUFER: My z tebe vypláme třeba kulatou krychli, neboj! -zasměje se chraplavě.

HUDRYFER: I když seš taková šulinova gumová fusekle! -zachechtá se také. Ovšem čertu Felixovi vrtá hlavou Blaferovo „To je boží," a Lucifer to vidí.

LUCIFER: Co je? Ptej se! Jsi v pekle, tady se můžeš ptát. Jenom tady se dozvíš obyčejnou, směšně jednoduchou pravdu!

ČERT FELIX: No, jako .. jak vy s ním vlastně vycházíte? -naznačí, že myslí „s tím nahoře".

LUCIFER: Jo tak! -zachechtá se (je to pekelný škleb - ale smích je v pekle doma)- No, na pivo spolu nechodíme. Ale dobrý. On už ví, že člověk se mu nepoved... -znovu se zasměje.

ČERT FELIX: Jak to? -dotčeně.

LUCIFER: Se podívej na sebe! -opět se zašklebí, a pak se obrátí- Něco ti ukážu. -odchází, a ostatní pekelní hodnostáři za ním .. ale čert Felix stojí a čeká, co přinesou, a všimne si toho Blafer.

BLAFER: Pot'. -mávne na něj rukou, aby šel také.

133. interiér soudčína bytu; chodba; pokoj

Soudkyně vyprovází děti, jež si odvádí matka, její dcera. Už jsou oblečení a obutí a loučí se.

DCERA: Tak co se stalo?

SOUDKYNĚ: Ale nic.

STARŠÍ SYN: Ne mami, to byl čert!

SOUDKYNĚ: Se jim něco zdálo.

DÍVENKA OD ŽAB: Ale fakt mami tam byl.

STARŠÍ SYN: Takovej chlupatej. A už babičku totálně sebral.

DÍVENKA OD ŽAB: Ale pak ji vrátil...

DCERA: No! -hledí na matku zle, jako by říkala: Vidíš, jak seš hrozná!

SOUDKYNĚ: Tak ahoj. -loučí se, protože se se svým zážitkem musí ještě sama srovnat.

DCERA: Ti je sem nebudu dávat!

SOUDKYNĚ: My už budeme hodný. Že?

STARŠÍ SYN: Jo.

DÍVENKA OD ŽAB: A ty taky? -*ptá se babičky nedůvěřivě.*

DCERA: Kdybych to nepotřebovala, ti je sem nedám! -*zlobí se pořád, kroučí hlavou- Neumíš vychovávat! Víš, jakás byla špatná máma! A ještě je budeš takhle strašit! -vyčítá matce samozřejmě, a ta jen pokorně čeká, až vyjdou, aby za nimi zavřela dveře.*

SOUDKYNĚ: Tak ahoj.

...Soudkyně se pokládá na pohovku a klade si dlaň čelo, když tu se v místnosti objeví čert - a ona zakouří očima, co to zase je, a už se zvedá, připravená ho rovnou vyhodit .. jenže vstát ani pořádně nestačí, čert se mihne pokojem a už stojí u ní a v ruce drží prášky, jež jí strká do ruky; ona chce odmítnout, ale když se na něj podívá, chut' vzpírat se jí okamžitě přejde a už krabičku otevírá...

...Soudkyně leží na zemi (tedy její opuštěná tělesná schránka) a z pusy jí kouká fólie od léků, jak se jimi cpala .. a najednou pohne očima a přizvedne se, aby se rozhlédla (mrtvými očima) kolem, jako by hledala, kdy se jí duše opět vrátí .. ale duše nikde a po čertovi tam zbyla jen trocha dýmu, tak fólii vyplivne, otře si pusy, olízne rty a takto upravená znovu ulehne zemřít.

134. peklo, u žhavého jezera

Pekelníci vedou čerta Felixe do jeskyně s ohnivou bažinou (díry ve stěně teď vidíme z druhé strany). Hořící bažina se táhne do šířky a dálky (nebo se spíš ztrácí ve tmě a kouří; nemusíme to přehánět), jen vpředu, kam ti čtyři jdou podél stěny s několika otvory, je další stěna - ale ne kamenná; tahle je z klecí (velkých tak, aby se tam nepohodlně vešel člověk), jež srovnány jedna vedle druhé v řadách nad sebou a vedle sebe zvolna klesají milimetrík po milimetríku dolů do ohnivé bažiny (nahore by pro zjednodušení mohla výhled omezovat skalní římsa, dole pak částečně zakrývat opar a kouř).

V klecích jsou lidé (v každé jeden), kteří vypadají velmi ztrápeně; oni ven nevidí (my dovnitř ano, mříže těch klecí jsou daleko od sebe) a snaží se civět do prázdna - neboť když se podívají kolem sebe, vidí (zdá se) něco strašného; jako by klece měly místo stěn zrcadla a v nich se jim nabízel jen hrůzný pohled na sebe samotné, avšak ne odraz jejich podoby, ale výjevů z jejich minulosti - a protože to by určitě nestačilo, tak přitom cítí (zesíleně), co cítili ti druzí .. a někde nahore vidíme ty, kteří přišli nedávno, tedy Pasáka a Mladou paní.

Čert Felix na to hledí uhranutě, neschopen slova. Lucifer kouká pyšně a spokojeně, Blafer si překládá těžkou knihu hříchů, aby se lépe nesla, Bubuffer se staví zády a nahlíží tam přes zrcátko, Hudryfer si okusuje nehet.

A když se teď (a později) budou čerti dohadovat (a prát), budou se přitom vždy (skoro) usmívat; bude to jen hra, jen komedie, jako by se jen chovali tak, aby vyhověli nečí představě, ale sami z toho měli legraci (trochu je to i baví), a že nejsou tak mimo, jak by se zdálo, předvedou tu a tam pohledem, nebo i poznámkou k věci.

LUCIFER: Co vidíš? -*zeptá se.*

ČERT FELIX: Teda čumím. Fakt jo...

LUCIFER: Tak čum. -*přítaká spokojeně a mluví dál (ostatní jsou stranou)- Pomůžu ti. Musíme si pomáhat! Vzpomínej. Nech projít svou myslí zástupy lidských vředů hničících na zemi - a jednoho člověka pak vyber, kterýž by sem padnul jako prdel na hrnec. Jednoho jediného.*

HUDRYFER: Kerej tě sere...

BUBUFER: Máš ho jako sůl ve voku...

HUDRYFER: Jo! Pije ti krev!

BLAFER: ...jako drát ve voku!

BUBUFER: Sůl! Sůl je nad zlato! -*začínají se v ústraní hádat.*

LUCIFER: Nebo lidé v tvých vzpomínkách jsou čistí jako...? -*ptá se vmlouvavě, a Hudryfer dopoví za něj.*

HUDRYFER: Jako vytřená prdel!

ČERT FELIX: Nejsou. -*špitne.*

BUBUFER: Drát ve voku je humus, ale sůl je horší, ta skvěle štípe...

BLAFER: S drátem voko nemáš! Šlus, tma, fajront!

BUBUFER: Ale sůl štípe jako prase.

BLAFER: Cháá cháá! -*ozývá se dohadování čertů, zatímco Felix zírá na spouštějící se klece .. a Lucifer jej vzal za ramena a kousek s ním couvnul (vedl ho) a usadil na kámen, který tam předtím rozhodně (asi) nemohl být .. a čert Felix usedl a ohromeně civí na ohnivou bažinu spouštějící se klece.*

135. ulice, kde Felix bydlel

První floutek s dívčím (teď už) psem stojí před domem, kde bydlel Felix, a telefonuje. Přichází protivná sousedka, která na něj zahlíží - tedy na psa, jehož poznala a jde „to“ vyšetřit. Už je blízko a chystá se jej

oslovit; on na ni kouká jako na bláznivou (pořád mluví do telefonu), a ona mu nedokáže skočit do řeči, když telefonuje (brání jí v tom slušné vychování – ale pro mládež je tím směšná), tak čeká, až domluví.

PRVNÍ FLOUTEK: No je teď nějaká pošahaná. Mi tady nechala toho čokla a někam zdrhla, čůza. ... Ji mám plný brejle normálně už. Bič! (Bitch.) Mě fakt točil! Šit! (Shit.) Píča jedna chlupatá! ... Jasně, dlabu na ni, ale má to u mě! Fakin (fucking) ta .. slepice! Tady sem debil jak, vypadám! Šit! (Shit.) ... Normálně baba cizí tady na mě vejrá... -udělá na sousedku ksicht- No hele jo, asi nemůže najít zuby vyndávací, já fakt nevím... -směje se, a přitom u chodníku staví auto a z něj vystupuje Dívka a tahá dvě tašky, načez jí řidič (o něco málo starší než ona) pokyne na pozdrav a odjede- Už je tady! Čau. -utne hovor a obrací se na ni- No kde seš?!

DÍVKA: Dobrý den. -zdraví sousedku a obrací se na něj- Sem jim tam psala vzkaz. Že at' na mě nečekaj...

SOUSEDKA: Vy ale máte roztomilýho pejska. -spustí, když on už nevolá; jako by neslyšela, co předtím říkal.

PRVNÍ FLOUTEK: Pude do útulku. Bude v televizi. Reality šou (show). V tom nechcete mě, někdo. Budeš celebrita! -řekne psovi.

DÍVKA: Že jo. -usměje se na sousedku a převezme od floutka vodítko.

SOUSEDKA: To je váš?!

DÍVKA: Bobina. -přítaká.

PRVNÍ FLOUTEK: Jméno jak pro hovno. -ušklíbne se- Slíbilas, že pude.

SOUSEDKA: A kdepak jste k němu přišla? Aha!?

DÍVKA: Dostala jsem ho.

PRVNÍ FLOUTEK: Slyšíš?!

DÍVKA: Nic jsem ti neslíbila.

SOUSEDKA: A od kohopak?

DÍVKA: Od jednoho kluka. Od Felixe.

PRVNÍ FLOUTEK: Felix! To je latinsky teplouš, asi. Jak termix.

DÍVKA: Tak dík za hlídání. Čau.

PRVNÍ FLOUTEK: Co??? -vytřeští oči.

DÍVKA: On bydlel tady. -obrací se k sousedce, která je sleduje málem s otevřenou pusou.

PRVNÍ FLOUTEK: Mě teda nenasereš! -konečně najde odpověď, ale zůstává a kouká na ni.

SOUSEDKA: Já vim. -odtuší přezíravě, a když vidí, že se Dívka chystá vejít dovnitř, jde hned za ní.

136. v patře, přede dveřmi Felixova bytu

Dívka jde k Felixovu bytu a sousedka ji následuje (a pořád se nechápavě ohlíží za floutkem a na ni).

SOUSEDKA: Takže tu chodbu zase neuklidí! ... Mně se hned nelíbil. -dodá, ale pak na dívku hledí chvíli hloubavě, než dodá- Ale vycházeli jsme dobře, jinak, nic nemám proti němu...

PRVNÍ FLOUTEK: Jitkó... -ozve se kňouravě zdola, ze schodů.

DÍVKA: Co je?

PRVNÍ FLOUTEK: Nebud' krávááá... -škemrá lítostivě.

DÍVKA: Nejsm. -usměje se a obrátí na sousedku- Nechcete jít dál? -otevívá dveře.

SOUSEDKA: Ne. -zavrtí hlavou, ale do dveří se hrne ještě před ní- Ale jenom na chvilku.

137. ve Felixově bytě

Za okny už je večer, v pokoji je nepořádek větší než obvykle, ale jiný - úklidový; Dívka uklízí a sousedka sedí za stolem a podívá se do hrnku, kde kdysi měla kávu. Jinak sleduje dívku podezíravě, nedůvěřivě; nejde jí do hlavy, co to bylo za kluka, proč je v bytě jiného kluka, když ona tam není - a kdoví, jestli tam opravdu není..?)

SOUSEDKA: Tak čert! Mně von se nelíbil hned. Já mám na lidi čuch! Mně to bylo jasný hned. -cvrnkne se do nosu, ale nějak moc, až jí oči zaslzí, ale tváří se pevně- Takovej furt zamračenej. -mračí se- Já mám ráda veselý lidi!

DÍVKA: Já ne.

SOUSEDKA: Tak asi proto není doma.

DÍVKA: Asi.

SOUSEDKA: A kde je?

DÍVKA: Nevim. Mi říkal, že mu to mám pohlídat.

SOUSEDKA: Jo? Tak jo... -ještě se pokusí z hrnku pár kapek vyklepat do pusy.

DÍVKA: Bobině se po něm někdy stejská... -letmo se podívá na psa, který leží v kuchyni, jen hlava mu kouká.

SOUSEDKA: Prej Bobině! -zasměje se- Naši kluci tomu říkali kača, kačka, pipina. -rozpomíná se- Ale Bobina je taky dobrý... -přítaká uznale, teď najednou se smyslně přejícím pochopením.

138. městské ulice

Čas výrazně poskočil, výzdoba pro oslavu Nového roku už je stará a nočními ulicemi projíždí tři hezká, ani zdaleka ne levná auta (když budou chtít, tak třeba Saab Aero, Nissan Micra C+C a Opel Astra Twin Top), a v nich roztlemená zlatá mládež jen lehce nad osmnáct let. Jezdí rychle, semaforey projíždějí na červenou a na zelenou stojí (a smějí se, když na ně ti vzadu troubí), blikají obráceně než hodlají zatočit .. a pak na jedné křižovatce Opel bouchne do jiného auta a všichni se se smíchem rozjedou do různých stran .. a jedou kolem benzinky (té značky, která „hmotně podpoří“ svůj zájem), u níž stojí taxík, který už známe...

139. benzinka

...a zdržíme se; Taxikář uvnitř platí květinu .. kterou poté vrátí prodavačce, jež vykulí oči (obvykle se jí to nestává - však proto ji dostala), ale vezme si ji (ruku má zkrášlenou snubním prstýnkem) a hledí na Taxikáře okouzleně, a on se přívětivě usměje a řekne, že to má jen tak, pro potěšení (neslyšíme ho)...

... Taxikář je pryč, kolegyně zahlíží na květinu (opovržlivě, ale i závistivě), a venku ještě vidíme, jak taxík odjíždí - prudce vystřelí, až gumy zapiští...

KOLEGYNĚ: To je pěkněj hajzl, bachal!

PRODAVAČKA: Proč? Mi dal kytku, no a co...? -prohlíží si něžně květiny- Ten můj mi přines tak .. čokoládu .. zlevněnou.

KOLEGYNĚ: V akci! -směje se.

140. lavičky u dětského hřiště

Znovu uběhlo několik dnů. První a třetí floutek stojí u zasněžených laviček. Třetí mluví a přitom se pokouší lavičku očistit od (zmrzlého) sněhu, sedá na očištěné místo a vstává a zkouší kalhoty na zadku, jestli jsou mokré - a není spokojen. První floutek píše es-em-esku.

TŘETÍ FLOUTEK: Mně doma chápe akorát Ježíšek. ... Jinak jsou to samej ichtyl. Ale von jo, von je dobrej, von mi přines kartón cigaret! Má mě rád, asi. Já jeho taky. Si mě koupil...

PRVNÍ FLOUTEK: To říkám furt, všude blbě, doma nejhůř.

Přichází Hávič a nese v rukách fři kelímky kávy z automatu, a dá mu velkou práci je udržet .. a oni jej pobaveně sledují a čekají, jestli spadne a bude sranda.

141. peklo, u žhavého jezera

Čert Felix sedí na svém místě a kouká na jezero a na klece, jež sjíždějí dolů - a my si teprve teď pořádně všimneme lidských tváří pod žhavou hladinou, tedy spíš jen jakýchsi jejich „duchovních“ náznaků, které jsou v té břečce jakoby rozpuštěné .. a jejich utrpením zkroucené výrazy jsou více než výmluvné .. a vidíme také, že se čert Felix usmívá.

142. městská ulice

Hezký zimní, zřejmě březnový. Svažité ulice je umrzlá a Dívka jde s kamarádkou; každá na vodítku psa, ale kamarádčin je jednak čistokrevný, ale hlavně klidný a spořádaný - narodil od Bobiny. Proti nim jde mladík asi dvacetiletý, který řídil nedávno auto a jemuž budeme říkat Opel. A když je míjí, tak se na dívku nepokrytě dívá, neboť jej zaujala (zrovna se asi krásně směje); její pes se ale vrhne k němu a to na ledovatém povrchu stačí, aby Dívka uklouzla. A on se zastaví a podá jí ruku (aby se neřeklo).

OPEL: Pozor! Bylo by tě škoda .. takhle v únoru... -dodá „vtipnost“.

Štěně poodběhlo a zbavuje se vodítko. A Dívka potom na mladíka nereaguje vstřícně, ale ani ne odmítavě; moc ji nezajímá, jen občas něčím trošku, a to se na něj usměje - a jemu se líbí, že ji nezajímá.

DÍVKA: Dík.

OPEL: Ti pomůžu se vším. ... Co potřebuješ?

KAMARÁDKA: Mně taky?

OPEL: Jasně. Někdy... -odbude ji- Možná... -doplní a zasměje se tomu. A Dívka jde pro psa, který před ní ale ustupuje (chce si hrát) .. a Opel ji pobaveně sleduje.

OPEL: Kdybys chtěla zase spadnout, tak řekni. Tě budu chytat... -nabízí, ale ona jen zavrtí hlavou.

KAMARÁDKA: Nebud' blbá..! -hrne se dívce „napovídat“, když vidí jeho zájem .. ale přitom taky uklouzne a spadne; on to však ignoruje, což ji urazí. Dívka jí pomáhá vstát a on přistoupí blíž a vytáhne mobil.

OPEL: Chceš poslat kredit? -zeptá se dívky, která ale kouká nechápavě; to kamarádka se hned zorientuje.

KAMARÁDKA: Jo!

OPEL: Na jaký číslo?

KAMARÁDKA: Sedum sedum sedum nula sedum osum šest šest osum. -nadiktuje a on si číslo zapisuje (ovšem pokud by žádný operátor neměl zájem podpořit finančně svoje předčíslení, tak by při něm mohl pes zaštěkat, aby nebylo slyšet .. zadarmo ☺).

OPEL: Tak se ti ozvu. -mrkne na dívku a spokojeně odchází.

DÍVKA: To nebylo moje číslo.

KAMARÁDKA: Moje. -zasměje se- Ať z něj taky něco mám, ne? -dodá posmutněle.

DÍVKA: Ty seš blbá! -zasměje se také.

KAMARÁDKA: Ale točíš mě! Já si tady tu seženu, čistokrevnou rasu, aby mě pomoh s klukama, a ta tvoje čuba je lepší... -mračí se.

143. středoškolská třída

Jsme opět ve stejné třídě jako na začátku. Za katedrou je učitel a hledí do třídní knihy. Dva kluci mají na lavici postavené rozevřené učebnice, aby za ně nebylo vidět, a hrají nějakou hru; Hablák si z kalhot čistí žvýkačku, kterou právě objevil, neboť mu ji někdo položil na židli, a asi tak tři, čtyři spolužáci to s ohromným pobavením sledují (Podlas ne, ten v tom nemá prsty, ten na ně kouká pohrdavě); jeden kluk stranou skoro spí; několik jich kouká z okna (nebo tam aspoň často kouknou); jeden, sedící před Hablákem, se na něj nevrle obrací, ať neruší; a takových vzájemných pohledů je tam víc (pár jich směřuje na Podlase, ale jsou více či méně skrytě nenávistné).

TŘÍDNÍ UČITEL: Víte o něm někdo něco???

DRUHÝ SPOLUŽÁK: Nikdo nic.

TŘÍDNÍ UČITEL: Tak kde je...? -přemýšlí. A zatímco se děje to všechno výše popsané, třídní učitel dělá, jako by nic neviděl.

DRUHÝ SPOLUŽÁK: To právě nikdo neví.

TŘÍDNÍ UČITEL: To je divný...

PODLAS: To právě víme všichni.

TŘÍDNÍ UČITEL: Hele, ty mlč, radši.

HÁVIČ: Prej je čert teď, z něj.

TŘÍDNÍ UČITEL: Jo? Tak ať se ukáže. Že spolu zúčtujem. Ale dřív, než do roka a do dne. -zasměje se, a od starosti o Felixe upouští.

144. městská ulice

Jako (skoro) vždy čas výrazně poskočil - už je duben. Dívka a mladík Opel jdou spolu. On je sebejistý, automaticky očekává vstřícnost a obdiv, ale zároveň je znát, jaký má strach, aby snad náhodou nepotkali někoho známého. Dívka je odměřená, tu a tam odpoví i jedovatě (což se ale jemu právě líbí).

DÍVKA: Ona ti to číslo dala, na mě, jo?

OPEL: Skoro zadarmo...

DÍVKA: Tá sketa.

OPEL: Proč?!

DÍVKA: Nepotřebuju, aby mě někdo otravoval.

OPEL: Však tě nikdo nebude otravovat! ...ti budu volat já jenom!

DÍVKA: Tak mi zavolej. Čau. -odbočí (ale je to spíš provokace než skutečný úmysl).

OPEL: Kam jdeš???

DÍVKA: Domů.

OPEL: Skvělej nápad. Jdu s tebou.

DÍVKA: Jo?

OPEL: Já vím, kde bydlíš!

DÍVKA: Jo?! Odkud?

OPEL: Já vím všechno. Zajdeme k tobě!

DÍVKA: Jo???

OPEL: Neříkej stále jo!

DÍVKA: Tak jo. Tak já budu říkat ne. -řekne rozhodně, a je na ní vidět, že má radost, že to stejně chtěla říct a je ráda, že to vyšlo takhle hezky, a hodlá na tom trvat (i když je to ženská, takže kdo ví).

OPEL: To ne!

DÍVKA: Jaký ne? Vyměnili jsme si to a ty budeš říkat "jo". Tak .. půjdem k tobě! -zasměje se.

OPEL: To nejde! -odvětví vážně, ale dívce byla tahle odpověď jasná předem.

DÍVKA: Jo! ...máš říkat. Ale tak když ty nemusíš, tak já taky ne. Jdu domů, jo! Sama, jo! -říká- A stejně bych k tobě nešla. -dodá, a on na ni kouká uhranutě; nejdřív se tedy opatrně rozhlédne, jestli je někdo nevidí, ale pak se za ní dívá upřímně okouzleně.

145. peklo, u žhavého jezera

Čert Felix opět sedí na svém místě a kouká na hladinu jezera .. a teď se zase blíží a důkladněji podíváme na tváře, jež se pod hladinou objevují a jež rozhodně nevypadají, že by si pobyt tam užívaly.

146. před vetešnictvím

Je podvečer začátkem května a Dívka jde se psem okolo vetešnictví, a nahlédne do výlohy (jen tak, jak už to ženy dělávají), kde věší Vetešník na sklo tabulku s nápisem: Tady koupíte úplně nové starožitnosti!

147. městské ulice

Tentýž čas a tři příslušníci zlaté mládeže vyjíždějí svými auty z různých míst, všichni mají celou dobu na uších telefony, někdo přímo se sluchátky a mikrofonem, někdo normálně - a pak v autě s hlasitým provozem.

148. před vetešnictvím

Dívka se psem stojí před výlohou a Vetešníkovi uvnitř se nelíbí, že onu tabulku nevnímá, tak ji přemístí dívce před oči; ona však jen automaticky uhne pohledem .. ale když to Vetešník udělá znovu, už se podívá, co se to děje .. a on naznačí, aby četla, tak si nápis přečte a přijde jí to směšné, tak jen zakroučí hlavou.

149. městské ulice; nedaleko horkovodní kobky

Všichni tři příslušníci zlaté mládeže se sjedou na jednom místě ve městě, ale mimo zástavbu, kam nevede silnice, ale jen nějaká cesta, a kde je travnatá (nebo jiná) plocha a na ní kobka horkovodu (nebo jiný úkryt pro bezdomovce), a oni z aut vyskáčou (telefony odkládají až poté) a jdou tam .. a ještě zajímavost: Auta nejsou obrazem majitele, nýbrž spíš naopak, z toho největšího (Saab) leze subtilní hošík, z výstředně elegantního Nissanu leze pomačkaný rozepnutý hejsek a ze sportovního Opelu obtloustlý elegán.

150. před vetešnictvím

Dívka se psem je stále před výlohou a Vetešník se nevzdává, klepe na sklo a zve ji dovnitř (gesty nabízí i vystavené vzorky .. a aby to bylo hezčí, tak sehraje parodii na reklamu, ovšem on to „vábení“ zákazníka myslí naprosto vážně (vezme vějíř, který tam visel jako dekorace, a zakryje jím kýchavou porcelánovou panenku, která ležela nevábně pohozená na jakési zmačkané látce .. a krouží kolem ní, maličko ji poodhalí a znovu schová .. a ukazuje víc a víc, až je poznat, co je to - a že takhle předvedené to vypadá zajímavě .. a dál posadí pannu na závaží velkých hodin (vzadu je opřena a stěnu hodin, nespadne) a upraví, aby „ukázala stehno“ .. a pak hodiny natahuje a panna se veze vzhůru .. a Dívka se směje, líbí se jí to.

151. u horkovodní kobky

Tři příslušníci zlaté mládeže už stojí u kobky a nakukují dolů (a pojmenujeme je podle aut, jimiž přijeli, nových, posledních modelů - nebo samozřejmě jiných podobných, podle zájmu a podpory výrobce).

SAAB: Je tam někdo, dole, vole? -volá do kobky.

NISSAN: Fakt, jo?

SAAB: No tam chrápou, vole.

OPEL: Blbost.

SAAB: Uvidíš! ... Tak vylezte, jedem .. s medem! Armáda spásy přijela, prachy vám přivezla. ... Chce tady někdo prachy?! -pokřikuje .. a to už se jakési hlasy ozvou, a Nissan kouká vítězně.

152. před vetešnictvím

Dívka pořád sleduje představení .. a tu přijde Opilka (viděli jsme u psa), tedy žena mezi třicítkou a čtyřicítkou, zanedbaná a oblečená vetše, i když pestře (v tomto obraze bude vzbuzovat soucit). Jde rovnou do krámu, aniž by si dívky všimla, takže Vetešník na dívku mávne a leze z výlohy smutně dovnitř.

153. vetešnictví

Opilka se prochází krámem a obhlíží, co tam tak mají .. nebo spíš, co by mohli mít nového, je vidět, že tam rozhodně není poprvé (ale chová se vcelku nenápadně, skromně).

VETEŠNÍK: Tak čímpak posloužím, mladá paní? -osloví ji z povzdálí (navenek je zdvořilý a úslužný); ona se nejdřív zatváří nerozhodně, ale pak se zasměje.

OPIILKA: Posloužím... To jo, klidně! -šklebí se (hubou plnou děr mezi zažloutlými zuby).

VETEŠNÍK: Tak co se vám líbí...

OPILKA: Nojo, líbí... *-zašklebí se (ted' už to není tak docela smích)- Něco bych si vzala hezkýho. Nebo na sebe... -přejde k tmavým brýlím, jichž tam několik visí- Tohle. -ukáže na jedny a obrátí se na něj- Co? Dostanu akci?*

VETEŠNÍK: Jakou akci?

OPILKA: No tu .. slevu! Přece. Studentskou! *-znovu se směje.*

VETEŠNÍK: Studentskou slevu vám dám támhle na to... *-ukáže na školní brašnu a také se rozesměje, ale ona je tím dotčená, zesmutní a brýle vrátí .. a vejde Dívka a prodavač se jí žene vstříc, což Opilka nese nelibě.*

154. u horkovodní kobky

Tři příslušníci zlaté mládeže jsou u kobky společně s bezdomovci, kteří vylezli ven a postávají tam všichni tři pohromadě, sdružení k sobě - na rozdíl od mladíků, kteří se rozevlátě pohybují.

SAAB: Potřebujete prachy?

NISSAN: Na co? *-směje se.*

SAAB: Potřebují! Hele, kolik budete chtít, to dostanete na ruku. Ted' hned. *-říká, a jako důkaz tahá z kapsy štos tisícových bankovek- Každému až třicet dva táců, každému. Nebo to asi ztuha... -prohlíží si je zhnuseně- Ale uvidíme .. jak jste si čistili zuby! -zachechtá se, a kamarádům už začíná svítat, kdežto bezdomovci nechápou, ale zbystří.*

NISSAN: Za co?

OPEL: Neruš!

SAAB: Co?

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Jo. *-pokrčí souhlasně rameny.*

155. vetešnictví

Dívka s prodavačem si povídají .. a za oknem venku vidíme Opilku, jak žárlivě nahlíží.

VETEŠNÍK: Ty sem chodíš, vid'. S těma klukama. Já si tě pamatuju! *-významně mrkne- Se jenom díváš vždycky. A nic nepřineseš!*

DÍVKA: Jo. *-přikývne.*

VETEŠNÍK: A nic nekoupíš! *-vyčte, ale hned obrátí- Tak si něco vyber.*

DÍVKA: Jo??? A co?

VETEŠNÍK: Co chceš. *-znovu se mu oči zelesknou.*

DÍVKA: Co chci..? *-rozhlíží se, ale myšlenky jsou silnější než touha po věcích, a tak se sice rozhlíží dál, ale duchem je jinde, mluví o svém nitru- Nebejt taková kráva. -zasměje se.*

VETEŠNÍK: Proč?

DÍVKA: Protože .. jenom tak. Ani nevím. Tak mě to napadlo.

VETEŠNÍK: Proč? Nemáš se ráda?

HLAS DÍVKY: Ne. *-tady už každý musel pochopit Vetešníkovy choutky, protože ten už málem slintá, takže je můžeme obrazem opustit...*

156. peklo, u žhavého jezera

(pokračuje dialog z předchozího obrazu) Čert Felix opět sedí na svém místě, a po chvíli vstane a rozhlíží se, vypadá odhodlaně .. a vtom k němu přicházejí pekelní hodnostáři.

HLAS VETEŠNÍKA: To se divím. Tebe musí všichni milovat. Jsi krásná.

HLAS DÍVKY: Jo?

HLAS VETEŠNÍKA: Určitě!

HLAS DÍVKY: To určitě. Já jsem .. nejsem dobrá. Mrcha jsem. Jo.

HLAS VETEŠNÍKA: Mrcha. To zní zajímavě.

HLAS DÍVKY: Nojo... *-domýšlí si, jak to myslel.*

HLAS VETEŠNÍKA: Ale ne. Já jsem to tak nemyslel...

HLAS DÍVKY: Proč? Klidně to řekněte.

HLAS VETEŠNÍKA: To nemůžu..? *-hlas mu kolísá vzrušením.*

HLAS DÍVKY: Můžete. Já už jsem stejně poznala, že jste takovej úchyl. *-směje se vlídně.*

157. u horkovodní kobky

U kobky je všech šest postav. Bezdomovci jsou jaksi zaražení, ale mladíci září nadšením.

OPEL: Takže za každéj zub máte litr.

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Tisíc korun! *-koulí očima .. ale hned nato si mimoděk strčí ukazovák do pusy.*

SAAB: Za hodinu tady. Přesně! *-důležitě se podívá na hodinky. Bezdomovce to trošku rozhodí, ale jsou praktičtí a vědí, že oni tam budou pořád, takže se nevzrušují tím, že nemají jak tu hodinu změřit.*
NISSAN: A platěj jenom krvavý. Nějaký starý nemaj kredit. *-směje se, a všichni tři se obrátí a jdou k autům, zatímco bezdomovci si osahávají huby a koukají nerozhodně.*

158. peklo, u žhavého jezera

Čert Felix je u „jezera,“ vedle něho stojí Lucifer a oba němě zírají na rozžhavenou bažinu. Zbývající pekelníci stojí opodál a sledují ty dva, kam se dívají, a znovu je dva - a nakonec se zdá, že je parodují.
LUCIFER: Podívej se mi do očí. *-řekne náhle, když k sobě čerta Felixe otočí- Co vidíš?*
ČERT FELIX: Nic. *-odvětví po chvíli .. ale díval se snaživě.*

159. u horkovodní kobky

Zlatí mladíci sedí v Opelu, mají otevřenou střechu, Nissan balí nějaké kouření a všichni pobaveně sledují kobku, u které teď nikdo není.
NISSAN: Mohli jsme dát ty dva litry.
SAAB: Maj dohromady tak třicet zubů určitě. Se nenechám zruinovat! *-směje se.*
NISSAN: To je fakt! *-chechtá se .. a tu z kobky povyleze hlava druhého bezdomovce, jen na okamžik, a hned zase zmizí (kontroloval, jestli jsou pořád tam).*
OPEL: Sázím desítku na tohodle, že jich přinese nejvíc. *-vyhrkne, a ostatní se hned chytají.*
SAAB: Já na toho fousatýho.
NISSAN: Já na vás seru.
SAAB: Nemáš bejt lama. Máš toho druhýho!
NISSAN: Vy jste svině.
OPEL: Co my? Ty seš pomalík!

160. peklo, v „hlavní“ místnosti, za otvorem k jezeru

Jsme zpátky v pekle chvíli poté, co jsme je předtím opustili. Lucifer se věnuje čertu Felixovi, ostatní stojí vedle a sledují to .. opět vesele, pobaveně.
LUCIFER: Zavři oči... *-pozvedne ruku, ledabyle, ovšem sebezjistě- Něco vidíš... -vemlouvá, a čert Felix se poddává .. a Blafer opodál také zavře oči jako on, a Hudryfer to vidí .. a udělá to samé .. a Bubufer vzápětí rovněž; a když pak Blafer oči otevře a vidí ty dva, je tím zaskočen a přejde k nim a dívá se jim z blízka zpředu do ksichtů .. ale oni nechávají oči zavřené .. tedy Bubufer je pootevře, ale hned zase zavře, a Lucifer mluví- (... Něco vidíš...)* Neříkej, co to je .. dívej se. Je to věc..? ... Ne, je to člověk .. usmívá se .. ale ty mu do tváře nevidíš .. nebo ano? .. směje se .. jenže tobě vůbec není do smíchu .. a ta postava moc dobře ví, že tobě není do smíchu .. ovšem je jí to jedno .. ona se chechtá .. vysmívá se .. tobě .. nebo ne? .. nedívá se na tebe? .. dívá .. a směj se tomu, jak se mračíš .. má z toho legraci .. má z tebe legraci .. nebo ne? .. šklebí se ti do tváře??? *-položí další otázku, u které už, na rozdíl od předchozích, jasně čeká na odpověď.*
ČERT FELIX: Ne. *-mluví, ale pořád „v transu,“ pořád se zavřenýma očima.*
LUCIFER: Ne??? Umíš lhát? Co myslíš?
ČERT FELIX: Ne.
LUCIFER: Správně. Neumíš lhát. Tak proč děláš něco, co neumíš? Dělej něco, co umíš! Co umíš? Co chceš dělat? O čem celou dobu přemýšlíš? Po čem toužíš? Máš to v sobě - a ona se tomu smála. Ano?
ČERT FELIX: Ano. *-přikývne tiše a maličko pokrčí rameny.*
LUCIFER: Už se přestala smát?
ČERT FELIX: Ne.
LUCIFER: Je hezká?
ČERT FELIX: Je.
LUCIFER: Jak se jmenuje? *-zeptá se, a Blafer vnímá - rázem upouští od zkoumání těch dvou a otvírá svou knihu; a ti dva oči otevřou a smějí se.*
ČERT FELIX: Jitka.
LUCIFER: Krásné jméno. A příjmení? Příjmení zní odporně..?
ČERT FELIX: Ne, normální... Nováková. *-řekne .. a Lucifer tím okamžitě končí s „psychoanalýzou.“*
LUCIFER: Tak jí teď ukážeš, jak přímá a sladká je cesta sem! *-řekne jiným hlasem a odvrátí se, a čert Felix se probírá a rozpomíná, co říkal.*
LUCIFER: Je to sice zbytečnost, ale kdo už by měl dělat zbytečnou práci, když ne my?
HUDRYFER: A kdy, když ne teď?

BLAFER: On!!! -poukáže na čerta Felixe, coby odmítavou reakci na Luciferovo "Kdo, když ne my?"

HUDRYFER: Přiveďeš ji sem. -řekne, ale čert Felix se jakoby odmítavě zasekne.

LUCIFER: Máš pravdu, není kam spěchat. ... I když stejně každý musí, tak co? Ted' nebo potom, nikomu nepatří život na věky. ... Čas je pouhý přelud, klam. Ale jak myslíš, ušetří ji. Stačí, když... -začne .. ale jeho řeč utneme předčasně, aby chudák divák taky měl na co být zvědavý.

161. u horkovodní kobky

Zlatí mladíci jsou opět venku, ale ted' na ně hledíme z odstupu. Právě vyplácejí „odměnu“ a první bezdomovec už jde ke kameře, tváří se trochu bolestivě a hubu má od krve, ale v ruce pevně drží sedm tisícovek .. a zezadu se náhle ozve huronský smích mládenců, protože třetí už také odchází - a druhý předložil zubů nejvíc, takže vyhrál Saab, což je mladíky ohromně pobavilo.

SAAB: Tady máš bonus, hele! -vykřikne a vrazí vítězi tisícovku navíc- Jste se natáhli, trubci, vyčapli jste mně ho dobře! -haleká, a všichni se smějí.

162. toaleta v hospodě

Je květen a čert Felix se vrátil na zem, opět přes hospodskou toaletu. A je rozhodný a energický, vrazí do chodby .. kde potkáva Opilku, která jde na záchod a je už ted', v časném odpoledni, přiočilá. Zírá na ni, jako by ji chtěl hned popadnout, a ona kouká zmateně na něj .. a všimne si také prázdná v jeho rozkroku a to ji pobaví, skoro jako by mu tam chtěla sáhnout - a čert se zastydí a raději se promění ve Felixe .. a Opilka za ním kouká docela vytřeštěně, otevírá a zavírá oči, aby se probrala, ale pak to nechá plovat (hned se jí to z hlavy vypaří) a jde na ten záchod, to je potřeba.

NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLASY: (montáž dřívějších projevů, a jsou slyšet pořád, když ho vidíme jako čerta i jako Felixe - tedy pokud někdo nemluví nebo nehraje hudba)

163. byt sousedky

Felixova sousedka si zkouší před zrcadlem náušnice; je v domácím (starém zmačkaném) oděvu a rozčuchaná, ale shlíží se v zrcadle se zalíbením. Na stole v kuchyni leží časopis pro dívky plný krásných mladých slečen, u něj stojí kocour (velký a tlustý) a strká čumákem do časopisu. Sousedka tam přijde.

SOUSEDKA: Voní ti to? -diví se- Takový slepice .. porcelánový .. hloupý! -znechuceně- Nevoní, co? ... Mlčíš. Dobře děláš, ty kocoure ... smradlavej. -zakončí s úsměvem a pohladí ho .. resp. ze stolu shodí.

164. vetešnictví

Prodavač rovná cenovky tak, aby jedna mohla patřit k tomu i k tomu (a on pak mohl vybrat podle zákazníka), když dovnitř vstoupí čert Felix. Prodavač však nehne ani brvou, čímž nabuzený čert znejistí. Přejede rukou, aby se proměnil v čerta - ale nic se nestane (už čertem byl), tak vyhledá zrcadlo, aby se ujistil.

VETEŠNÍK: Co si pán bude přát? -zeptá se, jako by oslovil kohokoli jiného; jenže čert Felix má za sebou dlouhou meditaci a je pevně rozhodnut jednat bez slitování, takže se po něm vrhne - jenže Vetešník vztáhne ruku- Počkej! -řekne klidně, ale tak rozhodně, že nelze neposlechnout; takže čert Felix sice dál bublá odhodláním, ale zastaví, a Vetešník pokračuje otcovsky- Takhle nemůžeš dělat obchody. Moc spěcháš!

ČERT FELIX: Jdeš se mnou! -řekne a znovu vykročí, celý rozkurážený; jenže mu naslouchá a bere jej vážně, na rozdíl od skálopevně sebevědomého Vetešníka - a čerta jeho sebejistota postupně rozhodí a kouká na něj udiveně, pochybovačně, nejistě - a jakkoli chce být ostrý, pak stojí pořád na místě. A během rozhovoru Vetešníkovi čím dál víc svítí oči, kdežto ty Felixovy čertovské pohasínají.

VETEŠNÍK: Nejdou. -směje se.

ČERT FELIX: Jdeš! -zastaví se před ním, protože on je pořád v pohodě- Kupuješ od lidí radost a prodáváš jim neštěstí!

VETEŠNÍK: Nesmysl. Je to právě obráceně!

ČERT FELIX: Mně' s prodal tu kůži, čertovskou! -vyhrkne v domnění, že jej tím úplně odrovná.

VETEŠNÍK: Ale ty se na to díváš úplně špatně - ty sis ji koupil!

ČERT FELIX: A ze mě je čert, ted'.

VETEŠNÍK: No a co? Bud' rád.

ČERT FELIX: A ty půjdeš se mnou.

VETEŠNÍK: Nepůjdu.

ČERT FELIX: Jak to?

VETEŠNÍK: Protože jsi osel. A s oslem já nikam nejdu.

ČERT FELIX: Půjdeš!

VETEŠNÍK: Tak si mě vzal -rozpřáhne ruce tak sebejistě, že čert Felix váhá a „scvrkává se“ (hlavou se mu honí, že ten chlap z něčeho prostě svou sebejistotu musí čerpat, že ho s ním v pekle třeba vyhodí, nebo je opravdu mocný a má sílu se vzepřít, nebo...), a také si uvědomuje, že opět začal špatně, že se dostal někam, kam nechtěl a neměl, a je na něm vidět, že je sám sebou opět zklamaný.

165. byt sousedky

Sousedka je pořád u stolu, skloněná a cosi píše, ale my zatím nevidíme, co, protože sledujeme kocoura, který se ze země natáhnul na stůl a ožírá sousedce chlebiček - načej nahlédneme, že děvčatům do časopisu přimalovává vousy, bradavice, trčící vlasy, chlupy, černé zuby, brýle atp., jeden výstřih přelepila odstřížkem, jinde štíhlé břicho překreslila tlustým .. a směje se; vypadá to sice zvláště - ale smích je upřímný...

166. v hospodě

Touto putykou Felix vešel na svět - a teď se sem vrátil. Nejdřív vidíme hospodské štamgasty (někteří se tlemí, jiní jsou zasmušilí, další by se rádi hádali, ještě jiní cosi melou, aniž by je někdo poslouchal) - ale pro nás nejnápadnější je ona Opilka, která se tam chová jako doma, mává rukama, pokřikuje a chechtá se, a všechno velmi energicky (působí úplně jinak než ve vetešnictví).

OPIILKA: Co?! -volá na kohosi- Já ráda jezdím na koni, co?! ... Žádný kůň nevyskočí?! ... Nepotřebuješ ho vyhrébelcovat?! Tak si trhni věšákem! -rozchechtá se a vrátí k těm, s nimiž sedí u stolu (jiná žena a dva chlapi). A pak uvidíme Felixe u volného stolu u stěny, jak osře sleduje Opilku, ale vlastně všechny hosty (ošklivé trosky) - a číšník mu bouchne na stůl pivo a on se nejdřív lekne .. ale pak se zatváří zvědavě, pomalu před sebe zvedne dlaň a otevře ji - a má v ní krásný diamant .. ale zatváří se zklamaně...

...vyjde ven .. a obratem se vrací a spokojeně pokládá na stůl asi tři stokoruny.

167. před hospodou

Je hluboká noc, tmu přemáhá jen pouliční osvětlení a z hospodských dveří se potácí opilci, mezi nimiž je i Opilka - ale ta zabočí jiným směrem, než se vydávají ostatní.

PRVNÍ OPILEC: Kam deš?! Pod' s náma!

OPIILKA: Nejdou. Du dom!

DRUHÝ OPILEC: Doma to znáš!

OPIILKA: Čágos, pánové, du dom!

TŘETÍ OPILEC: Tak si trhni.

OPIILKA: Tak si trhnu. Pozdravujte vlaštofky...

DRUHÝ OPILEC: Nebud' blbá. -rozběhne se za ní.

OPIILKA: Sem blbá...

DRUHÝ OPILEC: Nebud'!

OPIILKA: Sem blbá!

TŘETÍ OPILEC: Je blbá. -volá z nimi.

OPIILKA: Si ale nemysli, hele, co .. si nemysli, že sem háká, co ti hned vlez do postele, hele. To zapomeň, hele! - vyjasňuje mu, ale on nic nenamítá a rovná s ní krok...

...a nato se vynoří i Felix, rozhlédne se podobně opile .. a vykročí (nejistě) za ní, tedy za nimi.

168. noční ulice

Felix postává na rohu, jako by se rozhlížel, jako by se mu ztratili - ale pak nahlédneme za roh, kam se „rozhlíží“, a vidíme tam Opilku stát mezi kontejnery nebo jiným smetím, s rukama opřenými o stěnu a v předklonu, a druhý opilec se zezadu tiskne k jejímu zadku, s kalhotami spuštěnými; pohyby nemá moc koordinované, a ona pohazuje hlavou a pokřikuje (šišlavě, zajíkávě).

OPIILKA: Tak dělej něco .. šupšup .. sem tam .. dělej .. se flákáš! .. se neflákej...

169. jiná noční ulice

Opilka jde vrávoravě domů alejkou, kde jsou u cesty lavičky - a na jedné sedí Felix (pořád ne jako čert), a vstává a jde jí do cesty .. ale také se jaksi kymácí.

OPIILKA: Kerejpak ty seš, divočáku? -osloví jej zajíkávě, mžouraje opilýma očima.

FELIX: Jsem čert. -taky skoro škytne.

OPIILKA: No jó. -směje se- Jasná páka! Já taky sem pěkná čertice, vobčas!

...Opilka si přidřepla a snad by mu ráda pomohla vstát - ale on ji odstrčí (ona se svalí) a promění se v čerta (na několik pokusů), takže když ona vstane, kouká nechápavě.

OPIILKA: Ty seš fakt nákej .. divnej, hele.

ČERT FELIX: Potrestat vás. Musím...

OPIILKA: Potrestat, jo? Mě? A za co jako, hele?

ČERT FELIX: Protože .. to... *-hledá odpověď-* Trápíte všechny! ... Doma, taky, určitě. *-mluví a přitom se (postupně) seznamuje se svou opilostí; natahuje a krčí prsty; mžourá očima; chytá větvičku (zkouší to několikrát, neúspěšně); zvedá nohu a zkouší se udržet na jedné - ale skoro spadne, tak toho nechá.*

OPIILKA: Oni mě taky s... trápěj! Koho by to bavilo, takovej život! Blbej! Co je to za chlapa, ten můj, když mě to, nechá tady takhle to, chlastat?! *-rozčílí se-* A holka mě taky s... zlobí. Serou mě!!! *-vrátí se k původnímu upřímnějšímu označení.*

ČERT FELIX: Máš smůlu. *-ujisťuje ji opile-* Už sem tvrdej.

OPIILKA: Ty máš smůlu. *-rozchechtá se-* Von byl dřív, tvrdej.

ČERT FELIX: Máš smůlu. Mě neukecáš. Ne. Už ne. *-drmolí.*

OPIILKA: Jo?

ČERT FELIX: Ne!

OPIILKA: Ne.

ČERT FELIX: Co?

OPIILKA: Ne.

ČERT FELIX: Jo! Neukecáš. Víš to? *-zadívá se na ni, ale ne jako čert, nýbrž soucitně. -/střih/-*

OPIILKA: Jo!? *-huláká rozčileně, a on ji poslouchá-* Tak naschvál teda hádej, jestli jsem to jako nezkoušela? Co? ... No zkoušela! Jako si myslíš, že jsem jako nikdy nechtěla bejt ta hodná slepice, co všechno zvládne, co? To se pleteš, jako. To teda sem chtěla! *-/střih/-*

OPIILKA: Jaký málo!?! Pořádně **hodně** sem chtěla. Ale vono když to nejde, asi. *-vzdychá, ale to už je čert Felix na odchodu-* Kam deš? *-kouká za ním vyčítavě.*

170. ulice, kde bydlí Felix

Čert Felix klopýtá ulicí zamyšlenou chůzí opilce, který vnímá jen úzké pole před očima, a jde automaticky... ..až dorazí ke dveřím domu, kde bydlel, a sáhne po klíče .. ale je zamčeno; tedy sahá (pořád automaticky) do kapsy pro klíče, leč nenahmatá ani kapsu .. a to jej maličko probere a pojednou vyděšeně kouká, kde to je...

...poodstoupil a dívá se nahoru - a vidí, že v jednom okně (právě v tom jeho) se svítí, tak na něj kouká a potácí se a o něčem přemýšlí...

...leze po čtyřech po stěně nahoru .. a při tom také „klopýtá," dokonce spadne - ale ne dolů na zem, nýbrž „dolů" na zeď, a rozvalí se na chvíli na záda, aby si odpočinul, než leze dál...

...dospěl až kousek vedle svého okna, kde se svítí, a znovu leží na stěně a dodechuje - a zahlíží na okno, z něhož se line světlo .. a sune se k němu blíž .. ale úplně těsně předtím, než by byl mohl nahlédnout dovnitř, se zastaví - a dovnitř se nepodívá...

...stojí na římsě a z příliš nízkého úhlu se dívá na okno (kam vůbec nemůže vidět) .. ale stejně se dívá opatrně a uhýbá pohledem, aby tam náhodou NĚCO neviděl .. a pak se kamera vzdálí a vidíme, že „stojí" vzhůru nohama, na špatném konci okna .. a teď' to zjistí i on, když se podívá dolů, ale ono to je nahoru, takže dolů se podívá „nad" sebe .. a zavravorá a zřítí se dolů...

...dopadne (v pohodě) na zem a chce odejít .. ale tu si všimne, že v přízemí (u protivné sousedky) se také rozsvítilo, a bez váhání se tam vrhne.

171. byt, kde bydlí protivná sousedka

Sousedka se v bavlněném nočním úboru vrací z toalety, je strašlivě rozčuchaná a v obličeji pomačkaná a celkově velmi nevzhledná - ale přesto, když míjí zrcadlo, zastaví se u něj a chvíli se (marně) upravuje .. když tu v zrcadle uvidí, že se záclona v kuchyni pohnula (nebo to neuvidí přímo, ale uslyší, nebo jen ucítí, každopádně do kuchyně přejde a spatří tam čerta Felixe .. a kouká vyděšeně .. ale on je pořád zdrcený tím, že se u něj svítí a on neví, kdo tam je a co tam dělá, takže sem sice vlezl rozhodně, ale rozhodně se netváří rozhodně, spíš naopak, sklesle a bezvládně, navíc ještě opile, takže tam stojí jako hromádka neštěstí .. a sousedka to vidí a najednou už nevypadá protivná ani vyděšená, najednou vypadá jako hodná tetka.

Sousedka: Co tady hledáš? *-utrhne se na něj, protože je zvyklá tak mluvit, a on na ni pohlédne, jako by chtěl říct „Tebe," ale neřekne to.*

ČERT FELIX: Nic. *-vzdychne.*

SOUSEDKA: Tak .. co tady chceš? -ptá se mírněji, i když kouká pořád opatrně - ale dobré srdce vítězí.

ČERT FELIX: Nic. -řekne a uhýbá pohledem, pak si sedne na židli a znovu hlasitě povzdechne.

SOUSEDKA: Něco se ti stalo? -zeptá se už docela přívětivě.

ČERT FELIX: Ne. -zamračí se nešťastně, a sousedka už na něj nekouká jako hodná tetka, už na něj kouká docela mateřsky, jako by mu strašně chtěla pomoci v jeho trápení...

...sousedka stojí naproti čertovi, hladí jej opatrně po hlavě a sleduje, co „to udělá“ .. a nedělá to nic, tak jej už hladí normálně (akdyž narazí na roh, tak ho pohladí také, asi jako by hladila hrb nebo jinou deformaci vlastního dítěte, a čert Felix se tomu poddává a docela samozřejmě pohlazení přijímá, dokonce k ní skloní hlavu .. ale pak se najednou zarazí (to už se mu díváme do tváře), nevěřičně ztuhne a pomalounku se podívá vedle sebe, aby se přesvědčil, že se tam děje skutečně to, co cítí, a sám sebou je naprosto konsternován, zvedne se a couvne, přičemž se na něj sousedka opět přívětivě usměje.

SOUSEDKA: Nechceš se zdržet? -navrhuje- Udělám ti kafe. Silný. Černý!!!

Ale čert Felix nemá na kávu se sousedkou, kterou původně také chtěl sebrat do pekla, ani pomýšlení, a oknem, jež zůstalo nedovřené, mizí pryč, a sousedka za ním soucitně kouká.

SOUSEDKA: Chudák malej. -povzdechne si po chvíli a obrací se k odchodu do ložnice.

172. ulice před vetešnictvím

Svítlí slunce a je jasný den. Před vchodem do obchodu stojí Vetešník a spokojeně se usmívá. V ruce drží malé přesýpací hodiny a pohrává si s nimi - pořád je ale drží svíslé; v detailu pak vidíme, že poslední zrnko užuž přepadne, ale on v poslední chvíli hodiny nakloní do vodorovné polohy .. a obrátí .. a usměje se podobně, jako když „jednal“ s čertem.

173. v parku

I květen už pokročil. V parku je teď Dívka s kamarádkou. Dívka zase maluje do dětského bloku, třeba svého psa, jak pod ní leží - ale velmi, opravdu velmi neuměle. Kamarádka si obrázku vůbec nevšímá, ta má (jiné) starosti - a je „krásně“ namalovaná, velmi nápadně, výrazně, až je jí člověku líto.

KAMARÁDKA: A ten čert, on má fakt rohy? -promluví znenadání.

DÍVKA: Co?! -zamračí se- Jsem ti neměla nic říkat.

KAMARÁDKA: A jaký? Jako jelen? Kdes ho našla???

DÍVKA: Doma. Za mnou přišel. Přiletěl...

KAMARÁDKA: To jako tak přiletěl, jo, a zeptal se, kolik je hodin...

DÍVKA: Ne. Dal mi Bobinu, přece. Už předtím.

KAMARÁDKA: A jó! Tak kdes ho našla. Předtím...

DÍVKA: Nikde!

KAMARÁDKA: Nebud' sketa! Ty máš teď toho .. navoněného. -ušklíbne se posměšně; být navoněný je u kluka bez dalšího vysvětlování směšná vlastnost .. tedy samozřejmě není ani pro ni, ale teď to tak cítí.

DÍVKA: Mám? -podívá se na ni- A kde? -řekne a znovu se skloní k papíru- To je taky úchyl.

KAMARÁDKA: Já chci taky! Klidně čerta... Jestli je hodnej..? ... A má prachy, myslíš?

DÍVKA: Co já vím..?

KAMARÁDKA: To nevíš, jo???

Ty seš blbá. ... Třeba by mi dělal sponzora. Co myslíš? Líbila bych se mu? Nerozmázlo se mi to???

174. městská ulice

Je noc a čert Felix vychází z domu a tváří se opět velmi zlostně .. a v jednom okně se objeví tvář, jež musí patřit hajzlovi (podle jeho vzhledu i pohledu), a ten hajzl udiveně kouká dolů za odcházejícím čertem, otře si zpocenou pleš a ztratí se uvnitř.

175. blízko kobky horkovodu

Čert Felix se na své pouti zastavil .. a tu si všimne horkovodní kobky...

...leze dovnitř, a ozve se i rána, protože dolů sletí .. a pak se ozve šramot a hlasy našich známých, kteří tam žijí.

176. uvnitř kobky

Několik úvodních minut jsme vynechali. Čert Felix sedí na jednom konci a naši tři bezdomovci na opačném, pohromadě (původně jej chtěli vyhodit, ale z toho sešlo - a on už je čertem, takže mají respekt).

Všichni tři kouří drahé cigarety a pijí drahý alkohol (podle toho, který výrobce hmotně, nebo ještě hmotněji podpoří svůj zájem), každý má několik kartonů a hlídají si je a kdykoli se přesunou nebo pohnou, berou to svoje s sebou. Prohlížejí si ho opatrně .. ovšem strach z nich rychle vyprchává, když ho slyší.

ČERT FELIX: Co? -obrací se na ně, když jim předtím cosi o sobě vypověděl.

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Nic.

ČERT FELIX: Že jsem vůl, co?! A neschopnej, úplně, taky...

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Néel!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Ale je...

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Je blbej.

ČERT FELIX: Jsem. Vůl jsem...

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Nějt'eš! -zašišlá strašlivě, ale všichni šišljají, více či méně.

ČERT FELIX: Jsem.

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Tak něbut! Já byk něbyj. Byš jim nat'h plděu... (natrh prdel)

ČERT FELIX: To jsem si myslel taky. -povzdechne si.

177. městská ulice

Večer už je skoro tma a Dívka jde se psem liduprázdnou ulicí s mnoha místy, kde je možno se schovat - a za ní nenápadně pospíchá mladík Opel.

Schovává se a hlídá, aby kolem nikdo nebyl, aby je nemohl vidět, a Dívka slyší kroky a ohlédne se - ale nikoho nevidí (on je ve vchodu); Dívka zneklidní a pospíší si - a mladík ji dobíhá .. ona znovu zaslechne kroky, ale teď raději hned utíká, až na poslední chvíli se vyděšeně se otočí přímo proti němu (pes ji přesně sledoval; zpomalil, když šla zvolna, a běžel, když se rozběhla - jen by se na ni mohl nechápavě podívat, co blbne).

OPEL: Baf. -houkne na ni velmi tlumeně- Mně neutečeš.

DÍVKA: To seš zas ty...? -vydechne úlevně- To jsem ráda.

OPEL: Jasně! -zaraduje se.

DÍVKA: Jsem myslela, že to je nákej jinej úchyl.

178. nad městem; město

Je den. Čert Felix sedí ve stráni nad městem a kouká dolů na město, na lidi - a ten pohled mu přijde bolestný.

179. lavičky v centru města

Ulicí k lavičkám u dětského hřiště jde druhý floutek s namakaným vyholencem, který svalnaté tělo ukrývá jen v tílku, přestože teplo ještě moc není (podle oděvu ostatních), výraz ve tváři má nenávistný a vypadá jako ten nejlepší vzorek nejhoršího fašouna. Oba mají v ruce plechovku s pivem a jdou mlčky (tu krátkou chvíli, kdy se na ně zblízka díváme; Vyholenec kolem sebe střílí vražedně nenávistné pohledy, druhý floutek má stále neurčitě posměšný úsměv). Pak vidíme, že brzy minou lavičku (stojí mírně stranou jejich cesty), na níž sedí cikánka (taková normálně nepřizpůsobivá; ani televizně vymydlená, ale ani ta ze slumů), která pozorně sleduje maringotku, již známe, a kolem pobíhá velmi milá, asi tříletá holčička. Oba kluci se na ně zahledí nenávistně tvrdýma očima (stejný výraz, stejně natočená hlava, stejný krok a stejně synchronizovaně si oba i odplivnou) - ale to děvčátko se na ně podívá krásnýma velkýma očima.

HOLČIČKA: Dobrý den. -pozdraví je a obdaruje kouzelným úsměvem.

DRUHÝ FLOUTEK: Chcípni. -odtuší, ale vyholenec na dítě kouká jako na zjevení, naprosto unešeně a zjihle, zatímco druhý floutek rychle dopil pivo, plechovku hodil na zem a nakopnul ji zpátky k děvčátku, a ona se na něj zahledí překvapeně, nechápavě - ale natolik rozumně, abychom poznali, že je jí HO líto. Matka se dívala jinam, ale pak se na ni otočí.

CIKÁNKA: Pocem, Patricio! -křikne na dívku.

VYHOLENEC: Viděls to?

DRUHÝ FLOUTEK: Tu špínu?

VYHOLENEC: Vona nás normálně pozdravila. -kroutí unešeně hlavou- Hezky...

DRUHÝ FLOUTEK: Vopici taky naučíš pár slov. -ucedí, ale Vyholenec je ohromený a okouzlený, pořád se ohlíží a nemůže to pochopit.

180. nad městem; město

Očima čerta Felixe se díváme na utahanou maminku s kočárem a dalším malým dítětem, jež se trucovitě opožďuje a vzteká, a nerudná matka už toho má dost, doběhne pro ně, napláca mu a přitáhne ho za ruku ke kočáru, kde ho pustí a zvolna pokračuje .. a umravené dítě rovněž...

...a od maminky se podíváme zpátky na čertův usmívající(!) se obličej, aby bylo znát, že se mu to líbí.

181. herna

Vyholenec a druhý floutek sedí v herně u automatů. Jsou vedle sebe, každý u jedné bedny, ale Vyholenec se nějak nemůže soustředit, mysl mu vytrvale odbíhá jinam. Druhému floutkovi se právě velmi daří.

DRUHÝ FLOUTEK: Týýý! Jo! Tak! To je! -doprovází citoslovci svou radost a obrací se ke kolegovi, tedy na jeho automat, jak on je na tom, a v náhlé euforii se cítí být povolán k rozdávání rad- Tenhle si vem... -ukáže na jinou bednu- Říkal, že je nacucanej... -pohybem naznačí, že „říkal“ je o obsluhujícím barmanovi.

VYHOLENEC: Stejně byla skvělá. Co? -poodhalí zjihle, co se mu honí hlavou.

DRUHÝ FLOUTEK: Kdo?

VYHOLENEC: Ta holčička.

DRUHÝ FLOUTEK: Která..? -ptá se automaticky, ale to už se na něj podívá .. a už mu dochází, o kom to mluví, a hledí na něj zaraženě, jako na pedofila a zoofila a všelijak jinak příšerně zvrhlého úchyla.

VYHOLENEC: Vona pozdravila. -opakuje okouzleně- A tak krásně... Normálně! Tys to neviděl??? -ptá se (také nechápavě), ale druhý floutek se zamračí .. a opět to nechá bez komentáře...

...a za několik okamžiků už ti dva nesedí vedle sebe, ale druhý floutek je z opatrnosti kus dál od Vyholence .. zřejmě kdyby ta jeho „náhlá choroba“ byla nakažlivá.

182. louka

Felix sedí na zemi na louce a bezděčně utrhne stéblo trávy, strčí je do pusy a sežvýká .. a pak se kamera vzdálí a vidíme, že kolem je několik přesných kruhů s úplně vyškubanou trávou.

183. v lese

Je noc, na zastrčeném parkovišti stojí auto a v něm dva od pohledu ostří hoši cosi plánují (z nich jeden je Podvodník, kterého brzy poznáme) .. a na střeše toho auta sedí čert Felix a poslouchá je...

...auto se náhle rozjždí, čert se převrátí dozadu a byl by spadnul na zem - nebýt čertem; takhle se včas vznese do vzduchu, ale auto zastaví (ti dva uvnitř zaslechli hluk)...

...Podvodník vystoupí, vytáhne z kapsy zdobený vystřelovací nůž, vyhodí ostří a výhrůžně se rozhlíží...

...ale to už na ně čert kouká ze střechy nebo vysokého stromu...

...Podvodník po chvíli nůž zavírá - ovšem nešikovně, řízne se.

184. uvnitř kobky horkovodu

Bezdomovci hrají karty, když sem leze Felix v lidské podobě. Je zmoklý, venku tedy prší - a i sem zatéká, v čůrcích, nebo aspoň kape, podle toho, jaký je vstup. A má kus tváře i vlasy zamazané barvou. Oni se na něj dívají - a je na nich vidět, že ho nemají rádi, ale vědí, že zbavit se jej nemohou; opovrhovat jím však mohou, tak to s gusem dělají .. až na druhého, který jakýsi respekt má. A povaluje se tam hodně lahví a zmačkaných krabiček od drahých cigaret (různých druhů, nebo klidně jednoho, pokud někdo zaplatí), první bezdomovec už dokonce zase hulí sušené listí smíchané s tabákem z vajglů.

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Ťak t'ó? -zeptá se, ale Felix jen povzdechne a složí se do kouta.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Kd'eš byl? Ťak d'ouo... -zajímá se také, ale Felix ani neodpoví.

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Ťy šeš ovno čelt'. -šišljaj, ale tady budou jejich proslovy psány raději tak, jak by byly vysloveny člověkem ozubeným (aby byl zřejmý obsah).

FELIX: Neschopnej, vid'?

DRUHÝ BEZDOMOVEC: To ne! Nech ho! -krotí prvního.

FELIX: Jenomže .. vono to je všechno .. hrozně jinak, těžký... Voni lidi nejsou tak špatný.

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Hovno. Sám seš těžkej.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Kecáš!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Se s nim nebav vůbec!

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Von je to sračka! -vysmívá se.

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Buďte ticho!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Lidi sou svině, to ti řeknu. Já! Jo.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: A von tady nás otravuje. Na co? Proč? Máš tam venku lidi tepat, hajzli!

FELIX: Když to je fakt těžký. -vzdychne, ale vlastně jim dává za pravdu- Třeba teď minule, jeden takovej, by klidně okrad vlastního bráchu - jenomže ale kdo dneska není na prachy, že jo?! -začne, načez přejdeme do nedávné minulosti...

185. zahrada u vilky; za zdí

(vyprávěná minulost) Hezká vila (na niž úplně na začátku přšlo ze „soukromého mraku“) s velkou zahradou a bazénem, obehnaná vysokou zídou. Na zahradě sedí na houpací lavičce se slunečníkem Podvodník, nohy má natažené na stolku a v rukách drží dálkové ovládání obrňho tanku, se kterým si hraje. Vedle u bazénu stojí jeho dospívající syn, oblečený drazo, i když ledabyle a rozevlátě (asi ve zmačkaném batikovaném tričku nebo lněných kalhotách, nebo obojím), v němž poznáváme toho, co dostal přezdívku Nissan. Ted' většinou kouká do vody - a mohl by si podle odrazu „upravovat“ oblečení a vlasy; občas mrkne do vzduchu, ale skoro nikdy na otce. A čert Felix se schovává za skalkou - a když pak mluví otec, snaží se mu napovídat, vnutit, aby řekl něco hrozného, po čem by musel zasáhnout a zamést s ním .. a těžce snáší, že to neříká.

NISSAN: Já nic nepotřebuju. Nejsem jako ty, no, prostě asi. -trousí zrudně a kopne do vody kamínek.

PODVODNÍK: Bez peněz...?! -kroutí hlavou, ale ani on nemluví přímo k synovi, ale sleduje tank- A nekoj to tam! Budeš to čistit?! -vystřelí z tanku (z hlavně opravdu cosi vyletí, „vybuchne“ to a okolí potřísní barvou) a on se dětinsky zaraduje .. a tank se vzápětí otáčí a míří přímo tam, kde je čert, který se ale dívá na ně).

NISSAN: Stačí dobrá myšlenka. -zašklebí se, proč musí vysvětlovat takové samozřejmosti.

PODVODNÍK: Jo? Ale ty ji hledáš už nák dlouho, ne? To by mě taky bavilo! Ale nejdřív stejně vždycky musíš mít prachy. Rozumíš? -oči se mu zjasní, když mluví o penězích, a tak přitom i vystřelí, aby svou radost umocnil, ale vzápětí mu oči pohasnou- Nerozumíš. Já vim. -provede s tankem manévru, při němž ho na tamním terénu převrátí, a odloží ovladač- Ale ty máš prachy. Moje... -podívá se prvně přímo na syna, ale ten zase kouká do vody- Protože sem blběj. A jsem rád, že mám syna. Taky blbýho... -zasměje se bolestně a požádá syna o narovnání tanku- Postav mi to.

NISSAN: Si hraješ s hračkama. Jak malej! -ušklíbne se, ale poslechne .. a když tank rovná, my uvidíme čerta Felixe, jak se nad ním vzadu čistí od barvy a od kousků hlíny - neboť poslední střela zasáhla skalku před ním.

PODVODNÍK: Ale mám zodpovědnost!!! -rozhoří se (zatímco syn si čistí ruce od té militaristické hračky), ale hned zase uklidní- Ten tank umí víc než ty! A támhle ten šutr taky, protože ty neumíš nic! -říká znechuceně- Život je boj, hele; když prohraješ, tak máš holej zadek, ty vole! A s holým zadkem teda nic pořádného neuděláš. Ani do kalhot ne! -zasměje se, a čert Felix už odchází, ale on se rozpovídal (přitom si hraje s ovladačem, něco zkouší, nemluví k synovi)- Já když jsem byl jako ty, sem měl hovno! A musel jsem makat, rozumíš?! Snažil jsem se, abych něco měl! Taky mě to nebaví, si nemyslí! Taky bych radši dělal něco pořádného! -říká, ale sám pochybuje.

NISSAN: To určitě! -ušklíbne se tak jak se nad rodičovskými kecy ušklíbl každý.

PODVODNÍK: No jo! -podívá se na syna.

NISSAN: A co?

PODVODNÍK: Ale já musím vydělávat! -zamračí se .. a odvrátí zpátky k tanku, jezdit.

186. uvnitř kobky horkovodu

Bezdomovci zlostně pokřikují na Felixe, zatímco on se tváří provinile. První bezdomovec si balí cigaretu (tabák míchá se suchým listím) - pak vezme lahev velmi drahé whisky (té, jejíž distributor...) a napije se.

PRVNÍ BEZDOMOVEC: A cos mu teda udělal? -ptá se Felixe.

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Nic. Vždyť to říkal!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: To je vopičák!

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Ty teda seš na hovno úplně! -rozohňují se, drahé cigarety a drahé pití jim dodaly kuráž, a oni se navzájem strhují a útočí stále víc a překotněji, úplně bez zpětné vazby (jako malé děti).

FELIX: A co jsem měl dělat?! Vždyť má pravdu.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Radši drž hubu! Seš úplnej .. vylízanej!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Nebav se s ním, s vopičákem.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Chcípni, ty ksichto!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Seš debil!

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Prej čert! -přidává se také.

FELIX: Ale... -už jej začínají dráždit.

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Seš idiot!

PRVNÍ BEZDOMOVEC: Nebav se s ním!

TŘETÍ BEZDOMOVEC: Čert - a eště kripl! Co tady chceš?!

DRUHÝ BEZDOMOVEC: Vypadni vocad'!!! -hýří kuráží - takže nevidí, že Felix už není zkroušený a není ani Felix, už je čert Felix, ve kterém to znovu vaří a bouří .. a teď vstává s očima podlitýma a v hubě mu plandá dlouhý zarudlý jazyk .. načež bezdomovci zmlknou a koukají, co zajímavého bude .. a on se na ně vrhne...

187. u kobky horkovodu

Ve vstupním otvoru horkovodu jsou vidět záblesky a stoupá odtud kouř, to vše se láme v dešťových kapkách a zdola se ozývají rány a dunění a kvičení bezdomovců.

188. před domem, kde bydlel Felix

Felix stojí na protější chodníku před domem, kde bydlel a kouká nahoru do okna, kde se svítí, a vypadá kurážně, čertovsky .. a přejde cestu, aby vešel dovnitř .. ale ve dveřích se zastaví (nebo vejde a za okamžik se vrátí), přejde pokorně zpátky na protější chodník a čeká, jen tak, jakoby nic...

...po nějaké době vychází Dívka z domu ven - a hned si jej všimne, zaváhá, ale jde k němu.

DÍVKA: Ahoj. -zdraví celkem vstřícně- Co tady děláš?

FELIX: Ahoj. -zdraví také, ale mnohem chladněji; a přitom zahlíží nahoru, do oken.

DÍVKA: Co je? -zeptá se a podívá se tam také- Sem zapomněla zhasnout. -prohodí, a zkoumavě na něj mrkne (a její výraz bude vzbuzovat jak takový výklad, že tam nahoře někdo je a ona ví, že Felixovi se to nelíbí, ale i ten, že prostě mluví pravdu a jednoduše zhasnout zapomněla- Počkej tady... -odbíhá do domu.

A Felix čeká a tváře mu opět brunátněji a začínají plát .. a dole v okně se pohne záclona, za níž je ukrytá sousedka, která kouká zvědavě, zkoumavě .. ale Felix ji nevidí a ona to ví, a přesto (nebo spíš právě proto) na něj vzápětí „koketně“ (několika prstíky) zamává - ale ten pohyb je nejistý, jako by se bála být vlídná, jakkoli ráda by taková byla.

189. městská ulice

Felix s dívkou jdou společně po ulici. Ona si jej prohlíží, hledá něco přitažlivého (ráda by našla), ale on se opět chová jako čert - tedy snaží se o to; ale zlobí se na ni ne jako čert, ale jako člověk.

FELIX: Ty tam spíš?

DÍVKA: Jo. Vadí?

FELIX: Ne. A... -zeptal by se, jestli sama, ale to mu přijde trapné, tak se zeptá jinak- ...si tam někoho vodíš?

DÍVKA: Jestli chceš, se odstěhuju. -ohradí se .. a tu je za Felixem Vypravěč, tedy by ho měla vidět - jenže pro ni je neviditelný.

FELIX: Ne! -vyhrkne, až se sám zarazí naléhavostí .. a Vypravěč přejde tak, aby byl viděn, a on se na něj zadívá překvapeně, ale dojde mu, že to není obyčejný člověk, a hned se pokusí předvést- Podívej se mi od očí! -chytí ji a vytřeští na ni oči- Co vidíš?

DÍVKA: Fuj! -lekne se, ale hned se uklidní- Voči. Tmavý. Ty máš černý, skoro, vid'?

FELIX: Řekni něco sprostýho! -mluví jako dítě, ale tváří se přitom opravdu jako čert (ne směšně).

DÍVKA: Co?

FELIX: Třeba .. "kurva".

DÍVKA: Kurva. -řekne samozřejmě; je to pro ni hra.

FELIX: A ty seš kurva? -ptá se jakoby ledabyle a Dívka na něj zírá .. ale Vypravěč významně zdvihne obočí, což jej zarazí- Něco jsem pokazil? -zeptá se ho. Ovšem Dívka myslí, že to patřilo jí.

DÍVKA: Né. Já vím, že seš divnej. -odpoví skoro s úsměvem. Ale on kouká na Vypravěče (jehož ona nevidí).

FELIX: Snažím se.

DÍVKA: To jo. Snažíš se to posrat...

FELIX: To pude...

DÍVKA: Myslíš? A sleduj mě, když se mnou mluvíš! -strčí se mu do cesty a Felix se na ni podívá .. pak na Vypravěče (za jejími zády), a ona se tam ohlédne, a hned zase zpátky- Co tam vidíš?!? -zamračí se, a Felixovi teprve dochází, že ona ho nevidí, načež Vypravěč projde Felixovi za zády a vyjde z druhé strany, viditelný a proměněný (mladší, neurčitých třicet až čtyřicet let, civilně oblečený a tvář má náhle živou, plnou grimas, především úsměvů).

VYPRAVĚČ: Dobrý den vespolek. -zdraví přátelsky- Smím vás maličko vyrušit?

FELIX: Jo. -přikývne, ale Dívka se netváří vstřícně.

VYPRAVĚČ: Jitko? -zeptá se tedy výslovně jí.

DÍVKA: Vy mě znáte?

VYPRAVĚČ: Neznám. Ale vím, jak se jmenujete.

DÍVKA: Odkud?

VYPRAVĚČ: Není důležitý odkud, ale kam.

DÍVKA: Jo. Tyhle chytrý kecý miluju.

VYPRAVĚČ: Chytrý? Tohle byla normální perverznost. -zasměje se, a Dívka se na něj podívá překvapeně, ale už i zaujatě, a on naváže- Miluješ zvířata, vid' ... Nejvíc psy. ... Hlavně jednoho .. ale teď ho tady nemáš...

FELIX: Nojo!? -uvědomí si, že tam není Bobina- Kde ji máš?? -ptá se, ale je ignorován.

DÍVKA: Jak to víte?

VYPRAVĚČ: Víím. A něco ti o tobě povím, chceš?

FELIX: A co já?

VYPRAVĚČ: Ty poslouvej.

DÍVKA: Jo! -zasměje se také.

190. byt, kde bydlí první floutek

Jsmo v bytě, ale vidíme jen nešťastnou tvář prvního floutka a jeho oči plné slz, takže se zdá, že jej trápí zlomené srdce.

191. městská ulice

Felix, Dívka a omládlý, obživlý a přestrojený Vypravěč jdou ulicí. Vypravěč cosi vysvětluje (zábavně), Dívka pozorně naslouchá a Felixovi vadí, že byl odstaven, ale hlavně je ohromen tím, jak je Dívka unešená. Právě se zastavili a Vypravěč ještě dává dívce nějaké pokyny, na které ona přikyvuje bezmála netrpělivě.

VYPRAVĚČ: To už si domluvíte sami. -ukáže na Felixe.

DÍVKA: My dva? Vy se znáte? -dívá z jednoho a na druhého a skončí u Vypravěče- Vy jste taky .. čert?

VYPRAVĚČ: Vypadám tak? -znovu se směje.

DÍVKA: Ne.

VYPRAVĚČ: Musíš všechno vědět?

DÍVKA: Ne.

VYPRAVĚČ: Máš ráda tajemství?

DÍVKA: Ne.

192. byt, kde bydlí první floutek

Jsmo v bytě, ale teď vidíme nejdřív jen obrazovku počítače a na ní vyhodnocení testu z angličtiny (nějak rychle srozumitelné; počet otázek: 69, správných odpovědí: 3, Vaše znalosti nejsou použitelné vůbec k ničemu. Pokud jste odpovídal vážně, tak příště běžte radši štípat dříví) .. a potom vidíme, že to je důvod, proč je první floutek tak strašně nešťastný.

193. městská ulice

Felix, Dívka a Vypravěč o něco později.

VYPRAVĚČ: Tak nejsem čert, abys to věděla. -směje se- A kdo jsem, to bude naše tajemství. Takový, co nemá ráda. Tak na to nemysli a běž pro ně. Jo? -poručí jí na závěr vlídně, ale Dívka je trochu dotčená, uzavřená .. ale je jím zaujatá, to především. Ohlédne se - a Vypravěč mezitím zmizí.

DÍVKA: Kde je?? -ptá se potom Felixe.

FELIX: Není důležitý kde je, ale .. s kým! -pokusí se Vypravěče napodobit .. ale Dívka ho téměř nevnímá a pořád se rozhlíží, kam ten chlap zmizel.

DÍVKA: Odkud ho znáš? -vrátí se k Felixovi.

FELIX: Není důležitý odkud, ale .. kolikrát..? -zkouší zase jiné zakončení (a nežertuje, myslí to vážně).

DÍVKA: Ty seš blbej!

FELIX: Zato ty seš strašně chytrá! -dotčeně, ale hned se ovládne- Tak jestli chceš, tak je přiveď. Zejtra. U vás na benzinku. -říká .. a dívá se na ni zle, studeně, a Dívka se obrátí a jde.

194. byt, kde bydlí první floutek

Jsmo znovu v bytě. Teď vidíme celek (byt velmi lidový), a první floutek už je klidnější, vypadá skoro jako obvykle, udělá bublinu (když nemá žvýkačku, tak jen slinou, skoro, jako) a ucedí opovrživě:

PRVNÍ FLOUTEK: No a vo co gou..?!

195. městská ulice

Felixovi Dívka právě odešla z dohledu, obrací se - a před ním opět stojí Vypravěč.

FELIX: Panebože! -vyhrkne automaticky, ale hned se za to zastydí. Ale Vypravěč je v klidu.

VYPRAVĚČ: Pozdravpámbu... -zasměje se.

FELIX: Aha. -utrousí nejistě.

VYPRAVĚČ: Já myslím, že ti věří. Děláš to dobře! -pronese uznale místo odpovědi, a Felix poslouchá a postupně mu začíná věřit- Ona je naše. Chybí vlásek a bude propadlá. ... Bojíš se? Neměj strach, nezůstane mrtvá. Bude sloužit tady. ... Stačí málo a je tvá. Stačí, když jí něco koupíš. Nebo když jí něco nového ukážeš. Nebo když jí něco koupíš, nebo když ji někam pozveš, nebo když jí něco koupíš, nebo když jí něco dáš, je tvoje. A když ji jednou pohladíš a šestkrát nakopneš, když ji jednou ohromíš a šestkrát rozesměješ, když ji jednou potěšíš a šestkrát rozčlíšíš, šla by za tebou, kam bys chtěl. -řídá, a přitom jej sleduje, a Felix poslouchal velmi pozorně, na konci se dokonce skoro usmál, a tak pokračuje- To bys chtěl? -směje se- Zkus to. Uvidíš .. a pak zkusím já, jestli je zvědavá. -zasměje se jedovatě, ironicky.

FELIX: Nechtěl.

VYPRAVĚČ: Až je přivede, dáš jí odměnu. Velkou, aby měla radost. A ona si ji vezme - a pak už se nepustí, pak už bude mít háček v každém kousku těla, pak se bude sama hlásit a bude mě volat, pak už bude naše a ty... -odmlčí se.

FELIX: Co?

VYPRAVĚČ: Půjde to samo. Podívej. -řekne opět místo odpovědi, natáhne ruku a drží v ní zlaté hodinky, ukáže vedle sebe - a stojí tam velké terénní auto, a přitom mluví- Celej svět je tvůj. Všechno, na co můžeš sáhnout, je naše.

FELIX: To už umím..! -hlásí nadšeně .. a vzápětí už je Vypravěč pryč.

196. louka

Jsmo tam, kde zůstal po Felixovi v trávě vyškubaný kruh (a mohlo by jich být i víc, hezky pravidelných). Ted' tam stojí několik aut, kolem různé přístroje a vědci v pláštích, někteří hledí na displeje přístrojů, jiní datlují do svých notebooků .. a téměř každý vzhlíží k nebi, protože tohle přece nemůže mít původ na zemi - a vědci krouží hlavami a dohadují se, zda nejde o pozůstatek po návštěvě mimozemšťanů. A nakonec se kamera odsune do dále, na velký celek, aby divák neočekával další rozvíjení této scény...

197. střechy v centru města

Přichází noc a čert Felix shlíží zamyšleně ze střechy na město .. a tu zahlédne, jak na blízku střechu (níže položenou) lezou jakési postavy...

...postavy už tam jsou všechny čtyři a staví se ke stěně, kvůli které sem vlezli, protože ji chtějí posprejovat .. a poznáváme, že to jsou floutci s Hávičem .. a poznává je i čert Felix .. a bere se tam...

...floutci malují .. tedy tři z nich, první floutek je stranou, nějak divný, jen postává a do ničeho se mu nechce, mračí se a vypadá nešťastný, jen druhý floutek musí zasáhnout.

DRUHÝ FLOUTEK: Co je? Ser na ni! -radí mu, ale je znát, že v úspěch moc nevěří, jen se na něj nemůže dívat; a první floutek se na něj podívá .. a trochu se zdá, jako by měl vybuchnout, ale pak odpoví jen tiše.

PRVNÍ FLOUTEK: Šadap. (shut up) -skoro šeptne a odvrátí se .. a to už vidíme, že se k nim blíží Felix ve skoro-lidské podobě .. a první floutek si jej všimne a chvíli kouká, ale pak se beze slova obrátí na kamarády.

PRVNÍ FLOUTEK: Hele. -upozorní je na příchozího jedovatě (oni mezitím na stěnu nastříkali jakési příšerné čáry a fleky .. které, jak vzápětí zjistíme, velmi, velmi vzdáleně připomínají obrázky jiných, kteří TO umějí a jež si přinesli vytržené z časopisu), a ti se také obrátí .. a Felixe poznávají.

FELIX: Čau. -zdraví a jde k nim; jenže Hávič uhýbá očima a sleduje, jak se zachovají ostatní - a nikde ani stopa po zájmu se s ním bavit, podívají se na sebe a hned jsou dohodnuti a mizí, a papíry s předlohami padají na zem (vidíme je - a vidíme i to (tu hrůzu), co podle nich vytvořili, a oni prchají a ohlížejí se pouze aby se ujistili, že je nepronásleduje .. jen první floutek se ohlédne skutečně PO NĚM, jemu do tváře, a není v tom nenávisť ani výsměch, jen jakási zvědavost .. a Felix zastavil a kouká nechápavě, nevěřičně, smutně.

FELIX: Hávič..! ... Co je .. kluci..? -šeptá .. a pak se znovu zatváří zle, nenávisťně.

198. benzinka

Příští den. Felix sedí v autě od Vypravěč a zkouší, co s ním; popojel by, ale je na něm znát, že „s tím“ vůbec neumí zacházet, a nechce budít pozornost. Je tam i taxík, a Taxikář si uvnitř moc vesele povídá s prodavačkou. Kolem prosvíští postupně všechna tři auta hochů z movitých rodin...

199. městské silnice

Díváme se očima Saaba (a opět blikají obráceně a na zelenou stojí, kdežto na červenou jedou, a předjíždějí na plné čáře, který jede jako první a blíží se ke křižovatce, samozřejmě se ohromně baví, ohlíží se, jak daleko za

ním je další, a před ním kdosi vstupuje na přechod, on zatroubí a pán uskakuje .. a o kus dál mu do cesty mimo přechod vstupuje jiná postava a on znovu zatroubí, ale úsměv mu ztuhne, neboť ten člověk ani náhodou nehodlá uskočit, stojí uprostřed cesty a hledí mu vstříc - a to už je vidět, že to je „skutečný“ čert; Saab vytřeští oči, ale jinak neudělá vůbec nic a řítí se proti němu, až ho přejede, tedy „projede“ - a dál v autě pokračuje panák bez života a nahoru prudce vyletí čert se svou obětí v náručí...

...na křižovatce auto vzápětí vletí pod náklad'ák .. ale jeho řidič bleskově zareaguje a zabrzdí, takže auto projede před blokujícím náklad'ákem a narazí až na druhé straně do zdi nebo sloupu (nebo něčeho) .. ale jen tak, že se zdá, že v takovém autě se řidiči ani nemohlo nic moc stát...

...Nissan i Opel zastavují poblíž .. ale z auta nevystoupí ani jeden, oba koukají na nabourané auto a čekají, co bude .. a vzápětí oba telefonují...

...přijíždí Felix v novém autě (přískoky) a on taky kouká, co se děje .. a sjede na kraj a vyděšeně kouká na volant s rukama zdviženými, má strach se ho dotknout...

200. benzinová pumpa

Felix je znovu u pumpy, kousek od svého auta. Přichází Dívka se dvěma kamarádkami (asi stejně staré, jen víc „do větru“ - a známe je (ti pozornější) - jen se na ušklibly, když je floutci snaživě oslovili před restaurací).

DÍVKA: Ahoj. -zdraví- To je von. -obrací se na holky, a zpátky na Felixe- Kde je? -hledá Vypravěče, a znovu se obrátí na dívky- Ten druhý je fakt skvěle. Uvidíte!

FELIX: Ahoj. -zdraví také. Kamarádky na něj hledí přezíravě, skoro opovržlivě. A Felix je nabroušený; když se podívá na dívku, tak zle: je odhodlán ji „potopit“, ale ona na něj kouká, jako by ji pořád něčím přitahoval; přestože „je hroznej“, přesto jí imponuje. Něčím.

FELIX: Tak co? ... Tak vy chcete dělat hostesky? -ptá se, a dívky odpovídají hihňáním (ale už si připadají dospělé, takže se nehihňají jako děvčátka, ale proto, že on „je trapnej“), a pořád se k sobě naklání a sdělují si potichu svoje myšlenky a dojmy, které sice neříkají nahlas, ale vidět jsou na nich moc dobře.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jo. -zahledí se na něj pochybovačně (jestli má cenu s ním mluvit).

FELIX: Vona vás přivedla, co? -ukáže na dívku.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Jo. -je vstřícnější, veselejší.

FELIX: A vy se znáte, jo?

PRVNÍ KAMARÁDKA: No jo...

DÍVKA: Von není blbej. -ozve se, neboť už se na to nemohla dívat- On to jenom dělá. Vid'. -obrátil se vlídně na Felixe - ale ten, přestože ví, že má pravdu, se na ni podívá plně vražedně.

FELIX: Chcete svízt? -obrátil se na auto .. a tu kamarádky pookřejí, když vidí, že to auto patří k němu, a jejich pohled na Felixe to mění, a změny je jim znát ve tvářích, když tak těkají z auta na Felixe a obráceně.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Jo!

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jasně!

DÍVKA: Můžu taky? -ptá se, aby zjistila, jestli se na ni nezlobí, a Felix se poleká; on ji tam přece potřebuje!

PRVNÍ KAMARÁDKA: Pod'! -odpovídá za Felixe samozřejmě, a jemu se nejdřív nelíbí (asi čtvrt vteřiny), že rozhoduje za něj, ale pak to rád přijme a nastupuje...

...všichni už sedí v autě, vedle Felixe je první kamarádka (on se s ní baví vstřícně, byť chladně), ale když se ohlédne na dívku (občas), oči se mu zalesknou krutou radostí. A kamarádky jsou teď už mnohem veselejší a bezprostřednější; mnohem, až moc. Dívka se drží zpátky - a Felix je postupně unášen chováním kamarádek; propadá jim a přejímá jejich způsob hovoru. A na dívku pořád vrhá zlé kukuče.

DRUHÁ KAMARÁDKA: A vy jste teda fakt čert?

FELIX: Vypadám tak?

PRVNÍ KAMARÁDKA: Nóóó, docela jo...

FELIX: A to vadí?

DRUHÁ KAMARÁDKA: Né!

PRVNÍ KAMARÁDKA: Tak jedém! -křikne.

FELIX: Tak jedem s kopce? -zasměje se na ně svým skoro-čertovským šklebem.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Jasně!

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jedem! Vypust'te ptáky z klece! -zachechtá se.

...podíváme se na auto z větší vzdálenosti .. abychom znovu viděli, že Felix není zkušený řidič a auto se s ním rozjíždí hůř než špatně .. tak špatně, že si toho všimnou i lidé na benzince .. a přijeli sem zbylí dva ze tří zbohatlických synků, a když Opel vystupuje, všimne si (jako všichni kolem) „poskakujícího“ auta, takže se podívá

- a uvnitř spatří Dívku, což ho zaskočí (a zaujme); ona ho pohledem pozdraví, ale on ji ne; neví, jak se na ni má koukat (normálně by dělal, že ji nevidí - ale tohle je jiná situace, když je v takovém autě)..

...a my se přesuneme dovnitř, díváme se na ně teď přes sklo .. ale přitom už vidíme i Taxikáře.
TAXIKÁŘ: Líbí se ti to? -ukazuje prodavačce na mramorovou desku, asi pult, stěnu, mrazící box apod.), a ona přikývne (usmívá se uchváceně), tak pokračuje- Chtěla bys takovou koupelnu?
PRODAVAČKA: Jo. -skoro zrudne vzrušeným štěstím, zatímco druhá prodavačka něco rovná v regálech a jich si (jako) nevšímá - ale samozřejmě je vnímá a ví, jak je kolegyně pitomá - a za druhé jí závidí .. mezitím už zbohatlí tít synkové vešli, bez dlouhého vybírání sáhli po lahvi drahého destilátu a jdou platit.
SAAB: Můžem si to vypít tady, že jo. -řekne prodavačce (kolegyni; ta první „má práci“ - tu dál neslyšíme, ale vidíme, jak osahává mramor a směje se a kroutí hlavou a očima - a celá se kroutí, když HO vidí).
DRUHÁ PRODAVAČKA: Jo. -usměje se přívětivě při markování (a když se nedívají, mění výraz na opovrhlivý).
NISSAN: Z čeho?
SAAB: Dáme si kafe.
NISSAN: Ale z čeho to budem lejt?
SAAB: Dáme si kafe!
NISSAN. Z kelímku??? -zapálí mu; a není tím nadšený .. ale pak mu to přijde jako šikovný nápad.
SAAB: Máme žal. -oznámi prodavačce (jsou oba veselí, ale nějak jinak, méně), a ona se s pochopením usměje, tak dodá (aby ji zaskočil)- Kamarád se nám zabil. -zatváří se otřeseně, oba - ale hned to napravují; pořád se snaží chovat cynicky - chlapsky, jak oni tomu rozumějí .. a Saab celou dobu chvílemi odhlíží ven, kam odjelo auto s dívkou, protože mu vrtá hlavou, co v takovém autě dělala.
NISSAN: Ale tak blbě! -zakroučí vyčítavě hlavou .. a oba odcházejí k pultíku.

201. městské ulice

A podíváme se do Felixova auta, které také nerespektuje dopravní značky, ovšem ne úmyslně; spoustu jich přehlédne .. teď třeba vjede do zákazu odbočení (tedy do jednosměrné ulice) a ve správném směru jede jiné auto, velmi rychle - ale kousek před střetnutím zaparkuje na kraji a oni mají volný průjezd (nasnímat tak, aby divák byl napjatý, jestli se srazí); ale holky uvnitř vůbec riziko nvnímají, jen když sebou auto šubne a podobně, zasmějí se jeho ne-umění, ale jinak jsou v pohodě; a když se dívají na Felixe, tak pobaveně - ale když se na ně podívá on, tak se zatváří velmi vlídně, přítuln, takže i on s nimi jedná čím dál víc přátelsky..
DRUHÁ KAMARÁDKA: Já fakt myslela, že čerti jsou jenom ty .. přestrojený.
PRVNÍ KAMARÁDKA: No tak vidíš, že jsou i vopravdový. -odpovídá jí, jako by říkala: Mlč, ty blbá!
FELIX: Já taky. -odpovídá druhé kamarádce..
PRVNÍ KAMARÁDKA: A kde je ten druhéj? -obráť se na dívku.
DÍVKA: Já nevim. -pokrčí rameny, a Felix se na ni také obrátí - ale jeho pohled je velmi zlý, tvrdý .. a přitom málem narazí .. a to už i holky trošku zneklidní.
FELIX: Já řídit moc neumím. -poznámená (příhodně) místo odpovědi.
PRVNÍ KAMARÁDKA: To vidíme. -zasměje se...

...stojí na semaforu; naskočí zelená, ale oni mluví a on si hned nevšimne, takže pak přidá - ale špatně a motor zdechne, takže znovu stratuje a znovu se rozjíždí, ale pořád zbrkle, takže když vyjede, je to už na červenou .. ale přestože divák vjezd do křižovatky na červenou vnímá napjatě, pak vidíme, že ti, kteří už mají zelenou, jeho auto sledovali a čekají, až se rozjede - byť už na červenou..

FELIX: Tak vás ukecala, abyste přišly?

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jo.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Neukecala. Proč by nás ukecávala???

FELIX: Tak vám řekla, co vás čeká, holky? -koukne do zpětného zrcátka na dívku, a výraz mu opět ztvrdne.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Co myslíš, že děláme teď, co? Chceš to slyšet?

DÍVKA: Nechce.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Co chceš slyšet? -ztrácí ve své rozvernosti zábrany.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Jestli mě to baví?

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jestli se při tom udělám?

DRUHÁ KAMARÁDKA: Baví. Akorát někdy to stojí za hovno.

PRVNÍ KAMARÁDKA: A někdy to nestojí... -obě se rozesmějí.

DRUHÁ KAMARÁDKA: A to pak stojí za dvě hovna.

...ted' jedou skoro dobře, dívky cestu (ani Felixe) nesledují, jen Felixovi tuhne výraz a tváří se zděšeně a nešťastně, když tak řídí, a holky vyprávějí svoje zážitky a chechtají se, Dívka zezadu pozoruje Felixe .. a Felix se snaží sledovat cestu.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Ale to vám musím říct, to jste nežrali, se jednomu furt fakt nechtěl postavit, no, furt ho měl jak kaničku vod boty, a já se mohla přerovat vole, nekecám, snad půl hodiny furt jako .. všechno možný, sem třeba... -vykládá, a Dívka sleduje zezadu Felixe a tváří se soucitně, jako by je omlouvala: Felix poslouchá a tváří se překvapeně .. ale zdá se, že jej slyšené baví, že mu to přijde zajímavé .. když jsou holky tak veselé. Ale když se podívá dozadu na dívku, výraz ve tváři mu opět ztuhne!

202. benzinová pumpa

Auto přijelo zpátky. Felixovi se podaří zaparkovat, otírá si čelo a vypadá unaveně.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Tady už jsme byli!

DRUHÁ KAMARÁDKA: Tady je nuda..! -mluví pořád stejně rozverně.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Tady... -chce pokračovat .. ale tu si všimne aut těch dvou zbohatlických synků, a hned je také očima vyhledá uvnitř- Táhle je Igor s tim, s Jířou, hele... -obě se hrnou z auta ven.

DRUHÁ KAMARÁDKA: Hned přídem, jo... -loučí se a běží za nimi. A Felix s dívkou se na sebe podívají, on zle (ale už ne tolik), a ona váhá, jestli může promluvit.

FELIX: Díky. -ucedí studeně.

DÍVKA: Za co???

FELIX: Za ty holky.

DÍVKA: Ty si nějak fandíš! -rozesměje se, ale po chvíli zvážní- Voni nejsou špatný, ale .. jsou to potvory.

FELIX: Dalas je peklu. -zvážní i on, vytáhne klíčky ze zapalování a strčí jí je- Tady máš honorář. Za odměnu.

DÍVKA: Já??? -prohlíží si je nechápavě- To musej samy. Když budou chtít. Ale voni daj každému... -znovu se usměje, kysele- Ale třeba se aspoň budou mít dobře. Chvíli. Ne? -říká a zvedne klíčky- Co to je? -zeptá se, a Felix se najednou tváří jinak než celou dobu předtím .. a tu vidíme, že se tam objevil Vypravěč (nejprve ve své vlastní podobě) a bezvýrazným ksichtem na Felixe mírně přikývne .. a vzápětí se promění na veselého člověka (jehož už vidí i ostatní) a spokojeně tam čeká.

DÍVKA: Ty seš naštvanej? ... Já myslela, že budeš mít radost, když je přivedu. -řekne posmutněle, a Felix najednou zvážní úplně jinak než předtím...

...po chvíli se podíváme zevnitř od holek, že oba už jsou venku a mluví s Vypravěčem. Dívka je trochu zasmušilá, ale s ním se baví zvědavě, a Felix je neklidný. A kamarádky zahlédnou, že tam kdosi přibyl, a hned se berou ven (stejně tam byly navíc, kluci si jich nevšimli; jen Opel se díval zkoumavě ven na dívku)...

...kamarádky přicházejí a smějí se křečovitě a nepřírozně. Vypravěč jim hledí vstříc.

PRVNÍ KAMARÁDKA: To je von?

DRUHÁ KAMARÁDKA: Dobrej. -pozdraví.

VYPRAVĚČ: Tak půjdeme?

DRUHÁ KAMARÁDKA: Kam?

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jo. Klidně. -směje se. Ale Felix najednou začne zbrkle a horečně jednat.

FELIX: Takže tobě dám tohle auto, jo. -sebere dívce z ruky klíčky od auta a znovu jí je dává- Za to, žes nám tady holky přivedla... -ukáže co nejnápadněji a nejhlasitěji na auto. Dívka hledí překvapeně, Vypravěč kouká ještě překvapeněji, ten úplně vytřeští oči a zahledí se na něj pronikavě - a tu vtom citelně zesílí jeden z pronikavých našeptávajících hlasů .. ale než zesílí, skočí Felixovi do řeči holky, které to, co řekl, zaskočilo a rozhodilo úplně nejvíc (a pak zní obojí; ani jednomu není třeba úplně rozumět).

PRVNÍ KAMARÁDKA: Cože?!

DRUHÁ KAMARÁDKA: Co???

PRVNÍ KAMARÁDKA: Tohleto auto!? Za co???

SEDMÝ NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLAS: Lidské oko vidí jen povrch - a tím ona dokáže naprosto zmást a zakrýt, jaká je uvnitř příšerná; kdyby tvář byla obrazem duše, musela by místo očí mít žluklá zapáchající vejce, místo vlasů slizké zelené chaluhy, místo pusy díru do kanálu, z níž stoupá příšerný smrad, a na tvářích místo kůže rozměklou slupku shnilých jablek; pojď a ukaž jí, že nikdo nemůže podvodem vítězit věčně; ukaž jí to hned a nečekej, až se do ní zakousne čas svým bolavým zubem, protože ten nespěchá a ujídá sílu a svěžest každému, jenže ona si zaslouží víc, ona potřebuje ted' hned otevřít cestu, ona touží propadnout se dolů, ona to chce a ráda zaplatí každou cenu, ona bude vděčná, když se jí otevrou dveře jinam, čím dál, tím líp, tak jí posluž, tak ji nezrad', tak ji..!

FELIX: To je její odměna. Za to, že vás přivedla. Za to, že půjdete se náma...

DÍVKA: Proč?

PRVNÍ KAMARÁDKA: Jaký za nás?! Ne ne ne! Já nikam nejdu! Co? -obrátil se na druhou, která kategoricky zavrtí hlavou, a první se obrátí na dívku- To zapomeň!

DRUHÁ KAMARÁDKA: S váma! -ucedí opovržlivě.

PRVNÍ KAMARÁDKA: Ty seš mrcha!

DÍVKA: Ale... -kouká vyčítavě na všechny, především na Felixe, a holky rozhodně odcházejí .. zpět za těmi dvěma uvnitř benzinky. A Vypravěč se mezitím opět vrátil do své „normální“ podoby a jen kouká na Felixe, ale ne zlostně - spíš přemýšlí, co udělat příště jinak, aby dosáhnul svého, a Dívka se k Felixovi přitočí.

DÍVKA: Ty bys mi ho fakt dal, jo??? -ptá se nevěřičně .. a Felix se na ni zahledí překvapeně (a také Vypravěč zbystří)- To bych tě pak měla možná fakt ráda. -zasměje se koketně (není jasné, jestli v žertu, nebo tak trochu vážně) - a Felix na ni udiveně kouká .. ale pak v sobě najde pochopení.

FELIX: Nech si ho. -vrátí jí klíče (pokud jí je nedal už předtím), ještě se na ni zadívá .. a pak se ohlédne na Vypravěče a dodá- Já ho nepotřebuju, ne? -řekne přímo jemu a vytratí se .. a Dívka si znovu klíče prohlíží a jde se podívat i na auto, všechno nevěřičně, nechápavě .. a Vypravěč už je pryč.

...o hodně později vycházejí z benzinky oba zbohatlíčtí synkové spolu s holkama. Oba, vlastně všichni jsou opilí, kluci nasednou do jednoho auta (Opelu), zabouchnou před holkama dveře a odjedou .. a holky zůstanou stát .. ale hned to překousnou, není to nijak výjimečný zážitek, jen se ušklíbou a jdou pryč .. ale všimnou si, že Felixovo auto tam pořád stojí .. tak do něj aspoň kopnou.

203. u silnice za městem

Saab (auto) leží převrácené pod strání, a je totálně zdemolované, takže člověk musí chtít nechtít strnout obavou, co se skrývá uvnitř .. ale tu vidíme, že ti dva stojí za autem (močili na jeho kola, teď se zapínají).

NISSAN: Jsem se lek. -směje se.

SAAB: Až ti změk. -směje se také.

NISSAN: Jo. -směje se víc.

SAAB: Mně taky. -obdobně, ale pak zvažní- Dneska máme smůlu.

NISSAN: Jo. Dem radši na stopa... -rozbíhá se k cestě.

204. vrakoviště

O nějaký den (nebo víc dnů) později se čert Felix prochází za městem a dojde na vrakoviště (nehlídané, takže spíš takové skladiště šrotu, jen tu a tam je cosi stále podobného autu) .. utrhne kus plechu a začne ho tvarovat (doprovázeno silným „plechovým“ zvukem) .. vytvořil úhlednou krychli (ještě je poznat, že byla rozžhavená a teprve chladne), ale hned nato ji zmačká do koule a tu vykopne do výšky (rána) .. a pak do ní kope a ona naráží do aut, takže se rozléhají hlasité rány a řinčení .. a z jednoho většího auta (které je sice na vrakovišti právem, neboť je zcela zničené - ale kabina je skoro vcelku) se sápe ven rozježený pobuda, který tu přespává, rozčiluje se (neslyšíme ho asi, ale křičí něco jako: Co tady děláš bugr!? Táhni vocad' ty debile!) Ale pak si všimne rohů a chlupaté kůže, a současně mu do nosu vnikne podivný zápach, takže znejistí a leze zpátky .. a čert Felix na něj kouká .. skoro přátelsky...

...krátce nato je pobuda v okně auta a čerta Felixe si zkoumavě prohlíží.

POBUDA: Takže ty seš teda čert... -pronese- To bych taky bral.

ČERT FELIX: Bud' rád, že seš člověk.

POBUDA: Chacha! Dobrý, fór dobrej! -vyprskne

ČERT FELIX: Já bych to bral.

POBUDA: Kecáš...

ČERT FELIX: Ale ne. -vrtí smutně hlavou a doplní povzdech- Já mám totiž lidi asi rád.

POBUDA: Chacha! Jedna nula vedeš! -šklebí se, ale pak zbystří- Ty chceš mě, žejo? -chytí pevně kliku u dveří, aby se nedaly otevřít.

ČERT FELIX: Vůbec ne.

POBUDA: Ale jo. Nejsem blbej. A nevěřím ti! -přivírá „nenápadně“ okénko (což jde ztuha, u rozpadajícího se auta)- Protože čerti nejsou. ... A škoděj!

ČERT FELIX: Tak já pro tebe něco udělám. -napadne jej a rozjasní se- Pojd' ven.

POBUDA: Ti hrabe, ne? Jsem asi magor... -zašklebí se a uchopí pevně dveře, ale čert Felix za ně vezme a bez námahy je utrhne, takže pobuda vypadne ven, jak se jich držel, a honem vstává a hledá, kam by se ukryl.

POBUDA: Nééé! To neplatí...

...pár chvil nato je Pobuda učesaný i umytý a auto, v němž spával, je jako nové.

POBUDA: Teddáá... -prohlíží se nadšeně- Dóbrý! ... Ešťě ňáký prachy, potřebuju. Hodně. Hromadu šlupek! Felix se rozhlédne, sebere ze země hrst kamínků (nebo něčeho, co se tam povaluje, třeba šroubků), promne to v dlaních a podá mu - ovšem už jako zlato.

POBUDA: Juiuuúiiiiááá! -zavýskne tak pronikavě, že se i čert otřese - a vzápětí se radostí válí po zemi a hraje si se zlatem (hladí ho, tiskne ke tváři a ke rtům), a Felix na to hledí rozpačitě; je mu líto nových šatů...

...pobuda se vyřádil, sbírá zlato a cpe si je chvatně do kapes.

POBUDA: Nenene, čertovi já nevěřím. Ty mě tuty chceš jenom podfouknout a stáhnout do pekla... -říká, zatímco si plní kapsy a nevšímá si jej - až teprve, když postřehne, jak si ušpinil nové šaty, se na něj znovu obrátí- Nemoh bys mi udělat nové hadry? Čistý... -vyzvídá, ale Felix na něj kouká smutně, jako by ho nevnímal- Jasně. Máš mě na háku. Já tebe taky. Mizím. Chcípní... -mávne posměšně rukou a pospíchá pryč, spokojený, jak nad ním vyvrál.

205. benzinka

A po další nedlouhé-nekrátké době jde Dívka s prvním a druhým floutkem k autu, které stojí stále na benzince. Ona auto odemyká (jde jí to špatně) a pouští je pyšně dovnitř, a oni si je nevěřičně prohlízejí.

206. před domem, kde Felix bydlel

Felix stojí s hlavou skloněnou před domem, kde bydlel, a po krátkém nejistém váhání vzhledne nahoru, do oken svého bytu .. a ještě chvíli váhá .. ale pak se rozhodne a jde dovnitř...

207. byt, kde Felix bydlel

Z chodby se díváme na dveře, jež Felix odemyká (čertovskou schopností) a nejistě, váhavě vstupuje...

...a jeho příbytek vypadá úplně jinak než když tam bydlíval; je tam uklizeno a útulno, pár hezkých věcí vystavených .. ale zůstal tam i jeho plyšák, dokonce (pietně) na svém místě .. a také pařez s hřebíky tam je, i když na něm visí nějaké ozdobné drobnosti, aby tak nebil do očí .. a Felix na to dojatě hledí, všechno si prohlíží, například zkontroluje počet kartáčků v koupelně - a přitom se na sebe podívá do zrcadla a promění se v čerta a ve skoro-člověka a znovu v čerta, a tak už zůstane a jde prohlíží si byt dál .. ale brzy poznáme, že si to neprohlíží jen tak, ale hledá mužské věci! (někdo to pochopí dřív, ale tehdy, když popadne cosi tmavého a velkého - ale zjistí, že to nejsou mužské trenýrky (jak se zdálo), ale jakási halenka, nebo když hledá, jestli není v ledničce pivo (a najde tam jen „ženské“ potraviny), nebo čtení na záchodě jestli není „mužské“ - ale není, jak zjistí, i na pytlíku vložek jeho zrak zalíbeně spočine) .. tedy nakonec každý pochopí, co hledal, a čert Felix se nakonec zastaví a sahá do kapsy...

208. střecha

(letmé odhlédnutí) Čert Felix leží na okraji střechy a hrabe do okapu a vyhazuje z něj smetí a listí a hlínu a vůbec všechno - neboť hledá řetízek, kterým tam někam před měsíci hodil...

209. byt, kde Felix bydlel

...čert Felix je v bytě u okna a dívá se ven, a v ruce drží onen řetízek a pohrává si s ním...

...před dům přijíždí auto, jež dívce dal, a ona z něj (i se psem) vystoupí .. ale řídil první floutek, což čerta Felixe v první chvíli zaskočí a ranní .. ale on nevystoupí a hned odjíždí (i s jejím autem!) a nijak se neloučí, takže to Felix překousne a jde jí naproti ke dveřím...

210. chodba před bytem, kde Felix bydlel; byt

Dívka odemyká a vstupuje .. ale hned za dveřmi uvidí čerta Felixe .. a tak se ho poleká, že se skácí na zem .. a pes vrčí a zůstává bojácně mezi dveřmi .. a čert Felix se nad dívkou sklání a probírá jí .. takže ona jej pak vidí nad sebou a znovu se lekne a hledí na něj zlobně, vyčítavě .. ale on se na ni dívá málem láskyplně, zdvihne ruku se špinavým řetízkem a podává jí ho (čert).

ČERT FELIX: To je pro tebe. Od ježíška! -řekne, a pak vidíme psa, který mezitím vlezl kamsi do kouta a odtud, z bezpečí, opatrně a nenápadně sleduje situaci...

211. před domem, kde Felix bydlel

Kousek od místa, kde před chvílí vyložil první floutek Dívku, teď zastaví Nissan (v Nissanu), a za ním Opel (v Renaultu nebo něčem jiném, hlavně drahém a hezkém). Oba vystoupí a Nissan zamíří ke vchodu.

212. byt, kde Felix bydlel

Dívka si prohlíží řetízek a také čerta Felixe (i ted' mu občas mimoděk sklouzne pohledem do klína, a i to, co tam není, se na jejích pocitech podílí) - a rovná si v hlavě, co si má myslet .. a je znát, že je jí i v této podobě sympatický .. ale přece jen je to maximum, co k němu v téhle podobě může cítit; ale je jí to skoro líto.

FELIX: Ale nejsi mrcha, vid' ? -zadívá se na ni zkoumavě.

DÍVKA: Ne.

FELIX: Nelžeš mi?

DÍVKA: Proč?

FELIX: Jen tak... -usměje se a chvíli kouká oknem ven, než se na ni znovu obrátí- Já ti věřím. -řekne důležitě a ještě významněji se na ni zadívá .. a ona neví, jak se tvářit, tak se usměje .. a on se také pokouší o úsměv, ale nejde mu to .. když tu se ve dveřích do chodby objeví Opel a Nissan, a on honem svůj obličej „napravuje“.

OPEL: My jsme zvonili.

NISSAN: Ahoj. -zdraví, a oba zahlížejí na čerta, který zase zkoumavě pohlédne na dívku (co tam dělají).

DÍVKA: Mám rozbitej zvonek. -omlouvá se čertu Felixovi.

A zbohatličtí synkové se při rozhlížení po pokoji soustředí výhradně na čerta .. a z něho se soustředí tam, kde na začátku byla cedulka Cenzurováno, a smějí se .. a Dívka se snaží stavět před něj tak, aby tam neviděli; Nissan je zdrženlivější, ale Opel neskrývá své opovržení vším, co vidí.

OPEL: Teda čumím, vole! Vychytaná maska. Fakt boží! -přistoupí k čertovi a dlabne do něj. A on se podívá na dívku zvědavě, jako: Kdo to je?

NISSAN: Kdo to je? -předběhne jej s tou otázkou.

DÍVKA: Čert.

ČERT FELIX: Nechte nás. -řekne a obrátí se k dívce- Pošli je pryč...

NISSAN: Pozor! To je moje holka! -bere dívku kolem ramen, ale ona odstoupí.

DÍVKA: Že o tom nevím.

NISSAN: Tak pozor! -obráti se na ni prudce .. a to už se čert Felix naježí a oči mu zaplanou...

213. před domem, kde Felix bydlel

Opel a Nissan vybíhají ze dveří popálení, kouří se jim z šatů, tak se oprašují a hasí .. jdou ke svým vozům a nasednou (Opel se ani jednou neohlédne, ale Nissan ano - nechápe, jak mohl takhle dopadnout) .. a zatímco nasedali, vyletěla před dům sousedka, zklidnila se a dívá střídavě na auta a nahoru, do oken.

214. byt, kde Felix bydlel

Čert Felix znovu na dívku hledí zkoumavě.

NAŠEPTÁVAJÍCÍ HLASY: (zněly a zní jako dřív - a v závěru zesílí -i přes dialog-, aby konec jejich dotírání patřičně vyniknul)

ČERT FELIX: Ale nechodíš s ním? -ujišťuje se, jestli neprovedl něco špatně.

DÍVKA: Ne.

ČERT FELIX: Mně se taky nelíbil.

DÍVKA: Mně... -chce oponovat, ale hned obrátí- ...taky ne. -usměje se (sama sobě).

ČERT FELIX: Ale nelžeš mi, vid' ?

DÍVKA: Ne.

ČERT FELIX: Já ti věřím! -řekne opět s důrazem.

DÍVKA: Já tobě taky. -hledí na něj soucitně a laskavě - tedy vůbec ne přiměřeně tomu, jak vypadá (aby bylo znát, že na vzhledu nezáleží ☺). Ale čert Felix hned změní téma svých myšlenek.

ČERT FELIX: To je úplně trapný. -zakroučí nad sebou hlavou- Já jsem čert na hovno! -zadívá se na ni smutně, a na sebe našťvaně- Protože mám lidi rád. Asi. -vzdychne.

DÍVKA: To je mi změna.

ČERT FELIX: Ty mi nevěříš!? -podezíravě.

DÍVKA: Věřím.

ČERT FELIX: Nevěříš... -teskní.

DÍVKA: Můžou čerti lhát? -zeptá se a on pokrčí rameny a pak zavrtí hlavou, že (asi) ne- Tak ti musím věřit. Ne? -usměje se a nasazuje si řetízek (takže sklopí hlavu) - a vtom umlknou dotěrné hlasy a čert se promění zpět v úplného člověka-Felixe (rozdíl oproti čertovské skoro-lidské podobě je v hrubosti kůže, ve výrazu, hustotě a rozčuchanosti vlasů, velikosti obočí, temnosti očí a podobně .. a vlastně také v tom, že se proměňoval v oblečeného skoro-člověka, kdežto ted' je nahý .. a ona, jak má sklopenou hlavu, tak hned vidí, že se tam dole

cosi změnilo, a vytřeští na něj oči .. a teprve pak se on probere a schová tam dole a hledá, čím by se zahalil .. ale ona se na něj dívá potěšeně, s neskrývanou radostí .. a pes se vyhrabal ze svého úkrytu a také se dívá radostně .. ale pořád mu dole u Felixových nohou cosi vadí...

...něco jsme opět přeskočili; Felix má na sobě svoje věci (jež Dívka odkudsi vytáhla; nevyhodila, co tam dřív měl), a drží v ruce kozlí kůži, která předtím, když se proměnil, spadla na zem.

FELIX: Teda... -zamyslí se- Jako čert jsem docela vybuch. Nemám to zkusit znovu? -naznačí, jako by si chtěl kůži znovu navléct, a ona se na něj podívá vyděšeně .. a on se usměje, sice pořád stejně nešikovně, ale už přece jen lidsky- Já mám radost. -odloží kůži za sebe a zadívá se na ni- Jitko! -dodá, vychutnáváve zvuk toho oslovení (protože jí jménem nikdy neříkal).

DÍVKA: Tobě se nelíbí, jak se jmenuju? -škaredí se naoko.

FELIX: Líbí. Mně se líbí každý jméno .. když je tvoje... -řekne a obejmě ji .. a vypadá to strašlivě, až nesnesitelně romanticky, když tak šlapou po čertovské kůži, která leží na zemi.

215. před domem, kde teď oba bydlí

Jdou před dům, oba i se psem. Zatím nevíme, proč, jen Felix něco (kůži) nese v ruce. A jdou k popelnicím, kam Felix kůži vyhodí - když ji předtím ještě rozbalí, aby divák jasně viděl, co to je (ale neloučí se s ní). Ale už předtím se Dívka zarazí a kouká nějak zamyšleně.

DÍVKA: Ale .. kde teď budeš spát?

FELIX: A kde ty? -odpoví otázkou, a ona se podívá do prázdna (být to doma, podívala by se na postel) a paik znovu na něj .. a on kouká podobně, neboť oba v duchu přemýšlejí .. a zdá se jim to sice (z různých důvodů) hloupé - ale zase rozhodně i přitažlivé .. takže nakonec jim jen ve tvářích vidíme odpověď, nahlas nic neřeknou a jdou zpátky domů .. jen pes ještě chvíli na popelnici kouká - aby pak u ní zvedl nohu .. a snímané je to jako konec filmu, i nápis KONEC se objeví, i titulky by mohly nastoupit, ale vzápětí se obrátí a nápis KONEC odjede opačným směrem než přijel, a film ještě pokračuje.

216. peklo; u klecového výtahu

Čtyři nejvyšší pekelníci stojí u ohnivého jezera a spokojeně na ně shlížejí, jako i na plné klece .. a také na opačnou stranu jezera .. kam se podíváme, abychom viděli, že z té ohnivé břečky vylézají jakési strašlivé kreatury, šklebíci se bolestí a nenávistí .. a sotva vylezou z bažiny, „skládají“ se na sebe a tvoří nekonečnou skálu plnou odporných ksichtů, jež tam čekají na svou příležitost (skládají se jako do stavebnice, lezou nahoru a když najdou místo, zapadnou přesně do něj) - a ta skála už je docela blízko ohnivé bažiny, takže už nemůže trvat dlouho a jejich čas přijde a budou vypuštěni na svět...

...po chvíli se vrátíme k pekelným hodnostářům; právě, když se ozve zvuk, ve kterém jasně poznáme příchozí SMS-ku; Lucifer hrábne do svého oděvu nebo kožichu a na cosi se dívá (nemusíme to vidět, ale normální mobil to není); a kouká zamračeně.

LUCIFER: Tak píše, že se nám prej vysmek.

BLAFER: Kdo? -zeptá se, a Lucifer v tom čemsi (mobilu) chvíli hledá, než odpoví.

LUCIFER: Neznámý... -řekne, jako by to bylo normální jméno, a ostatní přikývnu, až na Hudryfera.

BUBUFER: Ale kdo se nám vysmek? -upřesní, že kdo se vysmek, ne kdo píše.

LUCIFER: Ten poslední. Ten Felix. Vypadal nadějně.

HUDRYFER: Voni fakt nějak degenerují! -zakroučí hlavou.

LUCIFER: Měli bysme je kazit! -zašklebí se pobaveně- Ale špína se dobře množí...

HUDRYFER: Jako krysy...

BLAFER: Potkaní!

BUBUFER: Mravenci.

BLAFER: Termiti!

LUCIFER: Brzy budou tak nadupaný, že nebude kam couvnout. -chechtá se- Ale jednou ti hodní oslové začnou vzpírat. A potom už nikdo nepozná, kdo je kdo a kdo byl kdo. To se pak na zemi budou dít věci!

217. středoškolská ředitelna

Felix stojí v ředitelově pracovně pokorně před stolem, za nímž je ředitel školy a tváří se přemýšlivě; věc je složitá, moc složitá, a on se na studenta zlobí - tedy zpočátku, pak roztává.

ŘEDITEL: Takže pokračovat byste chtěl, najednou... -pokračuje v hovoru, který jsme neslyšeli.

FELIX: Jo. Kdyby to šlo.

ŘEDITEL: No nešlo! -zamračí se, opře a chvíli na Felixe znechuceně, až jízlivě kouká- Můžete jít. -dodá pořád v téže duchu, ale Felix jako by čekal na jiné rozhodnutí, tak mu (skoro posměšně) vysvětluje- Vy totiž potřebujete narazit. Tvrdě! Já vás mám taky vychovávat totiž, víte? Zločin a trest, znáte to? -zeptá se, ale odpověď nečeká- Nechodit do školy, notabene skoro osum měsíců z deseti, to je pro studenta zločin. A tohle je trest. Nejde to. Můžete jít. -vyřkne teatrálně své rozhodnutí, a dodá odporně- Ještě mi přijdete poděkovat, že jsem vás teď vyrazil.

FELIX: Já bych vám radši poděkoval teď. -řekne klidně, a ředitel na něj kouká .. a mění výraz, tváří se pobaveně .. vstřícněji .. zkoumavě ..a skloní se ke stolu.

ŘEDITEL: No, ruská klasická literatura už se nenosí, to je pravda. -prohodí žertovně- Tak vy myslíte, že se to doučíte?

FELIX: Děkuju. -usměje se .. a ředitel chce nejdřív zareagovat přísněji, ale pak se také usměje.

ŘEDITEL: Máte štěstí, že mám dobrou náladu. -řekne, přestože ještě před chvílí vypadal velmi nerudně- Tak vás teda pustíme dál...

FELIX: Děkuju. -zopakuje a hned odchází.

ŘEDITEL: Můžete jít... -prohodí dodatečně, aby ho nemusel napomenout, že odchází bez dovolení.

218. chodba domu, kde Felix bydlí

Protivná sousedka je na chodbě. Rozhlíží se nerudně na všechny strany .. vidí před jedněmi dveřmi špinavé sešmajdané boty a špičkou své boty do nich znechuceně strčí .. natahuje se ke kukátku a zkouší nahlédnout dovnitř (ale nejde to, přes všechnu snahu) - a vtom slyší zvuk otevírajících se dveří, uskočí a jde se podívat, kdo to je, aby jí něco neuteklo...

...přichází Felix; sousedka na něj už zase kouká stejně protivně jako dřív, a Felix se nejdřív trošku zamračí, ale jen na chvíli - vzápětí se zatváří přívětivě.

FELIX: Dobrý den, paní Šolcová. Vám to dneska sluší... -pozdraví, a sousedka se zmateně zašklebí.

Oni pokračují nahoru a ona se pak úplně rozzáří; sahá si na tvář a na náušnice, a pak i na šaty a na sebe celou a prohlíží se, dumajíc, jak to vlastně myslel - a jak (čím) si to zasloužila.

219. Felixův byt

Dívka sedí u notebooku (u stolu) a pokouší se o cosi na internetu - ale nedaří se, neumí to. Přichází Felix a ona vstává a jde mu vstříc. A chová se pak samozřejmě a bezprostředně, když tam tak pobíhá, psovi něco dá, něco porovná a na něco se podívá, a přitom pořád mluví .. kdežto Felix po ní zahlíží trošku mrzutě; vrtá mu hlavou, jestli tohle opravdu chtěl - ale jen tak „na pozadí“ myslí, rozhodně to není otevřená nelibost.

DÍVKA: Tak co?! -ptá se hned- Jak to dopadlo? Co říkali? Měli kecy?

FELIX: Nic. Asi dobrý... -říká, hledíc na puštěný počítač a vůbec na všechno tam, protože byl zvyklý, že když přijde domů, hodí sebou na postel, nebo si pustí televizi, nebo sedne k počítači .. ale rozhodně se nemusí na nikoho ohlížet a přizpůsobovat se. Takže netváří nadšeně.

DÍVKA: To je skvělý! Ty nemáš radost?

FELIX: Mám. -řekne suše (ale trocha radosti je na něm vidět).

DÍVKA: Já mám radost! Vzala jsem ti ten sýr, co máš rád. Chceš? -vzpomene si při té radosti.

FELIX: Ne... -kouká na počítač a pak zkoumavě (vyčítavě) na ni.

DÍVKA: Jsem zkoušela na ten mejl se dostat. -usměje se.

FELIX: Von teda nechtěl. Ale pak řek, že jo. -přejde k pohovce (ustlané) a rozvalí se na ni, ona se na něj ale podívá káravě (není to poprvé), takže se hned zatváří omluvně a vstává.

DÍVKA: Ale jo, si sedni. Mně to nevadí. -směje se, ale on už vstal; mrzutě, ale s pochopením.

FELIX: Že mě nevyhodí. -doplní, a zkusí být také veselý.

DÍVKA: Kdo?

FELIX: Ředitel.

DÍVKA: Byl hustej? Voni jsou. Musíš je mít na háku. Jenom kejvat, to funguje.

FELIX: Nebyl. -zavrtá hlavou a zadívá se na ni- Jsem divnej? -zeptá se, a Dívka si ho také prohlédne.

DÍVKA: Jo. Seš divnej. -zamračí se, ale hned se směje- Ale můj! -potěší ho tím, co ji činí šťastnou; Felixe to ale nejdřív poleká, ovšem jen na chvíli .. vzápětí je tím i on potěšen.

FELIX: Možná mě měl vyhodit. Když jsem tam tak dlouho nebyl. Bych se nemoh divit.

DÍVKA: Teda nemoh! Co bych řekla našim?! Ty seš moje to, naděje. ...se jim bude líbit, že do školy chodíš.

FELIX: Nojo. -vzpomene si a znovu sklesne- Tam fakt chceš jít?

DÍVKA: Prosím... -zatváří se jak nejlídněji umí- Musíme. Oni nevěděj, kde jsem. Jsem utekla, přece. Ať maj klid. Voni jsou teda strašný... -zakouří očima- Fakt jo .. ale to přežiješ. Jednou, vid'?

FELIX: Asi maj o tebe strach! -zamračí se na ni; hned, když o nich tak začala mluvit, se zamračil.

220. byt, kde bydlela dívka

Felix a Dívka sedí na pohovce v bytě, kde Dívka sedala s prvním floutkem. Před nimi leží na stole jakési pohoštění, nepovedené, neuspořádané, ale je toho hodně a jakási snaha z toho čiší. Dívka se maličko stydí (za to všechno tam), ale moc to neprožívá - kdežto Felix má oči vytřeštěné .. a pak se podíváme, kam to zírá - a vidíme Opilku, která sedí v křesle naproti a upíjí čaj (nechutná jí, cosi v něm postrádá). Vedle ní je pak ještě otec, který ale vypadá duchem nepřítomný, raději by byl úplně jinde a tuhle rodinnou akci jen trpí. Felix potom pohledem přejde z matky (Opilky) na dívku .. a tváří se docela vyděšeně .. a Opilka se podívá na něj.

OPIILKA: Nechutná? -podíví se a ukáže na stůl, na chlebičky s máslem, hořčicí, kolečkem salámu a plátkem kyselých okurky .. a Felix zavrtí hlavou a vezme si a zakousne se .. ale přitom na ni pořád vyděšeně zírá.

221. ulice před vetešnictvím; vetešnictví

Je večer a ke krámku se starou veteší přijíždí velmi drahé a rozhodně nikoliv vetché (od „veteš“) auto, zastaví, řidič vyběhne ven a vetešníkově dveře, aby mohl vystoupit a vejít do svého obchodu...

...Vetešník vchází dovnitř, rozsvěcí světlo a rozhlíží se tam (asi měl tušení, jestli ho někdo nechce vykrást, tak to tam přijel zkontrolovat) .. a my tam spolu s ním nahlížíme .. a vidíme kozlí kůži opět viset na stejném místě jako tehdy, je stejně mrtvě zplihlá, ale současně provokující a vyzývavá...

222. Felixův - vlastně teď už jejich společný byt

Je už pozdní večer. Felix stojí u okna a dívá se ven; podobně, jako se díval dřív. Dívka přistoupí k němu a podívá se tam taky, takže vidíme, že ono čertovo krásné drahé auto stojí před domem.

DÍVKA: Co tam je? -zeptá se, protože tam, podle ní, nic není - auto tam teď stává pořád.

FELIX: Nic. -zavrtí zamyšleně hlavou.

DÍVKA: Nelíbili se ti?

FELIX: Kdo?

DÍVKA: Naši...

FELIX: Ne. -zavrtí hlavou .. ale není to zdaleka přesvědčivé.

DÍVKA: Máma je hrozná, já vím. -pokrčí smutně rameny .. a teď Felix hledí málem radostně, že to slyší.

FELIX: Ty nepiješ? -zeptá se opatrně.

DÍVKA: Ne. -odpoví úplně vážně, beze smíchu, kterým jinak doprovázela téměř každé slovo.

FELIX: Já ti věřím. Víš to..!? -přijme její odpověď (takže se trochu rozveselí), ale pro jistotu to zopakoval. A dívka se na něj hned usměje.

DÍVKA: Ale to jsem ti chtěla říct, že by ses měl česat jinak. Počkej .. takhle nějak .. no, nevím, ale určitě bys měl jinak se česat... -různě mu upravuje vlasy .. a on drží, ale najednou se zasměje a ona se zeptá- Co je?

FELIX: Jestli mi nebylo v pekle líp..? -rozesměje se .. a Dívka se zarazí .. a odvrátí se od něj (uraženě) .. a on se za ní dívá pobaveně .. a jde ji utěšit, usmířit se.

K O N E C